

BURMESE
CLASSIC
.com

နှစ်

စုံကြာင့် သည်အရာ ဤသို့သော်

လတ်

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချွန်အမြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဓမ္မကံသမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ★ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ★ ဂိုဏ်းမာသည့် ခွဲစည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ပြစ်ပေါ်လာရေး။
- ★ ပြစ်ပေါ်လာသည့် ခွဲစည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်ဆိုင် ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ အခြေခံ စီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပြင်ရွာ ပြစ်ပေါ်လာရေး။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများစိတ်စေ၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်ဖွဲ့စည်းအားသည့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်ရာရိက္ခာ ပြင်ပေးရေး။
- ★ အမျိုးရုတ် ဓာတ်တည်မြဲမှုမေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာ များမပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ★ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်၊ ပြဿနာဖြတ်ရေး။
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျွန်ုပ်တို့ နိုင်ငံရေးနှင့်ပတ်သက်သည့်မြင့်မားရေး။

မျှော်

ထိုးကြောင့် သည်အရာ ဤသို့ရှိသော်

(အချစ်မေတ္တာဘွဲ့လုံးချင်းထွာသန့်သန့်)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၁၇၉၀၈၀၉

• မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၂၀၅၀၉၀၉

ထုတ်ဝေခြင်း

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ပထမအကြိမ်

အုပ်ရေ - ၅၀၀၊ တန်ဖိုး (၁၀၀) ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဆန်း (ရဲအောင်စာပေ)

အမှတ် (၂)၊ ချွန်း (၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်။

အတွင်းနှင့်မျက်နှာပုံပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်အိမွန်သက်လွင် (မြ-၀၈၀၄၂) သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်(၁၀၆)၊ တာမွေလမ်း။

တာမွေကြီး(က+ခ)ရပ်ကွက်၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံပန်းချီ - L. လင်း

ကွန်ပျူတာ - ဝါဝါဒိုင်

ဖြန့်ချိရေး - မြတ်မာမာမင်း၊ မင်းလေး။

အတွင်းဖလှယ် - ကိုအောင်ကျော်

စာအုပ်ချုပ် - သစ္စာမွန်

သစ္စာမွန် (T.S.M) Publishing Center မှ

တာဝန်ယူစီစဉ်ပါသည်။

၈၉၅ - ၈၃

သျှင်မ

ထို့ကြောင့် သည်အရာဤသို့ရှိသော် / သျှင်မ - ရန်ကုန်
ရဲအောင်စာပေ၊ ၂၀၀၉။

၂၈၈ - စာ : ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ

(၁) ထို့ကြောင့် သည်အရာဤသို့ရှိသော်

BURMESE
CLASSIC

‘အစက အိမ်မှာ ဒီလိုဘယ်ဟုတ်လိမ့်မလဲ’
ဟု ဒေါ်သန္တာပြောပြသို ဂမုန်း ဘယ်ချောင်ပြေးကပ်
ရမုန်းမသိ ဖြစ်ရသည်သာ။

အိမ်မှာ ဂမုန်းကို မွေးပြီးပြီးချင်း အမေဆုံးသွားတာ။
အမေဆုံးသွားပြီးတဲ့နောက်မှာ စီးပွားရေးတွေ သိသိ
သာသာကျကာ ခုဆိုအိမ်ခေါင်မိုးပေါက်ပြဲနေတာတောင် မမိုးနိုင်
သေးတာ...။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဆန်ပေး ဆီပေး သွားပြေးတိုး အဲဒါ
ရမလာ ကြည့်... အားလုံးသော မကောင်းခြင်းတွေဟာ ဂမုန်း
ကြောင့်ပဲ ဖြစ်လာသည်။

တကယ်တော့ ဒေါ်သန္တာဟာ မိသားစုဆိုပေမယ့် ဂမုန်း
တို့ရဲ့အမေ ဒေါ်စန္ဒာရဲ့ညီမအရင်း ဖြစ်သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

မိတ္တေးဟာ အဒေါ်မိတ္တေးပါပဲ...

ဒါပေမယ့် တူမတွေမို့ ဒေါ်သန္တာ မိတ္တေးမဝီသတဲ့ အထဲမှာ ဂမုန်းမပါပေ။

ဒေါ်လေးက ဂမုန်းကိုဆို အသားလွတ်မုန်းသည်။

ဂမုန်းကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ထိန်းရင်း ဂမုန်းသုံးနှစ်သမီးလောက်မှာ အဖေနဲ့လူကြီးတွေကပဲ ပေးစားခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

‘အဲဒီ ကောင်မလေးကြောင့် ငါ့အစ်မသေတာ’

ဟု ဟိုတုန်းကဆို မကြာခဏပြောတတ်၍ ဂမုန်း အိမ်ခန်းထဲပြေးဝင်၍ ငိုလိုက်ရတာ တစ်ခါတလေ ထမင်းပင် ထွက်မစားဝံ့တဲ့အထိပင်။

အရွယ်တွေ ရောက်လာတော့လည်းကြည့် အစ်ကို တစ်ယောက်၊ အစ်မနှစ်ယောက် ရှိသည်။

တစ်ယောက်မှ ပညာရေးမှာ မထူးချွန်ကြပေ။ ဂမုန်းကျမှ အတန်းတိုင်းမှာ ဆုရသည်။ ဆုကိုပင် ဒေါ်သန္တာမက်မောရမုန်းမသိလောက်အောင် ဂမုန်းရဲတန်ဖိုးကို မျက်ကွယ်ပြုခဲ့သည်။

‘ငါ့သမီးက... တော်သားပဲ’

ဟုအဖေက ချီးမွမ်းလျှင်...

‘အမလေး၊ သူတက်တဲ့ကျောင်းကိုက သိပ်တော်တာမှ မရှိဘဲ အနုတောတော့ လူချောပေါ့’

သစ္စာမွန်စာပေ

ဒေါ်သန္တာက မချီးမွမ်းတတ်ပါ။

အစ်ကိုကတော့ စစ်တပ်ထဲဝင်သွားကာ သူ့ရဲ့ပထမဆုံး ထွက်ကို ပို့ပေးခဲ့လေသည်။

မမမိုးကလည်း ရောဂတ်သင်္ဘောသားတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျသွားခဲ့သည်။

မပြည့်ကတော့ ချစ်သူနှင့် လက်ထပ်တော့မည့်ဆဲဆဲ လောလောဆယ် ဖယောင်းတိုင်စက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်။

ဘာမှမလုပ်ဘဲ ကျောင်းတက်ရင်း လက်ဝါး ဖြန့်နေရသူက ရှစ်တန်းကျောင်းသူ ဂမုန်းပဲ ဖြစ်လေသည်။

‘ဘယ်နှယ့်... ကျောင်းကလည်း တောင်းလှချည်လား၊ ဟိုတလောကပဲ သုံးရာပေးလိုက်ရတယ်၊ အခုနှစ်ရာ ဘာကြေးတွေလဲ’

အိမ်မှာ အဖေရှိစဉ်ကဆို ဂမုန်းမှာ အားကိုးစရာရှိသေးတယ်။ မမမိုးကလည်း ယောက်ျားသင်္ဘောနဲ့ လျှောက်လိုက်နေ၍တစ်မျိုး။

ကိုကြီးလည်း မရှိ။

မပြည့်က အိမ်ထောင်သည် မဟုတ်တော့ ကိုယ်တိုင် ငွေရှာနေပေမယ့် ငွေမကိုင်ရသေး။

ဂမုန်း ဒေါ်လေးရဲ့ မျက်စောင်းအဆူအဆောင့်ကို ခေါင်းငုံ့ခံခဲ့ရသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံဆိုလည်း လတ်လတ် တစ်စုံသာ ရှိသည်။ ကျောင်းကပြန်တော့ ချွတ်လျှော်၊ ပြေးလှမ်း တစ်ခါတစ်ရံ အလုပ်များသွား၍ လျှော်ချိန်နောက်ကျသွားလျှင် ကျောင်းသွားချိန်မှာ မခြောက်တော့ပေ။

မခြောက်ပေမယ့်လည်း အစိုအတိုင်းပဲ ဝတ်သွားရတဲ့ အခါရှိသည်။ ဂမုန်းပညာလိုချင်လွန်းသောကြောင့် 'ငါ့ကျောင်းတက်နေရရင် ပြီးတာပဲ' ဟု သဘောပိုက်ကာ စာသင်ခန်းထဲ ရောက်ဖို့ကို ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ပဲ သွားရသွားရ သွားခဲ့ပါသည်။

ထိုတစ်ခုတော့ ကျေးဇူးဘင်ရပါမည်။

ဒေါ်လေးဟာ ဆင်းရဲကျပ်တည်းနေတဲ့ကြားက ဂမုန်းကိုလည်း မုန်းတီးနေပါလျက်နှင့် ကျောင်းတော့ဖြင့် မတက်နဲ့လို့ မတားဆီးခဲ့ဖူးပေ။ ဂမုန်း မညာတော်တာ အရပ်က အသိအမှတ် ပြုထားကြသည်လည်း ပါပါလိမ့်မည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်လေး ဘယ်လိုပဲသဘောထားထား ဂမုန်း ဒေါ်လေးကို မမုန်းပါ။ ခုလည်း ကျောင်းမှာ ကထိန်အတွက် တစ်ယောက် နှစ်ရာတောင်းသည်။ တောင်းကြည့်တော့ ဒေါ်လေး ဆူလေသည်။

ထို့ကြောင့် ရှိတဲ့သံတို့သံစတွေ၊ ဒန်အစုတ်အပွဲတွေ ဂမုန်း လိုက်စသည်။ စုတ်ပြတ်နေသော ဝတ္ထု၊ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် ပြဲတွေပါသည်။ ကုလားဆိုင်မှာ သွားရောင်းလိုက်၏။

အားလုံးတစ်ရာရှစ်ဆယ်ရသည်။ နှစ်ဆယ်တောင်းတော့ ဒေါ်လေး ဒေါသထွက်ပြန်ပါသည်။

'မိနက်မ... ညည်းဟာလေ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒုက္ခ နှလုံးလာတာ ခုထိမနားသေးဘူး၊ ဘယ်သူမှ... ငါ့ကို ဒုက္ခမပေးဘူး၊ ညည်း... ခုထိနှိပ်စက်တုန်း စနေတွေ ဘယ်စနေမှ မကောင်းဘူး၊ ပြောတော့ ငါက မိထွေးမို့ပြောတယ်ဖြစ်ရော၊ ငါ့မှာ... မုဆိုးမဖြစ်နေရတာတောင် သင်းတို့က နှိပ်စက်တုန်း'

မဆုံးနိုင်တော့သည့် ဆူပြောခြင်းများကို ဂမုန်း ကျောခိုင်း ထွက်လာခဲ့သည်။

ဂမုန်းနက်တဲ့...။ စနေကိုမုန်း၍ စနေသမီးပေမယ့် စနေနဲ့ကို ရှေ့ကမတင်ဘဲ နောက်ကပိတ်ထားတာဟု ပြောကြဖူးသည်။ ဂမုန်းကို အားလုံးက ဂမုန်းဟု ခေါ်ကြသည်။

ဒေါ်သန္တာကတော့ ဒေါသတွေထွက်လာတိုင်း 'မိနက်မ' ဟု ခေါ်လေသည်။ ဒေါသကလည်း ဂမုန်းကိုမြင်တိုင်းထွက်တတ်တာကြောင့် 'မိနက်မ'ဆိုတာ ဒေါ်လေးတစ်ယောက်တည်းရဲ့ ခေါ်စရာနာမည် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဂမုန်းရေ

ရှင် မမမိုး လာပြီ

ကမ်းနားမှာ မမမိုးတို့သင်္ဘော ဆိုက်နေတယ်ဆိုတာကို ကြားပြီးသား၊ မမမိုးအသံကြားတော့ ဂမုန်းကျောင်းဝတ်စုံလျှော်နေရင်းက ဖျတ်နဲ့ ထပြေးခဲ့သည်။

မမမိုး

‘နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘အဝတ်လျှော်နေတာ မမမိုးရဲ့ မမမိုး ဘာတွေပါလဲ’ ဆပ်ပြာမစင်သေးသည့် ချွတ်တံလက်ကို စာင်ပါးစောင်းမှာ ပွတ်သုတ်၍ မျက်လုံးက မမမိုးရဲ့ ဗားဒက်အိတ်ကြီးဆီ ရောက်မိ၏။

‘ဟဲ့... ဘာမှမပါဘူးလား’

‘အောက်ပိုင်းက တက်လာတာ၊ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်ပဲပါ ကာပေါ့ ဒေါ်လေးရဲ့’

သစ္စာမွန်စာပေ

ဒေါ်သန္တာ အနားရောက်လာကာ ဂမုန်းခြေလှမ်း ဖြင်ထားသည့် မမမိုးအိတ်ကြီးကို ကောက်ဖွင့်လေသည်။

‘အဲဒါ... မိုးရဲ့အဝတ်တွေပါ၊ စောင်နဲ့ခြင်ထောင်ပါ ထည့်ထားတာ’

‘သင်္ဘောပေါ်မှာ ညည်းယောကျ်ားက ဆလင်ကြီးပဲ၊ ဒီစောင်တွေ ခြင်ထောင်တွေက အသွားအပြန်သယ်နေရသလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်၊ သင်္ဘောပေါ်မှာ စောင်၊ ခြင်ထောင်တွေက အပိုရှိတယ်လေ၊ ဂမုန်းမှာ ခြင်ထောင်မရှိလို့ ထည့်ယူလာတာ၊ စောင်ပါ ပါလာတာ’

‘အမလေး... ညည်းညီမခြင်ထောင် ကျုပ်က ရွေးပေးမှာပါအေ၊ မပြေလည်လို့ ခဏပေါင်ထားတာပါ’

မမမိုးက ဂမုန်းပန်းလေးကို ဖက်၍ရယ်ကာ...

‘ပြောတော့မယ်၊ ဒေါ်လေးကလည်း မိုးက ဒီသဘောနဲ့ ယူလာပြီတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုမှာပိုနေတာ ကိုယ်မယူလည်း ဒီပြင်အရာရှိကတော်တွေ စည်းကမ်းမရှိတဲ့ သင်္ဘောသားတွေက ယူထောင်ကြ၊ သုံးကြမှာပဲ၊ ဒါကြောင့်... ကိုယ်ပဲ ဦးအောင် ယူလာတာ၊ မိုးတို့... မောင်နှမတွေကို အဖေမရှိတဲ့ နောက်ပိုင်း ဒေါ်လေးပဲ မိဘလို စောင့်ရှောက်လာတဲ့ဟာ၊ မိုးတို့က ဘာပြောစရာ လိုမလဲ’

ဒေါ်သန္တာ ကျေနပ်သွားသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၂

သုဉ်း

ဝါးနီးနဲ့လုပ်ထားသည့် ငါးခြောက်ခြင်းကို မ၍ မီးဖိုထဲ
ဝင်သွား၏။

‘ဂမုန်း နင် စာမေးပွဲ ဖြေနိုင်လား’

‘ဖြေနိုင်တယ် မမမိုး၊ ဂမုန်း... အဆင့်တစ်က လုံးဝ
မကျဘူး’

‘အေး... ကြိုးစားနော်၊ ငါကလည်း သင်္ဘောထွက်ပြီဆို
နှစ်လ၊ သုံးလကြာမှ အိမ်ပြန်ကပ်ဖြစ်တာ၊ ပြီးတော့... ကိုအောင်
မိဘတွေက သင်္ဘောထိ ငွေလိုက်သိမ်းတာဟ၊ သင်္ဘောထွက်တုန်း
ငါ... သင်္ဘောအတွက် ဝယ်ပေးခြမ်းပေးရတဲ့စရိတ်လေးတွေ
ထဲကပဲ မုန့်ဖိုး ပဲဖိုးကျန်တာ’

မမမိုးက ဂမုန်းလက်ထဲကို ငွေတစ်ထောင် ထုတ်ပေး
သည်။ ဂမုန်း ဝမ်းသာလွန်း၍ လက်တွေတုန်နေတော့သည်။

‘အဲဒါ... မုန့်ဝယ်မစားနဲ့နော်၊ ကျောင်းက ဘာကြေး
ညာကြေး တောင်းရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပေးနိုင်အောင်ကိုင်ထား’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ...’

‘တော်ကြာ... နင့်ကို ဒေါ်လေးကျောင်းထုတ်လိမ့်မယ်၊
မိပြည့်က လခထုတ်ရင် နင့်ကို မုန့်ဖိုး မပေးဘူးလား’

‘ဘယ်လိုလုပ်ပေးလို့ရမလဲ မမမိုးရယ်၊ လခ ဘယ်
လောက်ရတယ်ဆိုတာ ဒေါ်လေးသိနေတာပဲ နောက်ပြီးတော့’

ဂမုန်းမျက်နှာလေး ညှိုးကျသွားကာ...

သစ္စာမွန်စာပေ

‘မပြည့်က... သူ့အလုပ်ချိန် မရှိတဲ့အချိန်လည်း မီးလိမ်း
ပြီး ကိုနောင်နဲ့စကားပြောဖို့ပဲ စိတ်ဝင်စားတာပါ၊ ဂမုန်းနား
မကပ်ပါဘူး’

မိုး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။

မိုးလင်းတယ်ဆို ဒေါ်လေးက ခြေရင်းကတိုက်မှာ ပဲရွေး
သွား၊ မရှိ ရှိတာလေးနဲ့ချက်ပြုတ်၊ လျှော်ဖွပ်၊ စာဖတ်။

ကျောင်းခေါင်းလောင်းထိုးခါနီးမှ ဖုတ်ဖက်ခါ၍ လွယ်
အိတ်ဆွဲပြေး၊ ကျောင်းနဲ့အိမ်နဲ့က နီးပါသည်။

ကျောင်းသွားတဲ့လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ချက်ပြုတ်လျှော်
ဖွပ်ရင်း ကျက်ထားရတဲ့စာတွေကို ပြန်ရှုတ်။ ရှေ့မှာ လူရှိရှိ၊
ကားရှိရှိ၊ ခြေထောက်တို့က ရှောင်ရှား သွားကြလျက် ဂမုန်းတို့
အတွေးအာရုံက စာမှစာ။

ကျောင်းသွားတာ သနပ်ခါးမပါ၊ မုန့်ဖိုးမရှိ။ ဂမုန်းမှာ
ဘာမှမပါပေမယ့် ဦးနှောက်ထဲမှာ စာအပြည့် ပါသည်။

ထမင်းဆာတိုင်း စာကျက် ...

ဒေါ်လေးဆူတိုင်း စာကျက် ...

ကျောင်းမှာ သူများတွေ မုန့်စားနေကြတဲ့အခါ စား
သောက်ဖွယ်ရာ မုန့်ရနံ့တွေကို ဥပေက္ခာထားနိုင်အောင် စာကျက်။

သူမတစ်ကိုယ်လုံး စီးမျှောနေသည့် သွေးများကပါ စာ
တွေချည်း ဖြစ်နေခဲ့သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

ဂမုန်း ဆင်းရဲပေမယ့် အတန်းထဲမှာ မျက်နှာမငယ်ခဲ့ပါ။
အမြဲတမ်း အဆင့်တစ်ဆင့်သောဂုဏ်ကို ထိန်းနိုင်တဲ့သူ။

ဆရာ၊ ဆရာမတွေ ဘာမေးမေး မရတာမရှိတဲ့သူ။

သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းလည်း အထင်ကြီးသည်။

ဆရာမတွေကလည်း ချစ်သည်။

ဒါကြောင့် ဂမုန်းကို ကျွေးမွေးမည့် သူငယ်ချင်း မရှား

ပေ။

စာအုပ်၊ ဘောပင်နံ ဘာလိုသလဲ။

ချေးငှားပေးကမ်းမည့် သူငယ်ချင်း ရှိသည်။

တကယ်ဆို စာအုပ်၊ ဘောပင်နံကအစ လိုအပ်တိုင်းသာ
ဒေါ်လေးဆီမှာ တောင်းခဲ့ပါလျှင်။

‘သူ့ခမ္မာလည်း မဆိုးမကွီး ဂမုန်းရယ်၊ မကျေနပ် မဖြစ်
ပါနဲ့၊ ငါတို့မောင်နှမတွေကိုက ကံမကောင်းကြတာ၊ ဒါကြောင့်
နင့်ကို ငါ ပညာပဲ ကြိုးစားစေချင်တာပေါ့၊ ငါ့ကို အခု လူတွေက
ပြောကြတယ်၊ အိမ်ထောင်ကျ ကံကောင်းတယ်တဲ့၊ ဘယ်မှာ
ကံကောင်းလို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား ငါမှ ပညာမတတ်ဘဲ၊
ယောက်ျားကချစ်တာက ချစ်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ပညာတတ်တော့
ပညာဂုဏ်မောက်တယ်၊ ယောက္ခမက သားအရှိန်နဲ့ ပညာနဲ့ပဲ၊
ငွေနဲ့နိမ့်၊ ငါသာ ပညာတတ်ရင် ဒီလိုလူတွေကို အနိုင်ခံမလား
ဂမုန်းရယ် ငါ့ပညာနဲ့ငါ လက်မထောင်နိုင်တာပေါ့’

ဂမုန်း ငေးငေးလေး နားထောင်နေသည်။

‘ပညာကြိုးစားပါ ဂမုန်းရယ်၊ ငါလေ... ငါ့မှာ ပညာ
မတတ်တော့ မျက်နှာငယ်လိုက်တာ ထင်သလို မသုံးရ၊ စားချင်
တာမစားရ၊ နှင့်ကို... ဘာလိုရတယ် ပေးချင်တယ်၊ ငါ့ပညာနဲ့
ကိုယ်ပိုင်ငွေ မရှိတော့ မပေးနိုင်ဘူး၊ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ကွဲလို့ မဖြစ်ဘူး
ဟဲ့ဆိုပြီး အဆင်ပြေ သင့်မြတ်အောင်နေနေရတာ ယောက္ခမကို
အာခံလိုလည်းမဖြစ်ဘူးလေ၊ ငါ့နောက်မှာ ပြန်အားကိုးစရာ ဘာမှ
ကျောထောက်နောက်ခံ မရှိတာ’

‘စိတ်ချပါ မမမိုးရယ် ဂမုန်းသိပါတယ်’

တစ်ညပဲအိပ်ပြီး မမမိုးပြန်သွားခဲ့သည်။

‘ဂမုန်း... နှင့်ကို မမမိုး ဘာတွေကျိတ်ပေးသွားလဲ’

‘ဘာမှမပေးပါဘူး၊ ခြင်ထောင်နဲ့စောင်ပဲ ပေးသွားတယ်’

ဂမုန်း ညာလိုက်သည်။

‘ဟင်း... ဒါတွေဘာလှုပ်ဖို့လဲ၊ ခါးဝတ်ခါးစားလေး

ဘာလေး ဝယ်ခြမ်းပေးတယ် မရှိဘူး၊ မသကာ ကျောင်းစိမ်း
ထဘီလေး ဘာလေး ဝယ်ပေးပါလား၊ ထဘီက လျှော်ရလွန်းလို့
ပါးလှပ်ပြီး မှန်ဖြစ်နေပြီ၊ အဲဒီတစ်ယောက်ဟာ သူငွေနဲ့ ညားပြီး
အလကား ဖွတ်ပဲ’

ပြည့်က ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ပြော၍ အင်္ကျီချွတ် ထဘီရင်ရင်းရင်း
နောက်ဖေး ထွက်သွားလေသည်။

‘ဟဲ့... ဂမုန်း အထဲမှာလား’

‘ရှင်... ရှိတယ် ဒေါ်လေး’

‘ဒီမှာ... ဆန်တွေမှောက်ကျကုန်လို့ မြေကြီးတွေနဲ့ ရောကုန်ပြီ၊ သေချာပြန်ကျုံးစမ်း၊ နောက်ကျန်တာတွေကို တစ်စုချင်းပြန်ကောက်၊ ထပ်ဝယ်စရာ ပိုက်ဆံ မရှိဘူးနော်၊ ဆန်လျှော့ရင် ထမင်းလျှော့မှာပဲ၊ ဝဝစားချင်ရင် ရအောင်ပြန်ကောက်၊ ငါ ပိုးတန်းထဲသွားဦးမယ်၊ ကြက်သွန်ရွေးတာ ပိုက်ဆံပိုရတယ် ပြောလို့’

ဟုပြောရင်း ဖိနပ်စီး၍ ထွက်သွားလေသည်။

သင်္ချာဆယ်ပုဒ်နဲ့ စာစီစာကုံးတစ်ပုဒ် ရေးရဦးမည်။

သမိုင်းနှစ်ပုဒ်က တစ်ပုဒ်ပင် မရသေးပေ။

မြေသားပွပ္ပထမှာ ဆန်ကောစောင်းကျကာ မှောက်ကျနေသော အပေါ်ယံ ဆန်ပုံလေးကို အသာကျုံးထည့်ပြီး ရသမျှ ခြင်ကောက်လိုက်၏။ ပြီးတော့ မီးပြေးမွှေးပြီး ထမင်းအိုး တည်လိုက်သည်။ ထမင်းကျက်မှ ဒေါ်သန္တာပြန်ရောက်လာကာ လက်ထဲမှာ ဝက်ခေါင်းသုပ်အထုပ်လေး ပါလာ၏။

ဆန်မှောက်ထားသည့်နေရာမှာ ဘာတစ်စမှမကျန်အောင် ရှင်းလင်းနေတာကို ငုံ့ကြည့်ကာ ထမင်းအိုးကို ဖွင့်ကြည့်၏။

‘ဟဲ့... ထမင်းချက်ထားတာ နည်းလှချည်လား၊ မိနက်မ’

သစ္စာမွန်စာပေ

‘ရှင်...’

ဂမုန်းစာအုပ်ချ၍ ပြေးလွှားရပြန်သည်။

‘ညည်း... ဆန်တွေကုန်အောင် ပြန်မကျုံးဘူး မဟုတ်လား ပြောစမ်း၊ အဲဒီစာပဲ ကျက်နေလို့ ဝသလား’

‘ကျုံးပါတယ်... ဒေါ်လေးရဲ့၊ ဂမုန်းဗိုက်ဆာလို့စားနှင့် လိုက်လို့ ကုန်သွားတာပါ’

‘ဘာ... ညည်း စားပြီးပြီ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ဟင်... ဘာမှမရှိဘဲနဲ့ ဘာနဲ့စားလဲ’

‘ပုလင်းထဲက ဆီအကပ်လေးဆမ်းပြီး ဆားနဲ့နယ်တယ်၊ ကြက်သွန်နီနဲ့ မြှုပ်စားပစ်လိုက်တယ်’

‘ဪအေ... ညည်းနယ်’

ထိုညစာမှာ ဂမုန်း အူဟောင်းလောင်းနှင့်စာကျက်ရလျက် အောင့်တက်လာသည့်ဗိုက်ကို ဘယ်လက်နဲ့အသာဖိကာ စာစီစာကုံး ရေးခဲ့ရလေသည်။

ဘဝအဆက်ဆက် ဆင်းရဲခြင်းမှ ကင်းလွတ်ရပါလိ၏။

သစ္စာမွန်စာပေ

‘သိတယ်ဒေါ်လေးရဲ့၊ လှည့်စရာက မရှိတော့ဘူး၊ ဒီထဲ ဇာလည်း မမစိုးတို့သင်္ဘောပေါ် တစ်ခေါက်လိုက်သွားတုန်းက ကော်ဆီတွေပေလာတဲ့ အကွက်ကြီး ရှိသေးတယ်၊ နေပါစေ ဒေါ်လေးရာ၊ ဒီနားနဲ့ဟိုနားပဲ’

‘မဟုတ်တာအေး၊ နေဦး... ငါ့ပါတိတ်ထဘီ တစ်ထည် လဲသွား’

‘မလဲတော့ဘူး၊ ဒေါ်လေး’

ဒေါ်သန္တာက အပြင်ထွက်လျှင် ထဘီအပေါက်အပြုံနဲ့ ထွက်တာလည်း မကြိုက်တဲ့သူပါ။

ဒါပေမယ့် ဂမုန်း သူများအဝတ်အစား မဝတ်တတ်ပေ။

ဒေါ်လေး ထပ်ပြောနေမှာ စိုး၍ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက် လာခဲ့လေသည်။

ဘုရားကြီးကုန်း ခေါ် (မုနိမဟာရံသီ)ဘုရားကြီးက ဝိုး အရှေ့ရပ်ကွက်ရဲ့ ထိပ်ဦးကမ်းနားဘက်မှာ ရှိပါသည်။

ဂမုန်းတို့က ဝိုးအရှေ့ရပ်ကွက်မှာ နေတာမို့ အိပ်... ထွက်တာနဲ့ ဘုရားမုခ်ဦးကို လှမ်းမြင်ရလေသည်။

ဆင်ဖြူကျွန်းမြို့မှာ ဘုရားစေတီတွေ အများကြီး ရှိသည်။

သူမ မကြာခဏရောက်နေတတ်သည်က ဘုရားကြီး ကုန်း (မုနိမဟာရံသီ)ဘုရားကြီးထဲကိုသာ ဖြစ်သည်။

‘ကြွလာပါပြီ မေခလာနတ်သမီး’

‘ဟဲ့... ဘယ်ကိုလဲ’

‘ဘုရားထဲ သွားမလို့ ဒေါ်လေး၊ သိမ်းပိုက်ကသူမွေးနေ

ဆိုလို့’

‘အေး... အေး... သွား၊ မနက်ကလည်း ငါ့ကို သူ့အမေ ကြာဆံချက်ခေါ်ကျွေးလိုက်သေးတယ်၊ မုန့်တွေ အများကြီး ကျွေးရင် ငါ့ဖိုရောယူခဲ့ဦး’

ဂမုန်း ခေါင်းမညိတ်မိခဲ့ပါ။

သုံးယောက်ထဲမှာ လက်ချည်းသက်သက်သမား။

‘ဂမုန်း’

‘ရှင်’

‘ဪ... ဘယ်လိုကြီးလုပ်သွားတာလဲအေး... ဘေးလူ မြင်လို့မှ မကောင်း၊ ထဘီက နောက်ကအကွဲနဲ့ ပြုနေတာများ မသိဘူးလား၊ မိန်းကလေးက နမောနမဲ့နဲ့’

အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းပြီးမှ ဂမုန်း ပြန်ဝင်လာတာ...

ဘုရားစောင်းတန်းမှာ ခြေချလိုက်သည်နှင့် စီခဲထွက်လာသည်က သိမ်းပိုက်ချမ်းရဲ့အသံ။

တန်ဆောင်းမုခ်ဝရဲ့ လက်ျာဘက် အာရုံခံကြီးမှာ သိမ်းပိုက်ချမ်းက စက္ကူထုပ်တစ်ထုပ်ကို ကိုင်၍ရပ်နေသည်။

ဟေမာန်က ကောဇောလှလှလေးခင်းထားသည့်ပေါ်မှာ စားစရာတွေပြင်ရင်း အလုပ်ရှုပ်နေ၏။

သိမ်းပိုက်ချမ်းပြောမှ ဟေမာန်ခေါင်းထောင်ကြည့်ကာ 'နောက်ကျလိုက်တာ ဂမုန်းရယ်၊ ဒီမှာငါတို့ ရောက်နေတာ ကြာလှပြီ၊ သိမ်းပိုက်... နင့်ကို သွားခေါ်မလို့ လုပ်နေတာ၊ ငါတစ်ယောက်တည်း မနေရဲလို့'။

'လာပါ၊ မေခလာ ဒီဘက်ကိုကြပါ'

'ဘာလဲ နင်က ငါ့ကို ဘာမေခလာလဲ'

'ပုံထဲမှာ မြင်ဖူးတယ်လေ မေခလာနတ်သမီးက ရှေ့မှာ ဘာလဲ တွဲလောင်းကြီးချထားတဲ့ဟာ၊ ရင်ဘတ်တွေ ပန်းတွေမှာ ရော အချွန်အတက်တွေနဲ့ နင်ကျတော့'

'ငါက... ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ'

'မကြာခင် ဖြစ်တော့မှာပါ'

သိမ်းပိုက်ချမ်းက သူမနား ကပျာကယာပြေးလာကာ ဂမုန်းကို တစ်ပတ်ပြေးပတ်သည်။

'တွေ့လား နင့်ထဘီမှာ တစ်နေရာရာမှာတော့ အကွဲ

တစ်ခုခု ပါတာပဲ၊ ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာဆို မိန်းမတွေ စကတ်တွေတို့ ရှေ့ကနဲ့၊ နောက်ကနဲ့၊ လမ်းလျှောက်တော့ ပွေးခဲ၊ ပွေးခဲ အတွင်းသားတွေက လျှပ်စီးလက်သလိုပဲတဲ့၊ အဲဒါကြောင့် သူတို့ကို တချို့က နတ်သမီးတွေလို့ခေါ်တာ'

ပြော၍ သိမ်းပိုက်ချမ်းက ဟားခဲ ရယ်သည်။

ဂမုန်းမျက်နှာလေး နီလာ၏။

'သိမ်းပိုက် နင်သိပ်စတာပဲဟာ သူများအားနည်းချက်ကို အဲဒီလို မစပါနဲ့'

ဟေမာန်ဝင်ပြောကာ အံ့ကြိတ် မျက်ရည်ဝဲနေသည့် ဂမုန်းကို ပြေးဖက်သည်။

'အလကား ဒီကောင် ဗရတ်ပါဟယ်၊ သူ ဒီလိုပဲပြောတတ်တာ သိသားနဲ့၊ သူငယ်ချင်းချင်း စိတ်ဆိုးမနေပါနဲ့'

'ရပါတယ်၊ သူပြောတာတွေ ငါ့အတွက် သိမ်းထားစရာတွေ ရတာပေါ့၊ စိတ်မဆိုးပါဘူး'

ဂမုန်းမျက်နှာ အေးစက်စက်သို့ ပြောင်းသွားကာ သိမ်းပိုက်ချမ်းကို စိုက်ကြည့်ပြီးမှ မျက်နှာလွှဲ၏။

သိမ်းပိုက်ချမ်းက အရယ်မပျက်။

'ငါက... နင့်ကို ဆင်းရဲလို့ ကျပ်တာမဟုတ်ဘူး ဆန်မရဲ့၊ နင့်အဒေါ်က မိထွေးဆိုပေမယ့် အဒေါ်အရင်းပဲ၊ ပြီးတော့ မမိုးတို့၊ မပြည့်တို့လည်း သူ့ကို ရှာဖွေထောက်ပံ့ပေးနေတာပဲ၊ နင့်ကို... ဒီလောက် ပစ်ထားတာ လွန်တယ်'

ဂမုန်းက ဘာမှမပြောဘဲ ဘုရားရှေ့မှာ သွားထိုင်၍ လက်အုပ်လေးချီကာ အတန်ကြာ ဆုတောင်းပြီးမှ ရှိခိုးသည်။

ပြီးတော့ ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားလေးဆီ ထွက်လျှောက် သွားကာ ရှိခိုးနေပြန်သည်။

ဟေမာန်က မုန့်ပွဲတွေ စောင့်နေရလျက် သိမ်းပိုက်ချမ်း က ဂမုန်းနောက်က တကောက်ကောက်လိုက်နေတာ...

‘ကဲ မပြီးတော့ဘူးလား ဆံနီမရာ’

‘ဘုရားကို လာတာပဲ ဘုရားဖူးမှာပေါ့၊ နှင်က ဘာလိုက် လုပ်နေတာလဲ’

‘ဟ... ငါတို့က ဘုရားဖူးဖို့လာတာမဟုတ်ဘူး၊ မွေးနေ့ ပျော်ပွဲစားဖို့ လာကြတာ၊ ဒီဘုရားမှာ ငါတို့ အုပ်ဆိုကတည်းက ဘုရားဖူးဖို့ သတိမရဘဲ၊ ပြေးဝင်ပြေးထွက်နဲ့ ဆော့လာခဲ့ကြ တာ၊ ခုမှ ...’

‘ခုမှ... ဖူးတယ် ဘာဖြစ်လဲ’

‘ကဲ... ဖူး...ဖူး ဘယ်အာရုံခံထဲမှာ သွားဖူးဦးမလဲ၊ ဂန္ဓကုဋီတိုက်ကြီးထဲမှာ သွားဖူးဦးမလား’

ဂမုန်းက ဘုရားဖူးပြီး အေးတိအေးစက်ပဲ ထရပ်သည်။ သိမ်းပိုက်ချမ်းဆိုသည့်ကောင်ဟာ ဒီလိုပါပဲ။

ပြောချင်တာပြော၊ ဘယ်သူ ဘယ်လို ခံစားသွားရသွားရ စမည်။

သူပြောတာ လွန်သွားမှန်းသိလျှင် သူ့ကို စိတ်ဆိုးမဆိုး စကားတွေ လိုက်ကပ်ပြောမည်။

‘ငါပြောတာ လွန်သွားတယ်၊ တောင်းယန်ပါတယ်’ ဆို ဘာမျိုးတော့ ဘယ်တော့မှ ဝန်မချပေ။

သူပြောသမျှ မြားချက်တွေလို စူးခနဲ၊ အောင့်ခနဲ၊ ခံစားခဲ စတဲ့ ဒဏ်ရာတွေက ဂမုန်းနှလုံးသားမှာ ပြည့်နှက်လို့ပါ။

ခင်တာက သပ်သပ်။

သိမ်းပိုက်ချမ်းကို ဂမုန်း မုန်းပါသည်။

‘ရှေ့... ဒီမှာ နှင်အတွက်’

ပေးပုံက ကြည့်။

ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်နေသည့် ဂမုန်းရင်ခွင်ထဲကို ဘုတ်ခနဲ ဖစ်ချပေးလိုက်များ လန့်ဖျပ်သွားရတဲ့အထိ။

‘ယူလိုက် ဂမုန်း၊ အဲဒါ... သူ့ကိုယ်တိုင်သွားဝယ်လာ တာ၊ စိန်မှုံကျောင်းစိမ်းလေး သိပ်လှတာပဲ၊ ရယ်ဒီမိတ် အင်္ကျီ အဖြူတစ်ထည် ပါသေးတယ်’

‘ငါ... မလိုချင်ဘူး’

‘ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘သူများပေးစာကမ်းစာကို ကိုယ်ပေါ်တင်ပြီး လှောင် ပြောင်ခံရတာထက် ငါ့ကိုယ်ပေါ်က အစုတ်အပြဲလေးတွေက အေးချမ်းတယ်’

‘ဘာလဲ ဆန်မ၊ နင်က... ငါ့ကို မကျေနပ်ဘူးပေါ့’
ဂမုန်းက တစ်ဖက်လှည့်ပစ်သည်။

‘နင်... သူများကို ထင်သလို လက်ညှိုးထိုးလှောင်ပြောင်
ပြီး အခုမှ သနားသဖြင့် စွန့်ကြဲတာကို ငါက ဝမ်းသာအားရ
ထူမှာပဲလို့ထင်ရင် နင်မှားသွားပြီ သိမ်းပိုက်၊ ဆားဖြူး စားနေ
ရပေမယ့် ဂမုန်းနက်မှာ မာနရှိတယ်’

‘အေး... နင်လိုပဲ ငါ့မှာလည်း မာနရှိတယ်၊ ငယ်ငယ်
ကတည်းက သူငယ်ချင်းမို့၊ ငါတို့ထဲမှာ အဆင်းရဲဆုံးမို့၊ ငါ
ခင်တွယ်ပြီး ချော့မော့ပေါင်းနေတာ၊ သိမ်းပိုက်တို့က ဘယ်ကောင်
မှ ဗိုလ်မထားဖူးဘူး သဘောပေါက်’

‘သိမ်းပိုက် နင်တောင်းဖန်တာကလည်း၊ လေသံကိုလျှော့
ဦး’

ဟောမာန်က ဝင်တားသည်။

‘ဘာလို့ လျှော့ရမှာလဲ၊ ငါက... မောင်နှမလို သဘော
ထားပြီး တရင်းတနီးစတာ၊ အဲဒါလည်း သူ့ကို ကရုဏာဒေါသ
ဖြစ်လို့ ပြောတာ၊ ဒီလို အထက်စီးက ပြောချင်တာနဲ့ ဆင်းရဲသား
ကို ချီးဖဲ့ပြောဖို့ဆို ဆင်းရဲသားတွေအများကြီးပဲ၊ ကိုယ်ကကျတဲ့
ခါးဝတ်ခါးစားပဲပေးရုံနဲ့ နင်ပဲဆဲပြောပစ်လို့ရတယ်’

‘အေး... သွားပြော ငါကတော့ မခံနိုင်ဘူး’

ဂမုန်း ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

‘ဂမုန်း...ဟာ... နင်ကလည်း သူငယ်ချင်းချင်း ပြော
တာဆိုမှားဖြစ်ရင်တောင် သည်းခံရဦးမှာ၊ သူ... ရှင်းပြနေသား
တာကို၊ နင့်ကို ပေးချင်လွန်းလို့ သူ့ကျောင်းတောင် နောက်ကျ
တယ်၊ မနက်အစောကြီးသွားဝယ်ထားတာ’

‘ဟေ့အေး... ငါ မယူဘူး၊ ငါ ဒီကိုလာကတည်းက
သူများမွေးနေ့မှာ စားချင်သောက်ချင်လို့ မဟုတ်ဘူး’

‘တောက်...’

ဂမုန်း ဘောက်ဆတ်ဆတ်လျှောက်ထွက်သွားသည်နှင့်
သိမ်းပိုက်ချမ်းက စားစရာတွေ ခင်းကျင်းထားသည့် ကော်ဇောက်ကို
အနားစကကိုင်၍ ဆွဲရုတ်ပစ်လိုက်သည်။

‘ဟဲ့... ဟဲ့... ဟော့တော်’

‘ဒုန်း... ခွမ်... ချလွမ်’

စားစရာတွေ မုန့်တွေ ဖိတ်စင် ပေါက်ပြဲကုန်လေသည်။

‘ဒုက္ခပါပဲဟယ်...’

ဟောမာန် ညည်းညူသံလေးကို ဂမုန်းကြားသည်။
ဒါပေမယ့်...

သစ္စာမွန်စာပေ

ထို့နောက်မှစ၍ သိမ်းပိုက်ချမ်းနှင့်ဂမုန်း မခေါ်မပြော ဖြစ်ခဲ့တာ ကိုးတန်းစာသင်နှစ် ပြန်တက်ကြရတဲ့ထိ...

ခုနှစ်တန်းမှစ၍ သူတို့နှစ်ယောက်က ဘီခန်း၊ ဂမုန်းက အေခန်း၊ ရှစ်တန်းတုန်းကလည်း အေနှင့်ဘီပဲဖြစ်ကာ ကိုးတန်း မှာတော့ ဟေမာန်တစ်ယောက်ပဲ ကျန်ခဲ့ကာ သိမ်းပိုက်ချမ်း အေ ခန်း ဝင်ခဲ့သည်။

သူတို့ Bio ယူကြတာချင်းလည်းတူကာ ဟေမာန်က တော့ Eco ပဲယူခဲ့သည်မို့ အခန်းချင်းက အများကြီးကွာသွား၏။

ဘယ်နှယ့်လဲ ဂမုန်း နင်နဲ့ဟိုကောင် တေည့်ကြသေး ဘူးလား

မခေါ်ပါဘူး၊ သူ... အေခန်း ရောက်လာတာနဲ့ ခေါ် စရာလား

‘ငါက... အိမ်ချင်းကပ်လျက်မို့သိတယ်၊ ဒီကောင်... မခေါ်ကာမှ တအားကြီးစားတာ သိလား၊ နင့်ကို... ပြိုင်မို့ ဒီတံတွားရှိတယ် ထင်တယ်’

‘ပြိုင်ပြိုင်ပေါ့’

‘လာဟာ... ငါတို့သွားရအောင်၊ နင်ဗိုက်မဆာဘူးလား၊

မုန့်ဆိုသွားမယ်’

‘မဆာပါဘူး ဟေမာန်ရယ်၊ အကျင့်ပါနေပြီဥစ္စာ၊ ငါ့ကို အကျင့်ယှက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့’

မုန့်စားသွားတိုင်း ဟေမာန်က မုန့်ဈေးတန်းသွားဖို့ သူ့ကို လာခေါ်တတ်သည်ပင်။ ကိုးတန်းနှစ်မှာတော့ ဂမုန်း ပိုက်ဆံလေး ကိုင်နိုင်လာ ပါသည်။

ဒါပေမယ့် ဂမုန်းမစားမသောက်ဘဲ ကိုင်ထားခဲ့သည်။ လိုအပ်လျှင် ဒေါ်လေးကိုမပြောဘဲ ဝယ်ခြမ်းနိုင်အောင်၊ ပေးနိုင် အောင်၊ မရှိတော့လည်း မရှိလို့ သူများဟာ စားရမှာ လိပ်ပြာငယ် ခဲ့ရသည်။ ကိုယ့်မှာရှိတော့လည်း ကိုယ့်ပိုက်ဆံကိုတော့ ဆုတ်ထား ပြီး သူများဝယ်ကျွေးတာကို စီးစီးဝိုင်းဝိုင်းမစားချင်ပါ။

‘ဒါဆို... ငါလည်း သွားမစားတော့ဘူး’

‘ဟေမာန်က ပြော၍ ကော်ရစ်ဒါမှာ ရပ်နေတော့ ရှေး လက်စစာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ရသည်။

‘ဟေမာန်... နင် မုန့်သွားဝယ်မလို့လား’

၂၈

သုဉ်ပ

‘အေး... အစတော့သွားမလို့ပဲ ဂမုန်းမလိုက်ဘူးဆိုလို့
မသွားတော့ဘူး၊ နင်သွားမလို့လား၊ ရော့ပါဟ... ငါ့အတွက်ပါ
ဝယ်ခဲ့ပေးခမ်းပါ’

‘ဘာဝယ်ခဲ့ရမလဲ...’

‘အကြော်တစ်ရာဖိုး ဝယ်ခဲ့’

သိမ်းပိုက်ချမ်း ပြန်ထွက်သွားမှ...

‘ဟဲ့... ငါ့ကို ဟိုနေ့က အန်တီသိမ်းသိမ်း ပြောတယ်
သိလား၊ ညည်းတို့သူငယ်ချင်း ဂမုန်းကတော့ တော်လှချေလားတဲ့၊
ညည်း ကြီးစားပါလားတဲ့၊ ငါက စာကျက်တာကိုက မကောင်း
တာဟဲ့၊ ကောင်းလည်း နင့်ကို မိဖို့ကတော့ အဝေးကြီးပါ၊ အခု
သူသားက စာကြီးစားလာတော့ နင့်ကို အတုယူတာဆိုပြီး ကျေနပ်
နေတယ် သိလား၊ ပြီးတော့... ခုတလော နင်တို့ဆီသွားတာ
သိပ်မတွေ့လို့ထင်တယ်၊ သူတို့သူငယ်ချင်းတွေ ရန်ဖြစ်ထားကြ
တယ် ထင်တယ်တဲ့၊ နင်ထင်သလို သူတို့မိသားစုက ဆင်းရဲ
သားတွေကို ချီးနှိမ်ခဲ့ခြားတတ်တဲ့စိတ် မရှိကြပါဘူးဟာ’

‘တော်ပါပြီဟာ... ဒီကောင်နဲ့ငါ သူ့ပြောပုံဆိုပုံကိုမှ
ငါခွင့်မလွှတ်နိုင်တာ ဘယ်တော့မှကို တည့်မှာမဟုတ်ဘူး’
စကားပြောနေကြတုန်း သိမ်းပိုက်ချမ်းတို့အုပ်စု ပြန်လာ
ကြ၏။

‘ရော... ဟောမာန်’

သစ္စာမွန်စာပေ

ဟောမာန်က အကြော်ထုပ်ကို ယူကြည့်၍...

‘ဟယ်...’

ဟု ပြောပြီး ပါးစပ်ကို ပြန်ပိတ်ကာ...

‘တွေ့လား... ငါ ဗူးသီးကြော်မကြိုက်မှန်းသိသားနဲ့၊

~~သီးကြော်~~ ငါးခုတောင်ဝယ်လာတာ၊ အဲဒါ... နင့်အကြိုက်
~~သီးကြော်~~ ယူလာတာ၊ သိမ်းပိုက်... နင့်ကို ခေါ်ချင်နေပြီသိလား’

တိုးတိုးကပ်ပြောကာ ဗူးသီးကြော်နှစ်ခုကို ဂမုန်းလက်ထဲ
သွင်းပေး၏။

အကြော်စားရင်း ဂမုန်း မျက်လုံးဝေကြည့်လိုက်ကာ
သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည့် သိမ်းပိုက်ချမ်းမျက်လုံးများနဲ့ ဆုံကာ
မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်ကြတာလည်း အတူတူ။

‘ဟယ်... ကိုကြီး’

‘ဟာ... ငါ့ညီမက အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်လို့ လှလို့ပါလားကွာ’

အသားမည်းမည်းကြီးဖြစ်လာကာ ကိုယ်လုံးကြီးလည်း ထွားကျိုင်းလာသော ကိုကြီးကို ဂမုန်း ဝမ်းသာအားရ ပြေးဖက်ရင်း မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းတက်လာသည်။

‘ကိုကြီးရယ်... ဂမုန်း ဝမ်းသာလိုက်တာ’

‘အေးပါ... နောက်မှ ဝမ်းသာပါ။ ကိုကြီးမှာ ဧည့်သည် ပါလာတယ်၊ ညီမလေးရေ စားဖို့သောက်ဖို့လုပ်ပါဦး’

‘ဟုတ်...’

နောက်ကိုပင် လှည့်မကြည့်မိအား...

ဂမုန်း ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာပူသွားသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

ဒေါ်လေးက ချောင်းထဲမှာ အာလူးကောက် လိုက်နေသည်။ မိုးချုပ်မှ ပြန်ရောက်မည်။ ဂမုန်းအတွက် ညကကျန်သော အခင်းကြောင့် ငါးပိဖုတ် ဆီဆမ်းပဲရှိသည်။

အပိုဆိုလို့ ဆန်တစ်စေ့ပင် မရှိပါ။

‘ဟိတ်... ဘာပိုင်သွားတာလဲ၊ ရှေး... မြန်မြန်လုပ်၊ ဆိုကြီးတို့ ဘာမှ မစားခဲ့ရသေးဘူး’

‘ဟုတ်... ဟုတ်...’

လက်ထဲကို တစ်ထောင်တန် တစ်ရွက်ရောက်လာတော့မှ ဂမုန်း သွက်သွက်လက်လက် ဖြစ်သွား၏။

‘လာ... မင်းညီလာ’

ဂမုန်း နောက်ပြန်မကြည့်ဘဲ ပိုက်ဆံလေးကိုဆုပ်၍ကုန်စုံဆိုင်ကို ပြေးရပြန်သည်။

အလွယ်တကူ ဘဲဥနဲ့ လက်ဖက်နဲ့ အကြော်စုံသာ ဝယ်ကာ ဆန်ထုပ်လေးဆွဲ၍ ပြန်ပြေးလာခဲ့၏။ ဘဲဥချဉ်ဟင်းတစ်ခွက် လက်ဖက်သုပ်နဲ့ပဲ ထမင်းပိုင်းလေး ဖြစ်သွားသည်။

‘ဒေါ်လေးက ဘယ်သွားတာလဲ’

‘အာလူးကောက် လိုက်သွားတယ် ကိုကြီးရဲ့’

‘အင်း... ဒေါ်လေးလည်း သနားပါတယ်၊ ငါ့ညီမရော စာလိုက်နိုင်ရဲ့လား’

‘လိုက်နိုင်တယ် ကိုကြီး’

သစ္စာမွန်စာပေ

‘အေး... အေး...’

သိန်းထိုက်က ထမင်းစားနေရင်း...

‘မှတ်ထားနော် ညီမလေး၊ သူ့မှာမည်က မင်းညီလာတဲ့’

‘မင်းညီလာ...’

‘ဟုတ်တယ်...’

ဆို၍ ခေါင်းညိတ်ပြသူကို ခုကျမှ မီးခွက်မီးရောင်
အောက်မှာ သေချာကြည့်မိသည်။

ချောလိုက်တာဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်မိသည့်အထိ။

‘သူက... ကိုကြီးနဲ့ရွယ်တူပဲ၊ နာမည်က... မင်းညီလာ
တဲ့ ရန်ကုန်ကလာတာ၊ ကိုကြီးနဲ့ သဘောပေါ်မှာဆိုတာ လမ်းမှာ
ဒုက္ခရောက်လိုက်တာကွာ အိတ်ချင်းမှားပါသွားလို့၊ ဆာလာအိတ်
တွေ ထည့်ထားတဲ့ အိတ်ကြီးနဲ့ကိုမှားတာ၊ စရိတ်ပြတ်လို့လေ
မင်းညီလာ ကူညီလို့ ထမင်းမငတ်တာ’

ဂမုန်း မျက်လုံးလေးပြူးသွားသည်။

‘ကိုကြီး... အဝတ်အစားတွေ မရှိတော့ဘူးပေါ့’

‘မရှိတော့ဘူးလေ’

‘ဒါဆို... နု ဂမုန်းလက်ထဲ ရောက်လာတဲ့ တစ်ထောင်
တန်က ‘မင်းညီလာ’ဆိုတဲ့ လူကြီးနဲ့ ပိုက်ဆံပေါ့’

‘ဟင်းတွေက... လက်ရာကောင်းသားပဲ ညီမလေး
ချက်တာပေါ့’

စကားပြောသံကလည်း သြရှရှလေးဖြစ်ကာ မျက်နှာ

တိုင်း နူးနူးညံ့ညံ့...

‘ဟုတ်ကဲ့...’

‘ဘယ်နှစ်တန်းလဲ...’

‘ကိုးတန်းပါ...’

‘စာမေးပွဲ ဘယ်နှစ်ပတ်ဖြေပြီးသွားပြီလဲ’

‘နှစ်ပတ်’

‘အဆင့် ဘယ်လောက်ရလဲ’

‘တစ်’

‘ဟုတ်လား...’

မင်းညီလာ မျက်နှာပြုံးသွားပြန်သည်။

‘ရှစ်တန်းတန်းက ဝမ်းတူတမ်း ဝင်ခဲ့လို့လား’

‘တစ်နဲ့ပဲအောင်တာ၊ ဂမုန်း မူလတန်းကတည်းက တစ်

ချည်းပဲ’

ခပ်ကြွားကြွားပဲ ပြောမိသည်ထင်သည်။

သူကတော့ ပြုံး၍သာ...

‘ဟုတ်လား... အံ့သြလောက်အောင် တော်တာပဲ၊

ဆင်းရဲတဲ့လူ တချို့ဟာ ပညာရေးကို ဂရုမထားနိုင်ကြဘူး၊ သူတို့ရဲ့
ကလေးတွေကိုလည်း ဂရုတစိုက် ပျိုးထောင်မပေးနိုင်ကြဘူးလေ၊
ဒီလိုအခြေအနေမျိုးထဲကနေ ချွန်ထွက်အောင်မြင်တာဟာ ဂုဏ်ယူ

စရာပဲ ဆက်ကြိုးစားနော် ညီမလေး’

‘ဟုတ်ကဲ့...’

‘ကိုယ်ဆင်းရဲပေမယ့် ပညာတကယ်တော်လာရင် ကူညီ
ထောက်ပံ့ပြီး ပညာဒါနပြုနေကြတဲ့လူတွေ အများကြီးရှိပါတယ်၊
အားမငယ်နဲ့ အဓိကက ကိုယ်လိုချင်တဲ့ပညာသင်ခွင့်ရဖို့ပဲ မဟုတ်
လား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်ပါတိ...’

သူက ကိုယ့်ကို စေတနာတွေထားပြီး ကြိုးစားဖို့ ရိုးသား
စွာပြောနေတဲ့ အချိန်မှာ ဂမုန်းရင်တွေ တအားခုန်လာကာ သူ
မျက်နှာကို ရဲရဲမကြည့်ရဲခဲ့တဲ့အဖြစ်...

‘ဖြစ်ရလေ... သိန်းထိုက်ရယ်၊ ဒါဆို အခု တပ်ထဲပြန်
သွားဖို့ကို ငါက စရိတ်ရှာပေးရဦးမှာပေါ့’

‘ရပါတယ်... ဒေါ်လေးရဲ့၊ မင်းညီလာ ရှိပါတယ်’

ညဘက်ကျတော့ မီးခွက်တစ်လုံး အလယ်မှာချ၍ စကား
ပြောဖြစ်ကြသည်။

‘ဒါနဲ့... ဒီသားက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲကွယ်’

‘ကျွန်တော်က... ကိစ္စရှိလို့ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက် ထွက်
သွားတာပါ’

မင်းညီလာက စကားကို မေးမှပြောသည်။

ထိုင်ပြီဆို ထိုင်သည့်နေရာက မထတော့ပေ။ ပိုဆိုးသည်
က အိမ်မှာ ထမင်းမစားခြင်းပင်။

ရောက်သည့်ညက တို့တို့တိတိ စားသည်ကပင် လက်နဲ့
ထမင်း ထိမိပုံပင်မပေါ်ဘဲ လွန်စွာသိမ်မွေ့ နှုတ်သိမ်းခြင်းများနှင့်
ကြည့်ချင်စဖွယ် စားသောက်တတ်သူ ဖြစ်လေသည်။

သဗ္ဗာဗ္ဗန်တပေ

နောက်ရက်များမှာ ထမင်းမစားဘဲ စားပြီးပြီဟုသာ ပြောလေသည်။

‘ဟုတ်တယ်... ညီမလေး၊ သူက ပြောလို့မရဘူး၊ အိမ်မှာ အားနာလို့တဲ့ ကိုကြီးပါ စားလာတယ်’ ဆိုတာက တစ်မျိုး...

ခြေဖဝါး၊ လက်ဖဝါးတွေပါ ရဲတွတ်နေသော မင်းညီလာ ဆိုသည့် တကယ့်မင်းညီမင်းသားလို ချောမွေ့ရှင်းသန့်နေသော ယောက်ျားဟာ အိမ်မှာ စားသောက်ဖို့ကို မတူမတန်လို့လား...

‘အစ်ကိုမင်းက ဂမုန်းတို့အိမ်မှာ စားရတာ ရွံလို့လားဟင်’

မင်းညီလာကို ဘုရားကြီးကုန်း ဘုရားထဲ လိုက်ပို့ရင်း ဂမုန်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ မေးသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး ဂမုန်းရယ်၊ ကိုယ်... တကယ်အားနာလို့ပါ။ ဂမုန်းတို့မှာ မိန်းမသားချည်းပဲ ရုန်းကန်နေရတာ မဟုတ်လား၊ ဆင်းရဲထွယ်ဆိုတာကို တကယ်အတွင်းကနေ မြင်လိုက်ရမှ ကိုယ် အံ့သြသွားတယ်’

‘ဒါဆို... ကိုကြီးမင်းက အရမ်းကိုချမ်းသာတာပေါ့နော်၊ ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာကို မြင်တောင် မမြင်ဖူးဘူးပေါ့’

‘အဲ... အဲသလို မဟုတ်ဘူး’

စကားမှားသွားသည့် မင်းညီလာက သူ့စကားကိုသူဘယ် လို ပြန်ရှင်းရမုန်းမသိဖြစ်ကာ...

‘မနက်ဖြန်ဆို... ကိုယ်ပြန်တော့မယ်’

သူတို့ ဘုရားထဲဝင်လာကြတော့ ညနေစောင်း ဘုရားထဲမှာ ဘုရားဖူးတွေနဲ့ စည်ကားနေပြီဖြစ်၏။ မင်းညီလာက အာရုံခံတန်ဆောင်း တစ်ခုရဲ့ဘေးမှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး...

‘အစ်ကိုပြောမယ်... ငါ့ညီမ နားထောင်’
‘ဟုတ်ကဲ့...’

‘စကားဆိုတာ သိမ်းသင့်တဲ့စကားကိုသိမ်း၊ စွန့်သင့်တာတို့စွန့်၊ သုံးသင့်တာကို သုံးတတ်ရတယ်’

မင်းညီလာက ဂမုန်းကို ကရုဏာသက်သော မျက်လုံးများနှင့် ငဲ့ကြည့်ကာ...

‘အစ်ကိုပြောတာ သဘောပေါက်လား ဂမုန်း’

‘ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါ အစ်ကို’

‘ဂမုန်းရဲ့အစ်ကိုဟာ တကယ်တော့ စစ်သားမဟုတ်ဘူး’
‘ရှင်...’

ဂမုန်း ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

‘ဒါလည်း... ဆင်းရဲဒဏ်ကို မခံနိုင်တဲ့ လူငယ်တချို့ရဲ့ မိုက်မှားမှုပဲ၊ သူဟာ... ငယ်ငယ်က ဆင်းရဲမှုကို ခါးသီးခဲ့သလို အခက်အခဲကို သိပ်ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြေရှင်းလိုစိတ်လည်း မရှိဘူး၊ မောင်နှမလည်းဖြစ်တယ် မိန်းကလေးလည်းဖြစ်တဲ့ ငါ့ညီမ လောက်တောင် သူ့မှာ ခံယူချက်အမာခံ မရှိဘူး၊ စိတ်မခိုင်ဘူး’

‘ဒါနဲ့... အစ်ကိုမင်းက ကိုကြီးနဲ့ သဘောပေါ်ကျမှ ခင်တာဆို’

၃၈

သုဉ်ပ

‘ဟုတ်တယ်... ဒါပေမယ့် သူ့အကြောင်းကို သူပဲပြောပြတာ၊ လူစိတ်သဘောကို ခန့်မှန်းတာက အဲဒီလူနဲ့ အချိန်ယူပြီး စကားပြောကြည့်ရင် သိနိုင်တာပဲ၊ သူ... သူ... ဥပဒေနဲ့ မကင်းတဲ့ ရောင်းဝယ်မှုတွေ လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်တဲ့’

‘ဟင်...’

‘မစိုးရိမ်ပါနဲ့... အခု သူ့အမြင်မှန်ရပြီး ပြန်လာတာပါ။ ထောင်ခြောက်လလည်း ကျခဲ့တယ်တဲ့၊ လမ်းမှာ အိတ်ပျောက်လို့ ကိုယ်နဲ့ ဆုံစည်းမိကြတာ’

‘ဒါ... ဒါဆို ကိုကြီးက ခု ဂမုန်းတို့ဆီ ခဏပြန်လာတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့နော်’

‘ဟုတ်တယ်... သူ အပြီးပြန်လာတာ၊ ဒါကို... ဂမုန်းတို့ ဆက်ထိန်းထားကြပါ၊ အိမ်မှာ ကိုယ့်အစ်ကိုရှိတော့ လုံခြုံတယ်၊ ပြည့်စုံတယ်၊ သူ ဘာဖြစ်ခဲ့တာ ဘာလုပ်မှာ ဘာကိုမှ မမေးပါနဲ့၊ နောက်ထပ် ထွက်မသွားဖို့သာ ဂရုစိုက်ကြည့်နေပေါ့’

ဂမုန်း မျက်လွှာလေးချသွားတော့ ထူးခြားလှပနေသည့် အပျိုဖော်ဝင်စ မိန်းကလေးရဲ့ မျက်တောင်ကော့ကော့လေးတွေ ကို မင်းညီလာ ငေးကြည့်သွားမိ၏။ သူ ပင့်သက်ဖြာလျက်...

‘ဂမုန်း...’

‘ရှင်...’

‘နောက်ဆို ဒီလို ဘိုသီဘတ်သီကြီး မနေနဲ့နော်၊ စားကို

သုံးစ နှစ်မြှုပ်ကြိုးစားတယ်ဆိုတာ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် စာစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းမှုဟာလည်း စိတ်ဓာတ်နဲ့ဆိုင်တယ်’

‘ဂမုန်း... ရေမှန်မှန် ချိုးပါတယ် အစ်ကိုမင်းရယ်’

‘ဒါက...မဆိုင်ဘူး၊ ရေချိုးပြီး အဝတ်အစားဖုရိဖရဲမသပ် မရပ်နေတာဟာ ရေချိုးထားထား မထားထား သန့်ရှင်းကြည်လင်မှု မရှိဘူး၊ လူသူ မလေးစားဘူး၊ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ဝတ်စား ဆုထိုင်တဲ့ လူတွေရှေ့မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိမ်ငယ်မှုကို ဖြစ်စေတယ်၊ ငါဟာ သူတို့လို အရာမဝင်ပါဘူးဆိုတဲ့ သိမ်ငယ်မှုပေါ့’

ဂမုန်း သဘောပေါက်သွားရသည်။

‘ကိုယ့်မှာ ရှိတာလေးကို သန့်ရှင်းအောင် အမြင်တော်အောင် ပြင်ဆင်ဝတ်၊ လှချင်တာ ဟုတ်ဟုတ် ကိုယ်က မိန်းကလေး မိန်းမရဲ့ရုပ်ဟာ အလှပ၊ လှအောင်ဖန်တီးနေတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်မှာ သဘာဝရှိထားပြီးတဲ့ အလှကိုပဲ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်ရမယ်၊ ဥပမာ... သနပ်ခါးလိမ်းတာ ပန်းပန်တာ သဘာဝကိုက မိန်းကလေးအလုပ်ပဲလေ၊ ဒါဟာ... မိန်းမရဲ့ ကျက်သရေပဲ၊ အခု... ဂမုန်းမှာ အလှအပ ဘာမှမရှိဘူး’

‘ဂမုန်းက... ဆင်းရဲတာကိုး အစ်ကိုမင်းရဲ့’

‘ဆင်းရဲပေမယ့် ဂမုန်းလှတယ်၊ နည်းနည်းလေး မဟုတ်ပါဘူး တအားလှတာ’

‘အစ်ကိုမင်းကလည်း...’

ဂမုန်းမျက်နှာလေး နီရဲကာ လက်ချောင်းတွေ ဟိုလိုမိ ဒီချိုးနှင့် ကတုန်ကသင်လေး ဖြစ်သွားတော့သည်။

‘တကယ်ပြောတာပါ၊ စာကိုလည်း ကြိုးစား၊ သပ်ရပ်မှုကိုလည်း ဂရုစိုက်ပေါ့၊ ဂမုန်းကို... ကိုယ် လက်ဆောင်တွေ ဝယ်ပေးခဲ့ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်... မသင့်တော်ဘူး၊ မနက်က တောင်မှ ကိုယ် သနပ်ခါးတုံး သုံးတုံးကို နှစ်ထောင်နဲ့ ဈေးထဲမှာ ဝယ်တော့ သိန်းထိုက်က ဘာလုပ်ဖို့လဲတဲ့၊ ရန်ကုန်ကို လက်ဆောင် ဝယ်သွားမလို့လားတဲ့’

မင်းညီလာက သူမကို စိုက်ကြည့်ပြောနေသဖြင့်...

ဂမုန်း မျက်လွှာပင့်မကြည့်ဝံ့ဘဲ ရှိလေသည်။

‘ကိုယ်က... ပြောတယ်၊ မဟုတ်ပါဘူး ဂမုန်းကို ပေးခဲ့မလို့ပါလို့ပြောတော့ သူ ရယ်တယ်၊ မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ဂမုန်း အမြဲတမ်း ပါးတွေရဲပြီး မျက်နှာပြောင်နေတာကို ကိုယ်က သနပ်ခါးလေးနဲ့ မြင်ချင်တာ’

‘ဟင်... ဂမုန်းကို ပေးဖို့ဟုတ်လား’

‘အင်း...’

‘နှစ်ထောင်ဖိုးတောင်’

‘ဟုတ်တယ်... ဈေးရေမှာ ပခုက္ကူက ဈေးသည်တွေ ချရောင်းနေကြတာတွေ့လို့လေ၊ အခု... ကိုယ်အိပ်တဲ့ ခေါင်းရင်းမှာထားတယ်၊ ကိုယ်ပြန်ရင် ဂမုန်းယူလိုက်ရောင် လက်ဆောင်ပေါ့’

ဂမုန်း လှိုက်ခနဲ ဝမ်းနည်းသွားကာ ထူးဆန်းစွာ မျက်ရည်လည်လေသည်။ ရှက်တဲ့စိတ်ဝင်လာတော့ ဂမုန်းမျက်ရည်ကို မင်းညီလာက မြင်သွားပြီ၏။

‘ဂမုန်း... ကိုယ့်ကို ခင်တယ်နော်’

ဂမုန်း ခေါင်းလေးညိတ်တော့ မျက်ရည်နှစ်စက် ထွက်သွားလေသည်။

‘ဒါဆို... ကိုယ်ဝယ်ပေးတဲ့ သနပ်ခါးလိမ်း၊ ညဘက် အိပ်ယာဝင်ခါနီး ရေချိုး သနပ်ခါးကျဲကျဲလေး လိမ်းပြီး စာကြည့်ရင် ဘယ်လိုကြည့်နူးတယ်ဆိုတာ ဂမုန်း နားလည်သွားလိမ့်မယ်’

ခုတော့ မီးဖိုထဲပြေးဝင်လိုက်၊ ထမင်းစားပြီး လက်ကို ဖြစ်သလို တစ်ချက်နှစ်ချက်သုတ်၊ သံသေတ္တာလေးကို စားပွဲနဲ့ သဖွယ်ထား၍ စာကြည့်ရတဲ့ဘေးမှာ ပြေးထိုင်...

ဒါကို အစ်ကိုမင်း မြင်နေရသည်သာ...

‘ညညဆို... မေမေ အိပ်ခါနီး ကိုယ်က တရားစာအုပ်ဖတ်ပြရတယ်၊ တစ်ခါတလေ နှိပ်ပေးရတယ်၊ အဲဒီအခါဆို မေမေ့ကိုယ်က သနပ်ခါးနဲ့လေးက သင်းနေတာပဲကွ၊ သနပ်ခါးနဲ့ ကို ကိုယ်ငယ်ငယ်ကတည်းက မြတ်နိုးတာ’

‘အစ်ကိုမင်းမှာ... မိန်းမ မရှိဘူးပေါ့နော်’

လွှတ်ခနဲ မေးမိပြီးမှ အမူယာတစ်မျိုး ဖျတ်ခနဲပြောင်းသွားသော မင်းညီလာ အကြည့်မျှားကြောင့် ဂမုန်းမျက်နှာလေး နီရဲသွားသည်။

‘ဟို... ဂမုန်းက မေးတာလေ၊ ဟို... အစ်ကိုမင်းက အမေကိုပဲ ပြုစုနေတယ်ဆိုလို့ပါ’

မင်းညီလာက ဘာမှမဖြစ်လိုက်သလို ပေါ့ပါးစွာပြုံး၍...

‘မရှိဘူး... ရှိတော့ရော မိန်းမကိုတော့ ဘယ်ပြုစုနေနိုင်မလဲ၊ ကိုယ့်ကိုပဲ ပြုစုခိုင်းမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား’

မင်းညီလာက ခပ်ဟဟရယ်၍ ထရပ်လိုက်သည်။

‘ကဲ... ဘုရားကိုလာပြီး ဘုရားတောင် မဖူးရသေးဘူး အထဲဝင်ရအောင်’

ဘုရားကြီးကုန်း ဘုရားဝန်းကြီးထဲမှာ တန်ဆောင်းများစွာ ရှိကာ ကျယ်ဝန်းလှသည်မို့ ဂမုန်း မင်းညီလာကို လိုက်ပြရင်း ခိုးချုပ်စပြုသွားခဲ့သည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ နင်တို့... ကလေးတွေလည်း မဟုတ်တော့ဘဲနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြရတယ်လို့’

မပြည့်အသံ။ ထင်လိုက်ရုံပဲ ရှိသေးသည်။

အာရုံခံတန်ဆောင်းကြီးထဲက ထွက်လာကြသော မပြည့် တို့နှစ်ယောက်နဲ့ သိမ်းပိုက်ချမ်း...

မျက်နှာချင်း တည့်တည့်ကြီးဆိုင်တော့ သိမ်းပိုက်ချမ်း မျက်လုံးတွေက ဂမုန်းကိုကျော်၍ မင်းညီလာဆီရောက်သွား၏။

မပြည့်ကတော့ မင်းညီလာကို တစ်ခါခေါ်ပြောဖူးတာ

မို့...

‘ဂမုန်း... ဧည့်သည်ကို ဘုရားလိုက်ပို့တာလား’

‘ဟုတ်ကဲ့... မပြည့်’

နှစ်ဦးနှစ်ဘက် ပြုံးပြနှုတ်ဆက်ရုံနှင့် ကျော်ဖြတ်သွားကြလေသည်။ သိမ်းပိုက်ချမ်းက လွန်သွားမှ နောက်ကို သမင် ထည်ပြန်ကြည့်သည်။

မပြည့်ကပြုံး၍...

‘အဲဒါ... ရန်ကုန်က ဧည့်သည်လေ၊ နာမည်က... မင်းညီလာတဲ့၊ တကယ့် မင်းညီမင်းသားလေးလိုပဲနော်၊ ချောဆန့်

နေတာပဲ၊ ကိုယ်ယူထားတဲ့ယောက်ျားကိုတောင် ကွာပစ်ချင်တယ်’

‘သူပြန်ရင် မင်းတစ်ခါတည်း လိုက်သွားလိုက်ပါလား’

‘ကိုနောင်ကလည်း... ချောတိုင်းချစ်လို့ရပါ့မလားလို့၊ ကိုယ့်ယောက်ျားကလွဲရင် ဖွဲဆန်ကွဲပါ’

နောင်လင်းက မကျေနပ်သည့် အကြည့်များနှင့်...

‘မိန်းမတွေများ တတ်လည်းတတ်နိုင်ပါ...’

လင်မယားချင်း ပခုံးချင်းတိုက်၍ ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ရယ်ကြပေမယ့် သိမ်းပိုက်ချမ်း အဓိပ္ပာယ်မဲ့ စောင်းတန်းရဲ့ အုတ်ခင်းလမ်းကို ငုံ့စိုက်ကြည့်ရင်း လျှောက်လာခဲ့မိ၏။

သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ကြည်သာရွှင်ပျနေသော ဂမုန်းရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေကို မကျေနပ်သလိုလို မခံချင်သလိုလို...

‘သြော်... မမြသန်း လာလေ’

‘ဧည့်သည်လေး... ပြန်သွားပြီလား သန္တာ’

‘ဟုတ်တယ်... မမြသန်း၊ မနက်က... ကျွန်မ အာလူး ကောက်လိုက်ဖို့တော့ သူထွက်သွားတာပဲ။ ဘယ်သူမှ နီးမနေ တော့ဘူးတဲ့။ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီးသားတဲ့။ ကျွန်မကို... ငွေတစ်သောင်းပေးသွားတယ်’

‘အဲမယ်... တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဒါနဲ့များ... ဒီနေ့ အာလူး ကောက်လိုက်ဖို့ လုပ်နေရသေးတယ် သန္တာရယ်၊ ဆယ်ရက် လောက် အေးဆေးနှပ်နေလိုက်ပါတော့လား’

‘မရပါဘူး... မမြသန်းရယ်၊ ငွေလေးရတော့ ပေါင်နဲ့ ထားတာလေးတွေ ရွေးရဖို့ ရှိသေးတယ်လေ၊ ခြေစောင့်လက် စောင့်လေးလည်း ကိုင်ထားဦးမှ ကိုယ့်လက်ထဲမှာ ငွေရှိထားတော့ ပင်ပန်းရတာလည်း ပင်ပန်းပျောက်တာပေါ့၊ ဒီနေ့... မလိုက်ဖြစ် ပေမယ့် နောက်နေ့လိုက်ရမှာပဲ’

သစ္စာမွန်စာပေ

ဒေါ်မြသန်းက ကုလားပဲရေစိမ်းထားသည့် ဒန်အိုးဟောင်း ကို အသာနမ်းကြည့်၍ ကွပ်ပျစ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

‘ဒီကောင်လေးကြည့်ရတာ တော်တော်ချမ်းသာပုံပဲနော်၊ သူ့အသားအရေ၊ သွားလာပုံလေးကိုက အရောင်ထွက်နေတာ၊ ဘာမှ ဝတ်စားပြဖို့မလိုဘဲ လူချမ်းသာမှန်းသိသာတယ်၊ သူက နေ့ကုန်ကို ပြန်တာလား’

‘ဟုတ်တယ်လို့ပြောတာပဲ၊ သူ့အကြောင်းလည်း ဘာမှ ရောရောရာ သိပ်မပြောပါဘူး’

‘ဘယ်လိုနေတာ၊ ဘယ်လောက်ချမ်းသာတယ်နဲ့၊ ပြော ခပြဘူးလား’

‘မပြောပါဘူးတော်၊ ငွေလိုတယ်ထင်လို့ အိမ်စရိတ်ထုတ် ထုတ်ပေးတာတောင် စကားသုံးလုံးကွဲအောင် ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ သူ... အစက သိန်းထိုက်တို့အိမ်မို့ အလည်ဆိုပြီး လိုက်တက် လာတာတဲ့၊ ဒီရောက်မှ တည်းဖြစ်သွားတာ’

‘ဂမုန်းကိုတော့ တော်တော်သံယောဇဉ် ရှိပုံရပါတယ်၊ စာပြပြပေးနေတာတွေ့တယ်’

ဒေါ်မြသန်းက ဘာကိုဆိုလိုချင်တာမှန်း သိသောကြောင့် ‘ဟုတ်တယ်... ကျွန်မကဖြင့် ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ မေတ္တာရှိ သွားကြလည်း ကျေတောင် ကျေနပ်သေးတယ်’

ဟု ခပ်ရွံ့ရွံ့ပြောလိုက်လေသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

‘ဒါနဲ့... မမြသန်းအိမ်မှာရော ဧည့်သည်ရောက်လို့ဆို’

‘ဧည့်သည် မဟုတ်ပါဘူး သန္တာရယ်၊ ငါ့အစ်မ အကြီး ဆုံးပါ။ သူက ရန်ကုန်မှာနေတာလေ၊ ပွဲစားလုပ်တာ၊ ပြေလည်ပါ တယ်၊ တို့ညီအစ်မ မောင်နှမတွေထဲမှာ ငါက အမွဲဆုံးကိုးအေး၊ မမကြီး... အလည်လာတာ ငါ့ဆီ ထမင်းတစ်နပ်လာစားဖို့ကို မနည်းခေါ်လိုက်ရတာ၊ အစ်ကိုကြီးတို့အိမ်မှာပဲ သူတည်းတာပါ။ ငါ့ဆီ ထမင်းလေးစားတာတောင်မှ ကလေးတွေကို မုန့်ဖိုးငါးရာစီ ပေးသွားသေးတယ်၊ ကလေးက ငါးယောက်ဆိုတော့ နှစ်ထောင် ငါးရာပေါ့၊ အဲဒါ... ငါ့ထမင်းကို အလကား မစားဘူးဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ငွေနဲ့ချေသွားတာ သိလား’

‘ဒီလို ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး မမြသန်းရယ်၊ ကိုယ့်ညီမ မပြေလည်မှန်းသိလို့ မစားရက်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်’

‘မစားရက်ဘူးဆိုတာကိုက တို့ရဲ့သဒ္ဓါတရားကို တန် ကြေးဖြတ်သွားတာ၊ တစ်ဝမ်းကွဲမှ မဟုတ်တာ သန္တာရယ်၊ ကိုယ့် အစ်မ တစ်ခါတလေမှ ရောက်လာတာ၊ ကျွေးချင်မွေးချင်တာပေါ့၊ သူက... ဒီလို ပြန်ပေးသွားတာ ငါ ဘယ်လိုခံစားရမလဲ’

‘ကဲ... ဘယ်လိုမှ ခံစားမနေနဲ့တော့၊ ရော... လက် ဖက်သုပ်စားဦး’

ဒေါ်သန္တာက လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန် ရှေ့ချပေးတော့မှ ဒေါ်မြသန်း ပါးစပ်ပိတ်သွားလေသည်။

‘ဂမုန်း...’

‘ရှင်...’

‘ဘာလုပ်နေလဲ...’

‘ကျောင်းသွားမလို့ ဒေါ်လေး’

‘ညည်းအစ်ကိုရော’

‘သင်္ဘောမီမလားဆိုပြီး ကမ်းနားဆင်းသွားတယ်’

‘ဪ... သင်္ဘောကဖြင့် ငါးနာရီမထိုးခင် ကတည်းက ဆွတ်သွားတဲ့ဟာ၊ မိုးလင်းမှ အရူးထပြီး လိုက်သွားရသလား၊ ဆိုယ့်ဧည့်သည်ကိုယ် ပို့ချင်ရင် ဝီရိယလေးနဲ့ထပေါ့’

ဒေါ်သန္တာကို အသံမပျက်အောင်ထိန်း၍ လှမ်းပြောပြီး ဂမုန်းပါးပြင်ပေါ်မှာ ရွှဲအိုင်နေတဲ့ မျက်ရည်တွေကို သုတ်နေမိပေ မယ့် မနိုင်ပေ။ မျက်ရည်ကြောကြီး ကျိုးပေါက်လျက် သုံးမကုန် အောင် ထွက်နေတဲ့ ရေနံကြောကြီးတစ်ခုသဖွယ်...

သူမလက်ထဲမှာ တံဆိပ်တွေပါသော အသစ်စက်စက် တစ်ထောင်တန်ငါးရွက်ရယ်၊ စာရွက်ခေါက်လေး တစ်ခုရယ်က တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်ခတ်လျက်...

‘ဧည့်သည်မှန်း သိရက်နဲ့ တွယ်တာမဲ့မိတာ ဂမုန်းအပြစ် ပေါ့ အစ်ကိုမင်းရယ်’

ဂမုန်း အင့်ခနဲ ရှိုက်မိပြန်သည်။ စာရွက်ခေါက်လေးကို ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်မှန်းမသိ ပြန်ဖတ်ကြည့်မိပြန်သေးအခါ

ရှည်သွယ်ညီညာသော လက်ရေး စောင်းလေးတွေက ဂမုန်းရဲ့ မျက်ရည်ပြည့်လှမ်းသော မျက်လုံးထဲမှ ဝေဝါးစွာ...

ညီမလေးဂမုန်း

မင်း ငိုမှာစိုးလို့ နှုတ်မဆက်ခဲ့တော့ဘူး။

မင်းကိုယ်ကို သတိရရင် သနပ်ခါးမှန်မှန်လိမ်းနော်။

ကလေးဆိုတော့ မှန်စားဖို့ မှန်ဖိုးထည့်ထားခဲ့တယ်။

ခေတ္တ ဧည့်သည်

အောက်နားမှာ ကြည့်၍ မဝနိုင်သော မင်းညီလာရဲ့ လက်မှတ်ကလေးကို ခုလည်း ဂမုန်း ထပ်ငေးနေမိပြန်သည်။

ဂမုန်းအတွက် အစ်ကိုမင်း ဘာတွေပေးခဲ့ပေးခဲ့ ဒီလက်မှတ်တစ်ခုလောက် ဂမုန်း မမက်ဘူး အစ်ကို။ ဒီလက်မှတ်ကလေးမှာ အစ်ကိုရဲ့အငွေအသက်တွေရှိတယ်။ ဂမုန်း အင့်ခနဲ ရှိုက်ငိုမိသည်။ ကလေးမို့ မုန့်ဖိုးပေးပါသတဲ့...

‘ဂမုန်း ကလေး မဟုတ်ဘူး အစ်ကို’

အစ်ကိုကို ဂမုန်း စွဲလမ်းရင်ခနဲခွဲမိတာ ကလေးတဲ့လား။

ကလေးက ရန်မခန့်တတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်။

ဂမုန်း အစ်ကိုကို ဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဂမုန်းသေတဲ့အထိ အစ်ကိုနဲ့အတူ ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့ တိုတောင်းတဲ့ ရက်ကလေးတွေကို ဖက်တွယ်ထားမယ်။

အဲဒီနေ့ရက်တွေဟာ ဂမုန်းအတွက် ဘယ်တော့မှ အတိတ်မဖြစ်ရဘူး။ ဒီစွဲလမ်း ရူးသွပ်မှုဟာ တစ်ဖက်သတ်ဖြစ်

လည်း ဂမုန်း ကျေနပ်တယ်။ ခုတော့ ဂမုန်းရင်မှာ...

ဂမုန်းကို ရူးသွပ်သွားအောင် ပြုစားထားခဲ့ပါတော့လား အစ်ကိုရယ်။ မင်းညီလာ အုံးသွားခဲ့သည့် ခေါင်းအုံးလေးကို ခွေဖက်နမ်းရှိုက်မိတော့ ကိုယ်သင်းရနံ့လေးတစ်ချက် နှာခေါင်းထဲ ဝင်လာသည်။ ဂမုန်း အိပ်ယာကိုသိမ်းရင်း ခေါင်းအုံးကို သူမ အိပ်ယာထဲမှာထား၍ လေးကန်သောခြေလှမ်းများနှင့် ထွက်လာခဲ့သည်။

ဒေါ်လေး ဈေးသွားပြီမို့ အောက်ထပ်မှာ မရှိတော့ပါ။

ဂမုန်းတို့အိမ်လေးက ခြေတံမြင့် သုံးပင်အိမ်လေး။ အိမ်ကတောင့်ပေမယ့် ခေါင်မိုးကတော့ ဖရိုဖရဲပါ။

လှေခါးအဆုံး ဖိနပ်ချွတ်နားမှာ စီးကရက်တိုလေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဂမုန်း ကောက်ယူလိုက်သည်။

စီးကရက်ကို ရောက်လာတဲ့မနက်မှာ ကိုကြီးနဲ့ ဈေးကပြန်လာတုန်း သောက်လာတာ တစ်ခါမြင်ဖူးလိုက်ပြီးနောက်မှာ မင်းညီလာ အိမ်မှာ စီးကရက်ပင်သောက်တာ မတွေ့ရတော့ပေ။

လွန်စွာလှပသော စီးကရက်ဗူးပြာလေးကိုလည်း သူ့ဆီမှာ မြင်ဖူးသည်။ ဘာဖြစ်လို့ ထပ်မသောက်ဘဲ နေသည်ကို တွေးမရခဲ့ပါ။

ခုရသည့် စီးကရက်တိုလေးက အသစ်စက်စက်လေးနဲ့
အစ်ကို ဒီမနက် သွားခါနီးမှ သောက်ခဲ့တာဖြစ်ပေမည်။

ဂမုန်း ကျောင်းမသွားဖြစ်နိုင်သေးဘဲ အိမ်ပေါ်ပြန်တတ်
ခဲ့သည်။ ဟေမာန် လက်ဆောင်ပေးထားခဲ့သော ရွှေဆိုင်တွေက
ရွှေဝယ်သူတွေကို ပေးတတ်သည့် ပိုက်ဆံအိတ် လှလှလေးကို
ထုတ်ယူလိုက်၏။ အထဲမှာ စီးကရက်တိုကလေးနှစ်ခု...

မင်းညီလာ ရှိနေကတည်းက သူမ မနင်းရက်ခဲ့တာ
ကြောင့် အစ်ကိုသောက်ထားသည့် စီးကရက်တိုလေးတွေကို
လူမသိအောင် ကောက်ယူထားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ဒီ စီးကရက်
ကလေးတွေဟာ အစ်ကိုနှုတ်ခမ်းမှာ နေရာယူနိုင်ခဲ့ကြသည်လေ။

စာကလေး တစ်စောင်ရယ် စီးကရက်တိုလေးသုံးခုရယ်
တစ်ထောင်တန်လေး တစ်ရွက်ရယ်ကို ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးထဲမှာ
စုထည့်ပြီးမှ လွယ်အိတ်ထဲကိုထည့်သည်။

ကျန်တဲ့ ပိုက်ဆံတွေကိုတော့ သေတ္တာလေးထဲမှာ ထည့်
သိမ်းခဲ့ပါ၏။ ဒီပစ္စည်းလေးတွေ ရှိနေသည့် ပိုက်ဆံအိတ်လေး
ဟာ ဂမုန်း လွယ်အိတ်ထဲမှာပဲ အတူကြွေးမြင့်စွာ ရှိနေဦးမှာပါ။
သေတ္တာထဲမှာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့နိုင်သည့် သွေးအေးခြင်းမျိုး
ရင်မှာ မခံစားနိုင်သေးသရွေ့...

‘ဟုတ်ပြီ... ဒီတစ်ခါ ယောက်ျားလေးတွေက တယ်
ဆုတ်ပါလား၊ သိမ်းပိုက်ချမ်း ထိုင်တော့’

ဆရာမမျက်လုံးတွေက မိန်းကလေးတန်းဘက် ဝှေ့လာ
၏။

‘ယောက်ျားလေးဘက်က သိမ်းပိုက်ချမ်း ထွက်ဆိုသွား
ပြီ၊ မိန်းကလေးဘက်က ရတဲ့သူ မရှိတော့ဘူးလား’

ခါတိုင်းဆို အားလုံးထက်အရင် ဂမုန်း ထဆိုနေကျ
အတန်းထဲမှာ ဆရာမက သင်္ခန်းစာတစ်ခုသင့်ပြီဆို ချက်ချင်းကျက်
ခိုင်း ချက်ချင်းထဆို ခိုင်းတတ်မြဲ။

ဒါပေမယ့် အခု ဂမုန်း ထမဆိုနိုင်တော့ပါ။

စာကို ဘယ်လိုကျက်လို့မှ မရ။ စူးစိုက်ကျက်လေ ခေါင်း
တွေမူးလေ။

‘ကဲ... အရှုံးခံမှာလား၊ ထဆိုမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ်
ဆရာမ ခေါ်ရမှာလား’

မိန်းကလေးတွေက မရတော့ ဂမုန်းကို လှမ်းကြည့်ကြသည်။ တစ်ယောက်မှ မထွက်နိုင်လျှင်ဖြင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်လုံးကို သိမ်းပိုက်ချမ်း နားရွက်လာခဲ့တော့မည်။

‘ဂမုန်း... နင် မဆိုနိုင်ဘူးလား၊ ငါတို့ မရလို့’

ဂမုန်း ခေါင်းခါလိုက်ဆဲ...

‘ကဲ... ကဲ... ဂမုန်းထဲ AICCIA ရဲ့ Sporophyte ကို ဆိုစမ်း’

ဂမုန်း ထရပ်လိုက်သည်။

The nature sporophyte consists. Only is the capsule which is a spherical sac. like structure.

It remains embedded in the...

ဂမုန်း ဆရာမဆိုနိုင်တော့ပေ။

တစ်တန်းလုံးက ဂမုန်းကို ပိုင်းကြည့်နေကြသည်။ သိမ်းပိုက်ချမ်းကလည်း ဂမုန်းကိုပဲ ထူးဆန်းအံ့သြစွာ ကြည့်နေ၏။

‘မရဘူးလား... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဂမုန်း’

ဂမုန်း နေမကောင်း၍ပါဟု ဖြေဆေးထိုးဖို့ စိတ်ကူးမရှိပေ။ နေမကောင်းဖြစ်ရခြင်းကိုပဲ ဂမုန်း နာကြည်းခါးသီးစွာ...

‘ဟေး...’

‘သိမ်းပိုက်ချမ်းကွ...’

မိန်းကလေးတွေက အမြဲနိုင်နေကျ ယောက်ျားလေးတွေ

နိုင်တာတောင် မရှုံးခဲ့ဖူးကြပေ။ ခုတော့ ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ အကြံအစည်က ဟိန်းခဲနေထွက်လာ၏။ အတန်းထဲမှာ ဆူညံပွထွက် သိမ်းပိုက်ချမ်းအသံက...

‘ဆရာမ... ကျွန်တော် မိန်းကလေးတွေကို နားရွက်ဆွဲချင်ဘူး’

‘မဆွဲလို့မရဘူး၊ အခု... သွားဆွဲ ထွက်... ထွက်...’ သိမ်းပိုက်ချမ်း ထွက်လာရသည်။

ဂမုန်း ရှေ့သို့ရောက်ခဲ့လေသော် ဂမုန်းရဲ့ နာကြည်းသော အကြည့်နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသဖြင့် သူ ရုတ်တရက် လက်ပင် မြှောက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွား၏။

‘ဟိတ်ကောင်... ဆွဲလေကွာ’

‘ဆရာမ... သိမ်းပိုက်ချမ်း ဂမုန်းကို မဆွဲဘူး ဆရာမ’

‘ဟေ့... ဆွဲလေ နာနာဆွဲ သူငယ်ချင်းတို့ဘာတို့ မညှာဘူး’

သူတို့သုံးယောက်အတွက် ကျောင်းက ရှိနေသမျှ ဆရာ၊ ဆရာမတွေက မျက်စိယဉ် နားယဉ်နေပြီးသား။

သိမ်းပိုက်ချမ်း နှုတ်ခမ်းခပ်ဖိစေ့၍ ဂမုန်းနားရွက်ကို အီကိုင်လိုက်ရာ မေဖျားနှင့် ထိသွားမိခဲ့သည်။ လက်က ပူရှိန်းသွားသည်ကို သိလိုက်ရကာ...

‘ဟင်... ဂမုန်း’

သူ ဂမုန်း လည်ပင်းနားကို လက်ခုံနှင့် ထိကပ်ပစ်လိုက်
၏။

‘နင်... နင် ဖျားနေတယ်’

‘ဆွဲလိုက်စမ်းပါ... သိမ်းပိုက်၊ ငါ... နင့်ကို စိတ်မချိုး
ဘူး၊ ငါ့ရဲ့... ညှပ်ဖျင်းမှုကို မှတ်သားလောက်အောင် ငါခံချင်လို့
ပါ’

သိမ်းပိုက် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းခါ၍...

‘ဆရာမ... ဂမုန်း ဖျားနေတာ’

ဟု နောက်လှည့်ပြောလိုက်သည်။

အမြဲသနပ်ခါး မလိမ်းဘဲနေတတ်သည့် ဂမုန်းမျက်နှာက
ဖျားနေသည်ဟု မသိသာလှဘဲရှိရာ သိမ်းပိုက်ချမ်းပြောမှ ဆရာမ
က သိလေသည်။ ထိုနေ့ကအဖြစ်များကို ဂမုန်း ခါးသီးသွားခဲ့
သည်။

စာသင်နေတဲ့အချိန်မှာ တစ်ချက်ကလေး တိမ်းစောင်း
သွားခဲ့သော ကိုယ့်ဘဝဟာ အချိန်မီသာ မထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့လျှင်
မဟူရာ ချောက်ကမ်းပါးကြီးထဲသို့ ဦးစိုက်ထိုးဆင်းလာမှာပါလား။

ရှစ်မျက်နှာဘုရားက ကိုယ့်ရဲ့မွေးနှံစနေထောင့်မှာ ဆွမ်း၊
ချမ်း၊ ဆီမီး၊ အမွှေးတိုင်အားလုံး ကပ်လှူပြီး ဆုတောင်းခဲ့
သည်။

အချစ်ဆိုသောမီးကို ငြိမ်းသတ်နိုင်ပါစေ။

ပညာဟူသော ပန်းတိုင်ကို အဆုံးတိုင် အမြဲကျော်ကြား
ခြင်းများနှင့် လျှောက်လှမ်းနိုင်ပါစေ။

ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့ပြီးမှ နေရာမှထသည်။

ဘုရားကြီးထံ သိမ်းနားမှာ တစ်ယောက်တည်း လမ်း
လျှောက်နေရင်း ညနေစောင်းဖို့ ဘုရားဖူးတွေ ဝင်ထွက်နေကြတာ
ဆို အဝေးကလှမ်းကြည့်ရင်း ပြန်ဖို့ သတိရသည်။

ဂန္ဓကုဋီ အာရုံခံတန်ဆောင်းကြီးထဲကို ဝင်ဖူးချင်သေးပေ
မယ့် ဒီအချိန် လူတွေများနေပြီမို့ မဝင်ဖြစ်တော့ဘဲ ဆုတောင်း
ပြည့်ဘုရားလေးဘက်ကို စာကံလာခဲ့သည်။

မှောင်မိုက်နေသော ဘုရားအတွင်းထဲမှာ ဦးသုံးကြိမ်သာ
ချ၍... နောက်ပေါက်ထဲက ပြန်ဖို့လှည့်အထွက်တွင် မှောင်မိုက်
ကျဉ်းမြောင်းသော လှိုဏ်ဂူလေးလိုမို့ ဝင်လာသူတစ်ယောက်နှင့်
တိုက်မိလုမတတ် ဖြစ်သွား၏။

‘ဟင်...’

သိမ်းပိုက်

စိတ်ထဲမှာ ရေရွတ်လိုက်မိပေမယ့် မခေါ်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

မခေါ်မပြော ဖြစ်ကြတာ ကြာပြီပဲ။

သို့သော် သိမ်းပိုက်ချမ်းက ရှောင်ပေးမှ ထွက်လို့ရမည့်
လှိုဏ်ဂူလမ်းကျဉ်းလေးကို ဖယ်မပေးဘဲနှင့်...

‘နင်... နေကောင်းသွားပြီလား’

‘အင်း...’

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ...’

‘ဖျားတာ...’

လိုရင်းပဲဖြစ်ကာ နောက်ထပ်ဝင်ပေါက်တစ်ခုက သွားဖို့
လှည့်လိုက်တော့...

‘ဂမုန်း... နေပါဦး’

သိမ်းပိုက်ချမ်း နောက်က လိုက်လာကာ...

‘ငါ့ကို... အမေက ဒီဘုရားမှာ ဆီမီးပူဇော်ခိုင်းလိုက်တာ

ခဏလောက်ကူပါဦး’

‘ငါ... မိုးချုပ်နေပြီ’

‘မချုပ်သေးပါဘူး၊ ခဏလေးပါ’

ပြော၍ ဖယောင်းတိုင်ထုပ်ကို ဖောက်နေသဖြင့် ဂမုန်း
ခြံလှည့်လိုက်ရသည်။

‘ဆံနီမ...’

သိမ်းပိုက်ချမ်းက ဆီမီးတွေ လိုက်ထွန်းရင်း ဂမုန်းမျက်နှာ
တို့ ကြည့်၍...

‘နင်... ငါ့ကို မခေါ်ဘဲ နေနိုင်တယ်နော်’

‘ဘာလို့... မနေနိုင်ရမှာလဲ’

မာနကြောင့် လေသံကမာသွား၏။

‘ငါကတော့... နင့်ကို စကားမပြောဘဲနေပေမယ့် သတိ
ရပါတယ်’

သိမ်းပိုက်ချမ်းက တင်းနေသည့် ဂမုန်းမျက်နှာလေးကို
စိုက်ကြည့်၍...

‘နင်က... ငါ့ကို မခေါ်ချင်မပြောချင်ဘဲ ဖြစ်နေတာလား’

ဂမုန်းက ခေါင်းခါ၍ ဘုရားရှိခိုးသည်။

ဆီမီးအလှူရှင်က လက်ပိုက်ရပ်ကြည့်နေသဖြင့်...

‘နင်က... ဘာကြည့်နေတာလဲ’

‘ဘာလုပ်ရမှာလဲ...’

‘နင့်အမေက ဘာအတွက်လုပ်ခိုင်းတာလဲ၊ ရှိခိုးဆုတောင်း
လေ’

‘ဘာဆုတောင်းရမှာလဲ၊ အမေက ရန်ကုန်မှာ အဖေ
နေမကောင်းဘူးဆိုပြီး အဖေသက်စေ ဆီမီးပူဇော်ခိုင်းလိုက်တာ’

‘ဟင်... နင့်အမေက အရေးကြီးတာကို ကိုယ်တိုင်လာ
လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး’

‘အမေက... ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားကြီးကိုသွားတယ်’
ပြော၍ ဖယောင်းတိုင်တွေ ထပ်မံရေတွက်ကြည့်သည်။
အားလုံး ငါးဆယ့်သုံးတိုင်။

ကျေနပ်မှ ဂမုန်းနားမှာ ဆောင့်ကြောင့်ဝင်ထိုင် လက်ဆုပ်
ချိကံ...

‘ငါ... ဘာပြောရမှာလဲ’

‘တို့... ဘာဆုတောင်းရမလဲ ပြောစမ်းပါ’

‘ဆုတောင်းတိုင်း ရတတ်လားဟင် ဆံနီမ’

‘ဒါတော့... ဘယ်သိမလဲ၊ ငါတို့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ
သတ္တဝါတွေရဲ့ ပူပင်သောကတွေကို မေတ္တာရေအေးနဲ့ တရား
ဓမ္မနဲ့ ငြိမ်းသတ်ပေးနိုင်စွမ်း ရှိတယ်လေ၊ ဒီတော့... သတ္တဝါ
တိုင်းက သောကဖြစ်လာရင် ဘုရားတကြတာပဲ၊ ဒုက္ခဖြစ်ပြီဆို
ဘုရားရှေ့ရောက်ကြတာပဲ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် မရှိတော့
ပေမယ့် ရှိသလိုပဲ ယုံကြည်အားကိုးပြီး ဆုတောင်းကြတာပေါ့’

‘အဲဒါကြောင့်... နင် မြန်မာစာ အမှတ်ပြည့်ရတာ’
ဂမုန်းက စကားပြောနေရာမှ မျက်စောင်းထိုးသည်။

သူတို့ ဘုရားရှိခိုးပြီးတော့ အပြင်မှာ အလင်းရောင်ရှိသေး
သေးမယ့် အထဲမှာ မှောင်မိုက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဘေးဘီဝေကြည့်ရင်း ဂမုန်း တိတ်ဆိတ်မှုတို့ကြောင့်
ကြောက်စိတ်ဝင်သွားမိသည်။

ဘုရားကြီးက တန်ဆောင်းများစွာ စေတီများစွာနှင့်
ဒွေစည်းထားကာ ပရဝဏ်က ကျယ်ဝန်းလျက် ရာဇဝင်သမိုင်း
တိုးကားများနဲ့တည်ခဲ့သည့် ဘုရားကြီးမှာ ဥစ္စာစောင့်တွေ မကြာ
ခဏ မြင်ရသည်ဟုလည်း ကြားဖူးထားသည်မို့...

‘ပြန်ရအောင်... သိမ်းပိုက်ရယ်’

‘ဆင်းလေ... လာ’

ဂမုန်းကြောက်နေမှန်းသိ၍ သိမ်းပိုက်ချမ်းက ဂမုန်းလက်
ဖျားလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ဂမုန်းက သိမ်းပိုက်ချမ်းရဲ့
လက်တစ်ဖက်ကိုပါ ထပ်ကိုင်၍ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လေသည်။

ထိုခဏလေးအတွင်းမှာ သိမ်းပိုက်ချမ်း မျက်ဝန်းများမှာ
ရောင်စဉ်တန်းတွေ ဖျတ်ခနဲ ရှပ်ခနဲပြေးလွှားလျက်....

‘ဂမုန်း... ဟဲ့ ဂမုန်း’

‘အင်း... ရှင်’

‘ထစမ်း... မြန်မြန်’

ညက ညဉ့်နက်မှအိပ်တာမို့ ခိုးမလင်းခင်နိုးတော့ မျက်လုံးတွေ ကျိန်းစပ်နေသည်။

ခြင်ထောင်ရဲ့ဘေးမှာ ဒေါ်လေးက ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက် မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသည်။

‘မိနက်မ၊ ညည်းအစ်ကို ငါ့ကိုဒုက္ခပေးသွားပြန်ပြီ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဒေါ်လေးရဲ့’

‘မင်းညီလာဆိုတဲ့ကောင်လေး ပေးခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံလေး ခြောက်ထောင်ကျန်တာ မစားရက် မသောက်ရက်နဲ့ အလုပ်ရောင် မနားနိုင်ဘူး၊ အခု... အဲဒီပိုက်ဆံရော ငါပြန်ရွေးထားတဲ့ နင့်အဖေပုဆိုးတွေရော တစ်ထည်မှမရှိတော့ဘူး’

သစ္စာမွန်စာပေ

‘ဟင်...’

ဂမုန်း မျက်လုံးကျယ်သွားသည်။

ခြင်ထောင်ထဲက ကယျာကယာထွက်လာ၍...

‘ကိုကြီးက ဘယ်ယူသွားလို့လဲ ဒေါ်လေး ဟင်...’

‘မသိဘူး၊ ညက ညည်းစာကျက်နေတုန်း ခပ်ကြီးကြီး ထူနှစ်ယောက် သူ့ကိုလာခေါ်သွားကြတယ်၊ အဲဒီလူတွေနဲ့ပဲ ညဉ့်နက်မှ ပြန်လာတာ၊ ညည်းအစ်ကို စစ်တပ်ထဲ ပြန်မသွားဘဲ ပြေးတာဖြစ်မယ်၊ ဒုက္ခပါပဲဟာ’

‘မိနက်မ... ငါတော့ လက်ကျန်ဂြိုဟ်နှစ်ကောင်နဲ့ မီးလောင်တော့မယ် ထင်ပါတယ်အေ’

‘ဒေါ်လေးရယ်... ခိုးလင်းရင် ပြန်လာချင်လာမှာပါ’

‘အမလေး... ပြန်လာမယ့်သူက ရှိသမျှပစ္စည်း ခိုးယူသွားမလားဟဲ့၊ ငါ့မှာ လင်သေကတည်းက ငွေတစ်ထောင်ပြည့်အောင် ကိုင်ခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပစ္စည်းပေါင်တာတောင် အိမ်မှာ တစ်ထောင်တန်တဲ့ ပစ္စည်းရှိလို့လား၊ နှိပ်စက်လိုက်ကြတာနော်၊ စစ်ထဲဝင်ပြီးတဲ့ကောင်ကတောင် အိမ်ပြန်နှိပ်စက်တယ်၊ မိနက်မ အဲဒါ ညည်းကြောင့်၊ ငါ့အိမ်မှာ စနေဂြိုဟ်ရှိနေသရွေ့ မအေးငြိမ်းဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ငါ့ပစ္စည်းနဲ့ငွေတွေကုန်ပါပြီ’

ဒေါ်သန္တာတစ်ယောက် ငွေခြောက်ထောင်နဲ့ မျက်စိရည်ပေါက်ပေါက်ကျလာသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

ကိုကြီး ဘယ်တုန်းကမှ စစ်ထဲမဝင်ဖူးဘူး။ မကောင်းတာတွေလည်း လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာသာ ဒေါ်လေးသိခဲ့လျှင်...

‘လာစမ်းပါ... အခုလောက်ဆို သဘောဆိပ်မှာ အနံ့လေးလာကပ်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။ မနက် ခုနစ်နာရီလောက်မှ ဝင်မှာ၊ ထ... ထ... ငါတို့ အဲဒီကိုလိုက်ရအောင်’

‘ရန်ကုန် အဝေးပြေးဂိတ်ကိုရော’

‘မိုးတဲ့လူက အချိန်မတော်ကြီး ထထွက်သွားတဲ့ဥစ္စာဆယ်နာရီ ဆယ်တစ်နာရီမှ ထွက်မယ့်ကားကို စောင့်စီးပါမလားအော့၊ မြန်မြန်လုပ်စမ်း’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့’

ဂမုန်း မျက်နှာ ကယျာကယာကောက်သစ်ကာ ထဘီလေးတိုတိုပြင်ဝတ်၍ ဒေါ်လေးနဲ့အတူ ထွက်လာခဲ့သည်။

မြင်းလှည်းစီးလျှင်လည်း စီးခက မသက်သာ ဒေါ်လေးကုန်းကြောင်းလျှောက်မှာပဲ ဂမုန်း ထဘီပြင်ဝတ်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

‘တိ...’

တူဝရီးနစ်ယောက် အလုပ်သမားရုံရှေ့ ပလက်ဖောင်းပေါ် ရောက်လာကြတော့ နောက်က တီခနဲ ကားဟွန်းသံကြောင့် နစ်ယောက်သား ဘေးကပ်လျှောက်ပေးရင်း လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ ဖြူစွတ်တောက်ပသော Super Sloop ကားလေးက သူတို့

အေးမှာ တုံ့နေသွားကာ...

‘မိုးတောင် ကောင်းကောင်းမလင်းသေးဘူး။ ဘယ်သွားဩမလို့လဲ’

ကားမောင်းလာသူက သိမ်းပိုက်ချမ်း...

နောက်မှာ သူတို့လုပ်ငန်းကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်ပေးနေသည့် ချိန်ချောဆိုသည့်လူကြီး ပါလာသည်။

ဒေါ်သန္တာ မျက်နှာဝင်းပသွားသည်။

‘လူလေးတို့ ဘယ်သွားကြမလို့လဲဟင်’

‘ကျွန်တော်မေးတာ ဒေါ်လေး အရင်ဖြေဦးလေ’

သိမ်းပိုက်ချမ်းကောင်စုတ် ဘယ်သူ့အပေါ်မဆို ဒီအတိုင်း

ဝဲ။

သူမေးတာကို မဖြေသေးဘဲ ပြန်မေးလို့ကတော့ ဘယ်ဘော့မှမဖြေ။ ဂမုန်းမျက်နှာ တည်သွားပေမယ့် ဒေါ်လေးကတော့ ဂရုမထားပေ...

‘ကမ်းနားသွားမလို့လေ၊ ကိစ္စအရေးကြီးလို့’

‘ဒါဆို နောက်ကတက်၊ ကျွန်တော်လည်း ကမ်းနားမှာ ကုန်သွားကြမလို့’

‘အမလေး... အဆင်သင့်လိုက်တာ၊ လာဟဲ့... ဂမုန်း’

ဒေါ်လေးနဲ့ ဂမုန်း ကားတံခါးဖွင့်မရလို့ မရအောင်ဆွဲနေ

ကြတော့ သိမ်းပိုက်ချမ်းက နောက်လှည့်ဖွင့်ပေးသည်။

‘ကမ်းနားကို ဘာသွားလုပ်ကြမလို့လဲ ဒေါ်လေး၊ စောစီးစီး’

‘မပြောချင်ပါဘူးကွာ...’

ဆိုပေမယ့် ပြောချလိုက်တာ ကမ်းနားရောက်တဲ့အထိ စကားတွေ မကုန်နိုင်တော့ပေ။

ဖုန်တွေ တသောသော ထသွားတဲ့ရှေ့မှာ ကားလေးရပ် သွားတော့...

ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ကြယ်ကြီးက မိုးသောက်အလင်း အောက်မှာ လှပစွာ...

‘ဦးလေးခန့်... အလုပ်သမားခေါင်းနဲ့ သွားတွေဦးရှာ လား’

‘အေး... ရေကြောင်းပြ ရောက်ပြီလား၊ မသိဘူး၊ မင်း ဒီမှာပဲ နေမလား’

‘မုန့်ဆိုင်က စောင့်မယ်’

‘အေး... အေး...’

ဦးခန့်က ကားပေါ်ကဆင်းပြီးမှ...

‘မင်းအဖေမှာလိုက်တာ ဘယ်လောက်’

‘ဆယ့်ငါး...’

‘အေး...’

ဦးခန့်ထွက်သွားမှ သိမ်းပိုက်ချမ်း ကားပေါ်ကဆင်း၍ ဆုတ်မရ ဖြစ်နေသည့် သူတို့ကို တံခါးလာဖွင့်ပေးလို့...

‘အဲဒီကွင်းလေးကို ဆွဲလိုက်ဆိုလည်း ပြီးတာပဲ’
လူစွာလုပ်တဲ့ သဘောထင်ကာ ဂမုန်းက မျက်စောင်း ဆိုးပြန်သည်။

သိမ်းပိုက်ချမ်းကလည်း သိသည်။

‘လူစွာလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါပြောမလို့ လှည့်တော့ နောက်က စက်ဘီးနှစ်စီး ကပ်တက်တာတွေလို့ နှင်တံခါးဖွင့်လိုက် ခုင် တံခါးနဲ့တိုက်ပြီး သူတို့ ကျွမ်းပြန်ကုန်မှာ မသိဘဲနဲ့’

‘ဒေါ်လေး... ဘယ်လဲ လာလေ ကမ်းနားမှာဆင်း ဖျာရအောင်’

‘မရှာနဲ့... ဟို မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်လေးမှာ သွားထိုင်နေကြ ငါ သွားရှာပေးမယ်’

‘မထိုင်ချင်ပါဘူး၊ ငါတို့ပါ ရှာမယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ ရင်ပူလွန်းလို့ ထိုင်လို့ကို ရမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘အောက်မှာ ကမ်းပါးဖွဲ့ထားတာ ချောက်တွေရှိတယ်၊ ကမ်းနားမှာ ကျွန်တော် သွားရှာပေးပါ့မယ်’

‘ဟင့်အင်း... လိုက်မယ်’

‘ကဲ... ပြီးရော လာကြ’

ကမ်းပါးအောက်ခြေရောက်အောင် နှစ်ယောက်သွား
အချိန်ကြာမြင့်စွာ ဆင်းနေရပါ၏။

အပုန်းကောင်းနေကြသည်လား။

တခြားပဲ ရောက်သွားခဲ့သည်လား မသိ။

သိန်းထိုက်ကို အစအန အငွေ့အသက်လေးလောက်
မတွေ့ကြရပေ။

‘ဒုက္ခပါပဲဟယ်... ကိုကြီးလုပ်ပုံနဲ့ ဒေါ်လေးတွေ
မကျေနပ်သရွေ့ လူလာတိုင်းပဲပြောနေတော့မှာ’

ဂမုန်းမျက်နှာလေးကိုကြည့်၍ သူ သနားသွားသည်။

‘ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ သူ့ပိုက်ဆံ ခြောက်ထောင်နဲ့ ပုဆိုး
သုံးထည်ဆိုတာကို သွားပြန်ပေးလိုက်’

‘အို... ဘယ်ကရမှာလဲ’

‘ငါ... ပေးမယ်ဟာ၊ ပုဆိုးကတော့ နှင့်အဖေပုဆိုး
မဟုတ်ပေမယ့် ကိုကြီးနဲ့တွေ့ခဲ့တယ်၊ ဒေါ်လေးကိုကြောက်လို့
ထွက်ပြေးသွားတယ် ဘာညာပေါ့၊ သူ့ဆီကတွေ့တာ ဆွဲထား
လိုက်တယ်ဆိုပြီး ငွေနဲ့ပုဆိုးတွေပြန်ပေးလိုက်’

‘ဘယ်မှာလဲ... ပုဆိုးက’

‘ဟိုမှာ... ဆိုင်လေးမတွေ့ဘူးလား၊ ဖိနပ်တွေတောင်ရှိ
တယ်’

‘သိမ်းပိုက်... နှင့်မှာ အဲဒီလောက် ငွေတွေပါလို့လား’

‘လာစမ်းပါ...’

‘ဟင့်အင်း... မယူတော့ဘူး၊ မယူတော့ဘူး၊ ပြောချင်

ပြောပစေတော့’

ဂမုန်း ခေါင်းတွင်တွင်ခါရင်း...

‘နှင်... ဒီလိုလုပ်ပေးလည်း ဒေါ်လေးက လည်တယ်၊

အဲဒီမှာပဲ၊ အဲဒီကျမှ ယုံထင်ကြောင်ထင် စကားတွေ ထပ်ပြောခံ

ရတယ်၊ နေပါစေတော့ သိမ်းပိုက်ရယ်၊ ငါ... ကြွေးတင်လည်း

မချင်ဘူး၊ အပြောလည်း မခံပါရစေနဲ့တော့’

သိမ်းပိုက်ချမ်းက ဂမုန်းမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်၍...

‘အခု... အဲဒီက ပြန်ဦးမလား’

‘ဘာဖြစ်လဲ... အတက်ကျတော့ ရပါတယ်’

‘တော်ပါဟာ... အတက်ကျမှ နောက်ပြန်ကျပြီးဦးနောက်
ထွက်မှာ လာ’

သူ ဂမုန်းလက်ကို ဆွဲ၍ မြင်းလည်းငှားလေသည်။

ဂမုန်း သိမ်းပိုက်ချမ်းကို ကျေးဇူးတင်စိတ်လေးဝင်လျက်...

လိမ္မာနေခဲ့တာ နာရီပေါင်းများစွာ...

‘ဆံနီမ’

‘ဟင်...’

နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သိမ်းပိုက်ချမ်း...

ကျောင်းဝင်းထဲ ဝင်လာတာပေးမယ့် ကျောင်းစိမ်းဝတ်လေးနဲ့ မဟုတ်ဘဲ လည်ကတုံး ရှပ်အင်္ကျီအဖြူ နံသာရောင် ရခိုင်ပုဆိုးနဲ့ ဖြစ်၏။

‘သိမ်းပိုက်... ကျောင်းစိမ်းလည်း မဝတ်ခဲ့ဘူး၊ လွယ်အိတ်လည်း မပါဘူး၊ ဘာလဲ... ကျောင်းမတက်ဘူးလား’

‘ဟုတ်တယ်... ငါ ဒီနေ့ ရန်ကုန်ကို သွားရမှာ’

‘ဟင်...’

‘တော်ကြာ... သွားရတော့မှာ၊ နင့်ကို ပေးစရာရှိလို့ တမင်လာတာ’

သူက လက်ထဲမှာ ကိုင်လာသည့် လက်ကိုင်အိတ်အဝတ်လေးကို ထိုးပေးရင်း ကျောင်းဝင်းထဲထိ အတူယှဉ်လျှောက်လာခဲ့၏။

‘ဒါ... ဘာလဲ သိမ်းပိုက်၊ နင်က... ရန်ကုန်ကို ခဏမဟုတ်ဘူးလား’

‘ခုတော့... ခဏပဲ၊ ဒါပေးမယ့်... အဖေအခြေအနေအတိုင်း ငါတို့ ဟိုမှာနေသင့်ရင် နေရတော့မှာ၊ အဖေကို...’

‘အရင်း လုပ်ငန်းတွေလည်း ကူညီရင်းပေါ့’

‘ဟင်... ကျောင်းကရော’

‘ဟိုမှာ... ပြောင်းနေရမယ်ထင်တယ်၊ ဒါက... နောက်အိပ်ခါ၊ ရော... ယူဟာ ပေးရတာ ပြောင်းလာပြီ’

ဂမုန်းက အိတ်လေးကိုယူ၍ အသာဟာကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟင်... အထဲမှာ ထာဘီတွေထင်တယ်၊ သုံးထည်တောင် သိမ်းပိုက်’

‘ငါ့ရဲ့... အမှတ်တရလက်ဆောင်ပေါ့ဟာ ယူပါ၊ ဟိုအိတ်ခါလို ငါ့တို့ ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး’

ဂမုန်း ဘာပြောရမှန်းမသိ။

‘ငါက... နင့်ကို ဘာမှမှ မပေးနိုင်ဘဲ သိမ်းပိုက်ရယ်’

‘ပေးချင်ရင် နင့်လွယ်အိတ်မှာ တပ်ထားတဲ့ ခေါင်းဆောင်းလေး ငါ့ကိုပေးလေ’

ဂမုန်းက ငုံ့ကြည့်၍ ခေါင်းလောင်းလေးကို တို့ကိုင်ရာ ခြည်သံလွင်လွင်လေး ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ သို့ပေမယ့်

‘ဒီခေါင်းလောင်းလေးက လွယ်အိတ်က ပါတာ မဟုတ်

ဘူးဟ၊ ငါကောက်ရလို့ ချိတ်နဲ့ကောက်တပ်ထားတာ၊ ပြီးတော့ နှစ်လုံးပူးလေး ဘယ်လိုလုပ် ခွဲပေးရမလဲ”

“နှစ်လုံးပူးပေးပေါ့၊ နင်က... ဒါလေးတောင်မှ ငါ့ကို စေတနာ မရှိဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး... နင်က တစ်လုံးတည်းတောင်းတာ လားလို့”

“ဖြုတ်ပေး”

ဂမုန်းက ခေါင်းလောင်းလေးကို ဝှဲဖြုတ်တော့ သိမ်းပိုက်ချမ်းက ဂမုန်းရဲ့နောက်မှာ ကျစ်ဆံဖြိုးကျစ်ချထားသည့် ဆံပင်ရှည်တွေကို ဆွဲကိုင်၍...

“ဆံနီမ...”

“သိမ်းပိုက်... ကျောင်းဝင်းကြီးထဲမှာ အဲဒီလို ဟိုကိုင်ဒီကိုင် မလုပ်နဲ့လေ၊ ဆရာမတွေ လှမ်းမြင်ကုန်ရင်”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါတို့က လက်ချင်းချိတ်လျှောက်နေလို့လား”
ကျစ်ကန်ကန် ပြန်ပြော၍...

“ဆံနီမ... နင့်ဆံပင်တွေက ရန်ကုန်မှာဆို သိပ်တန်ဖိုးရှိမှာပဲ၊ ငါ ရန်ကုန်ရောက်တုန်းက မြင်ဖူးတယ်၊ မိန်းကလေးတွေ ရွှေဝါရောင်တွေ ဆိုးကြတာ၊ ငါတို့ဆီမှာတောင် အတော်များများ လိုက်ဆိုးနေကြသေးတာ”

“ဘာဖြစ်လဲ...”

“နင်က... သဘာဝကိုက ရွှေရောင်လေး၊ ဒါပေမယ့် ဆရာကရိုင်းတုံး ဖြစ်နေတယ်”

“ကဲပါ... ဝေဖန်မနေပါနဲ့ ရော့”

ဂမုန်းက ဆံပင်ကိုင်တာ မကြိုက်၍ ခေါင်းကို ခါပစ်၊ သိမ်းပိုက်ချမ်းက ပြန်ဆွဲ...

“တော်ပြီဟာ... ဒါနဲ့ပဲ ရန်ဖြစ်ရဦးမယ်၊ ငါ... သွားတော့မယ်နော်”

“သိမ်းပိုက်...”

သွားတော့မယ်ဆိုတော့လည်း ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ဟာ သွားမိကာ ငိုချင်သလိုလို ကြေကွဲမိလေသည်။

“နင်... ဟိုမှာနေဖြစ်ရင် ပြန်မလာတော့ဘူးပေါ့နော်”

သိမ်းပိုက်ချမ်းက သမင်လည်ပြန်ကြည့်၍...

“ပြန်မလာဖြစ်ဖို့က များတယ်၊ တစ်ခုတော့ ကြိုပြောထားဦးမယ်၊ ငါ့ကို စာတွေ ဘာတွေ မရေးရကောင်းလားလို့တော့ အပြစ်မတင်နဲ့နော်၊ ငါက... စာရေးရမှာကို ထမင်းစားရမှာထက် ချင်းတယ်”

ခေါင်းလောင်းလေးကို အပေါ်ပစ်တင်၍ ဆတ်ခနဲ ပြန်ခမ်းကာ သိမ်းပိုက်ချမ်း ထွက်ခွာသွားလေသည်။

သိမ်းပိုက်ချမ်း တကယ်သာ ပြန်မလာခဲ့ဘူးဆိုလျှင်...

စာဖတ်ရင်း ညောင်းညာကိုက်ခဲလာသဖြင့် အိပ်ယာထ
မှာ ကျောဆန့်လိုက်တော့ မျက်ခွံတွေက လေးလာ၏။

တစ်နေ့ကုန် ဒေါ်လေးနဲ့အတူ ကြက်သွန်ရွေး လိုက်ရ
သည်။ အပြန်ကျတော့ မနက်ဖြန်စောစော ထမင်းထုပ်အတွက်
ဈေးဝယ်ချက်ပြုတ်။

ပြီးတော့ အဝတ်လျှော်၊ ရေချိုး။

အိပ်ယာထမှာ ထိုင်မိတော့ ခုနစ်နာရီထိုးနေပြီ။

နေ့ခင်း အလုပ်လုပ်ရတော့ ခါတိုင်းလို ညဉ့်နက်အောင်
မထိုင်ချင်တော့ဘဲ ကိုးနာရီကျော် ဆယ်နာရီလောက်ဆို သမ်းဝေ
ညောင်းညာလာ၏။

ကြာကြာလှနေလျှင် အိပ်ပျော်တော့မှာမို့ ဂမုန်း ထထိုင်
လိုက်ပြီး ညစဉ် ထုတ်ကြည့်နေကျ ပိုက်ဆံအိတ်လေးကိုထုတ်၍
ဖွင့်လိုက်သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

စာလေးကို တစ်ခေါက် ပြန်ဖတ်ကြည့်၏။
ပြီးတော့ စီးကရက်တိုလေးတွေနဲ့ အသစ်စက်စက် တစ်
ထောင်တန်တစ်ရွက်...

အမြဲတမ်းပဲ သတိရနေမိဆဲပါလား...

နွေဦးမှာ လေရှူးထတဲ့ အချစ်မျိုးဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် လေပွေ
လေးလို အဆင်မပြေခဲ့ပါဘူး အစ်ကို။

အစ်ကိုကို ခွဲလမ်းခဲ့တဲ့ စိတ်အစဉ်ဟာ နှလုံးအိမ်မှာ ရှိ
ချစ်ပါ အစ်ကိုရယ်။ အစ်ကိုကတော့ ထွက်သွားခဲ့တဲ့သူမို့ မေ့
ပြီပေါ့။

ဂမုန်းကတော့ မေ့ချင်ပေမယ့်လည်း...

ဂမုန်း ဘောလ်ပင်နီကိုကိုင်၍ တစ်ထောင်တန်လေးပေါ်
မှာ စာကြောင်းလေးတွေ ရေးချလိုက်မိသည်။

ဒါဟာ ကဗျာတစ်ပုဒ် ဖြစ်ခဲ့လေလျှင် အလင်္ကာ မပီခဲ့
သော်ငြား...

* ထားခဲ့ထွက်ခွာ

မကြင်နာသည်း

ကြိတ်မှိတ် ရင်မှ လွမ်းခဲ့သည်း

* လွမ်း၍ ရင်မှာ ငိုနေပါသည်း

ထွေးသိပ်ချော့သူ ဝေးခဲ့ပြီ၊

သစ္စာမွန်စာပေ

* အကြင်နာဗလာ

ခင်နာနာနဲ့

မေ့ချင်ခဲ့သည်

ချစ်ရစ်ထား၍ ပြေးတဲသွား

ထားရက်သူသို့

ကဗျာရဲ့အဆုံးမှာ မျက်ရည်တစ်စက် ပေါက်ခဲကြွေဆင်း

သွား၏။

‘ဟဲ့... မိနက်မ’

‘ရှင်...’

‘တံခါးဖွင့်စမ်း၊ ခေါင်းတွေမူးလိုက်တာ’

‘ဟုတ်ဟဲ့... လာပါပြီ’

ဂမုန်း မျက်ရည်ပင် သေချာမသုတ်ဖြစ်တော့ဘဲ အောက်
ကို အပြေးဆင်း၍ တံခါးဖွင့်လိုက်ပြီး...

ဒေါသန္တာက အိမ်ထဲဝင်သွားရင်း...

‘ညည်းအစ်မ... မိပြည့်တော့ သွားပြန်ပြီ’

‘ရှင်... ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

ဒေါသန္တာက အပေါ်ကိုအတက်မှာ လှေခါးလက်ယမ်း
ကို ကိုင်ရင်း မျက်နှာတစ်ချက်ရှုံ့မဲ့လျက်...

‘နှစ်လုံးထိအရောင်းကောင်းမှုနဲ့ ရဲက ဖမ်းသွားပြီလေ’

‘ဟယ်...’

‘ညည်းတို့ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေဖြင့် အလကားပါပဲ
အစ်ကိုက လူဆိုး၊ အစ်မတွေက မယားဖြစ်ပြီး လင်တွေကို
အောင်မြင်၊ ညည်းကျတော့ အကုသိုလ်တုံး’

ပစ်ပစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်ပြီးမှ...

‘ငါ့မှာ... သားထောက်သမီးခံက မထွန်းကားခဲ့တော့
ညည်းတို့ နှိပ်စက်သမျှ ခါးစည်းခံရတာပေါ့အေ၊ ဟိုတစ်ယောက်
လည်း ယောက္ခမအိမ်မှာ ခေါ်ထားတယ် ဆိုကတည်းက
လောတော့လိုက်တာ၊ ဟင်္သာတမှာဆိုတာကလွဲပြီး ဘယ်မှာနေမှန်း
မသိ၊ ဘယ်ရောက်မှန်း မသိ၊ စိမ်းလည်း စိမ်းကားကြပါပေရဲ့၊
ငါကတော့ မသေခင် ဒုက္ခခံရဦးမှာပေါ့လေ၊ ခုလည်း... မူးလိုက်
တာ၊ သေသွားလည်း အေးတာပါပဲ’

‘ဒေါ်လေးရယ်...’

မစသောမျက်ရည်များက ဂမုန်းမျက်ဝန်းထဲမှာ တရိပ်ရိပ်
ပြေးတက်နေဆဲ။

‘ဘယ်သွားမလို့လဲ... ဒေါ်လေး’

‘မမနဲ့တို့အိမ်ကို သွားမလို့၊ ငါ... အပြန်မိုးချုပ်မှာ တံခါးတွေပိတ်ထား’

‘ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဟင်... ဒေါ်လေး၊ ဂမုန်း... သွားလိုက် မယ်လေ ဒေါ်လေး၊ နေမကောင်းဘူးဆို’

ဒေါ်သန္တာက ပြောကျနေသည့် ဆံပင်ကို ဘီးနဲ့သေချာ ပြန်ပတ်ကာ နေရာမှထရပ်လိုက်၏။

‘ညည်း သွားလို့မဖြစ်ပါဘူး မိနက်မရယ် မလုပ်ပါနဲ့၊ ညည်းတို့... မောင်နှမ နေရာတကာ လာဘ်ပိတ်လွန်းလို့ အိမ် ပေါင်ထားရတာတောင် ပြန်မရွေးနိုင်တဲ့အဖြစ်’

‘ဒေါ်လေး... အဲဒီကိစ္စ သွားမလို့လား’

ဂမုန်း ဒေါ်လေးသန္တာပြောတာကို မနာနိုင်ပါ။

နေမကောင်းဘူးဆိုပြီး တစ်နေကုန် လှဲနေခဲ့သောအဖြစ် ကိုသာ စိတ်မချခြင်းဖြစ်သည်။

ကြည်ဖြူတာ မကြည်ဖြူတာ အသာထား ဒီအဒေါ်ရဲ့ အိပ်တစ်ခုရှိနေ၍သာ သူမ ရပ်တည်နေနိုင်ခြင်း မဟုတ်ပါလား။

‘ဂမုန်း လိုက်ခဲ့မယ်လေ ဒေါ်လေး၊ လမ်းမှာ ဒေါ်လေး နူးမိုက်လဲမှာ စိုးလို့ပါ’

‘မလဲပါဘူးအေ... မလိုက်ပါနဲ့၊ စနေတွေကို ကြောက် လွန်းလို့’ ဟုဆိုကာ ဒေါ်သန္တာ လှေကားမှဆင်းသွားရာ...

‘ဂုန်း... ဒုန်း...’

‘အမလေး... ဒေါ်လေးရေ’

ဂမုန်း လန့်ဖျပ်အပြေးထကာလှေခါးထိပ်ရောက်သွား၏။

‘ဒေါ်လေး... ဒေါ်လေး...’

လှေကားငါးထစ်ရဲ့အဆုံးမှာ ဒေါ်သန္တာ ပိုးစိုးပက်စက် ကြီး လဲကျလျက်...

‘ဒေါ်လေးသွယ်တို့၊ မယုတို့ လာကြပါဦး၊ ဒီမှာ... ဒေါ်လေး မူးလဲလို့ လာကြပါဦး’

ဂမုန်း အသံပြာအောင်အော်လေသည်။

ဘေးအိမ်ကလူတွေ စုရုံးရောက်လာကြသောအခါ ဒေါ်သန္တာ အသက်မရှိတော့ပါ။ ရုတ်တရက်မူးပြီး ဦးနှောက် သွေးကြောပြတ်သွားတာဟု ပြောကြသည်။

ဂမုန်း ကမ္ဘာပျက်တဲ့နေ့ပါ။

‘ကဲ... အသုဘကိစ္စတော့ပြီးပြီ၊ လောလောဆယ် မပြည့်တို့ကလည်း အချုပ်ထဲမှာ၊ အခြေအနေက လွတ်လမ်း သိပ်မရှိဘူး’

‘ဟုတ်တယ်... ဒါမျိုးက အနောက်က ရှေ့နေရှေ့ရပ်နဲ့ လိုက်မယ့်သူ မရှိရင် မလွယ်ဘူး’

‘အနီးအနား ဆွေမျိုးသားချင်းကလည်း မရှိတော့ ဂမုန်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ကျွန်မကတော့... ဒီအိမ်ကို အပေါင်ခံထားတာ ရှေ့ လဆိုရင်ပဲ မရွေးနိုင်ရင် အဆုံးယူထားဖို့နဲ့ မသန္တာက သူပဲ ပြန်ငှားထားပါရစေလို့ ပြောထားတာတွေရှိခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကောင်မလေး တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ မသိမ်းသေးပါဘူး။ တစ်နှစ်လောက်ထပ်ပြီး အလကား ထားပါဦးမယ်’

ဒေါ်စန်းက သဘောထားကြီးကြောင်း သက်သေပြနေ ပြန်သည်။

‘ကျွန်မတို့အိမ်... လာအိပ်လည်း ရတာပဲ’
 ‘ကျွန်မအိမ်မှာလည်း မိန်းမသားတွေချည်းပါပဲ’
 အိမ်နီးနားချင်းတွေက ကူညီကြဖို့ အဆင်သင့်ရှိကြပါ သည်။ ဒါပေမယ့် သူမဘဝအတွက်တော့ ခဏမျှသာဖို့ အနှစ် ခပါသေးပါ။

‘ဂမုန်းရယ်... ငါ... ငါလေ... မေမေရောပဲ နင့်ကို ခေါ်ထားချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်... မေမေမောင် ဦးလေးပေါက် စက အရမ်းပွေတာဟ၊ သူ့ကြောင့်... ငါတို့ အလုပ်ရုံက အလုပ် သမလေးတွေဆို နင်သိပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့်’

‘ငါသိပါတယ် ဟောမာန်ရယ်၊ နင်တို့... သားအမိကို ရော၊ သိမ်းပိုက်ရဲ့ အမေရော၊ ဒီလောက်ထိ ကူညီအားပေးကြ တာကိုပဲ ငါက ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ’

ဂမုန်း ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာကို အပြင်းအထန် စဉ်းစား ရပါပြီ။ နွေရာသီကျောင်းပိတ်တာနဲ့ ဒေါ်လေး ဆုံးခဲ့တာက ထွက်တိ။ ကျောင်းပိတ်ပြီမို့ ကိုယ့်ဝမ်းစာ ကိုယ်ရှာစားနိုင်တယ် ထား ရေရှည်မှာ လူသူလေးစားနိုင်ပါ့မလား။

ဆယ်တန်းဆိုတာကို သူမ ဆက်တက်ခွင့် မရှိတော့ဘူး လား။ တစ်ယောက်တည်းဆိုတဲ့ အားငယ်မှုထက် ကျောင်းမတက် ရတော့လျှင်ဆိုသည့် အတွေးကြောင့် ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်မှုလေ့လာ သည်။

ငိုလိုက်၊ ငိုငိုလိုက်ရှိနေခဲ့ရင်း ဂမုန်း ဘယ်မှမထွက်ဘဲ အိမ်ထဲမှာ အောင်းနေခဲ့မိသည်။

နေ့စဉ်ရက်ဆက် ထမင်းချိုင့်၊ သွားရည်စာတွေနဲ့ ဝတ္တရား မပျက် ရောက်လာသူက ဟောမာန်ဖြစ်၏။

စားစရာရှိသမျှ ချောမော့ကျွေး၍ ဟောမာန်ပြန်သွားပြီး ဂမုန်း ငိုပြန်ပြီ...

‘ဂမုန်းရေ...’

‘ရှင်...’

ဒေါ်မြသန်း အသံပါ။

ထူးသံကြားကတည်းက မမြင်ရသေးဘဲ ဒေါ်မြသန်း သဘောပေါက်ကာ...

‘ဘယ်နှယ်... တစ်ယောက်တည်း ကြိုတင်နေလို့ချည်း ပြီးမလားအေ၊ ခက်တော့တာပဲ’

ဒေါ်မြသန်း အိမ်ပေါ်တက်လာကာ ဂမုန်းနားမှာလာထိုင် ၏။ ထုပ်ဝိုးသိမ်းဆည်းထား၍ ရှင်းပြောင်နေသော အိမ်ကိုကြည့် ကာ စိတ်မကောင်းသလို သက်ပြင်းချလျက်...

‘အဲ... ခုမှပြောဖို့ သတိရတယ်၊ ညည်း... ငါနဲ့ ရန်ကုန် လိုက်ခဲ့ပါလား’

‘ရှင်...’

‘ငါ့အစ်မက... အိမ်ဖော်ပွဲစားလည်း လုပ်တတ်တယ်’

‘ဂမုန်းက... အိမ်ဖော်လုပ်ရမယ်’

‘စိတ်ချရမယ့်အိမ်ကို အပ်ပေးမှာပေါ့အေ၊ စားစရာ ဝတ်

နေစရာ အားလုံးစိတ်ချရတယ်၊ ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်လို့ ညည်း သူများအိမ် ကပ်နေရရင်လည်း သူများအိမ်မှာ

နေထိုင်ကြည့်ဖြူအောင် လုပ်ကိုင်ပေးရမှာပဲ၊ အဲဒီလို မျက်နှာငယ်

တာကမှ အမြဲမြင်တွေ့လာခဲ့ရတဲ့ အချင်းချင်းကို ငယ်ရတာ၊

ညည်းခံရတာ၊ ပိုဆိုးတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ ရန်ကုန်မှာဆိုတာ

ငယ်ဖို့လည်း မလိုဘူး၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိကြတာ

ညည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာတော့ အိမ်ဖော်လုပ်မယ် မပြောနဲ့ပေါ့၊

ညည်းကောင်းအောင် ငါပြောခဲ့မှာပါ’

ဂမုန်း စိတ်ဝင်စားပါသည်။

‘ကိုယ့်ကိုယ်ကိုကလည်း အိမ်ဖော်သာသာ အဆင့်လောက် သူများအိမ်မှာ ကပ်နေရတော့မည့် အဖြစ်ကို လက်မခံနိုင်ပေ။

အဖြစ်ဆိုးတာချင်းတူလျှင် အားလုံး မမြင်ကွယ်ရာမှာပဲ ဘာဖြစ်ဖြစ်...

‘ဒါပေမယ့်... ဆယ်တန်းတော့ ဆက်ဖြေချင်သေးတယ် အဒေါ်ရယ်’

ညည်းဖြစ်ချင်တာ ပြောပြပေါ့၊ သူက... ပွဲစားဆိုတော့ လူနဲ့
တယ်၊ မွေးစားချင်တဲ့လူတို့ အိမ်ဖော်မဟုတ်ဘဲ အလုပ်တစ်ခု
သာလိုတဲ့လူတို့ ရှိချင်ရှိမှာ၊ ညည်း... မေးကြည့်လေ၊ ငါကတော့
ဒါပဲ ကူညီနိုင်မယ်'

'ဟုတ်ကဲ့...'

'ငါ့... အစ်မ ဘက်ကတော့ ငါ အာမခံတယ်၊ ညည်း
ဘဝပျက်မယ့်အလုပ် ဘယ်တော့မှ မလုပ်စေရဘူး၊ ငါ့... မျှင်
နှာကြောင့် မဟုတ်ဘူးနော်၊ သူကိုယ်တိုင်က သမီးနှစ်ယောက်
အမေ၊ ဘယ်မိန်းကလေးအပေါ်မှ ပက်ပက်စက်စက် ထိုးမချွန်
ဖူးဘူး၊ ညည်း... စကားပြောကြည့်ရင် သိမှာပါ'

'ဟဲ့... ဪ... ငါက အိပ်နေတယ်မှတ်လို့၊ ထကြည့်
ခမ်း... ဟိုရှေ့ကတိုက်ကြီးပဲ'

ဒေါ်မြသန်းလည်း ရန်ကုန်ပါလာပေမယ့် ဒီထဲတော့
လိုက်မလာခဲ့ပေ။ ဆင်ဖြူကျွန်းမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ကြတော့
ဒေါ်မြစုန်းက ဝမ်းသာအားရခေါ်သည်။

'အတော်ပါပဲ... ဟိုမှာ လူလိုချင်တဲ့အိမ်ရှိတယ်၊ တစ်
ကိုယ်လုံး အကြောတွေဆိုင်းပြီး အိပ်ယာထမှာ ပက်လက်ဖြစ်နေတဲ့
လူကြီးဟစ်ယောက်ကို ပြုစုဖို့လေ၊ အလုပ်သမားတွေခေါ်တာက
နေ့ကျတော့လွယ်တယ်၊ ညဘက်ကျတော့ မလွယ်ဘူး၊ သူတို့က
လည်း စိတ်ချရတဲ့လူကို ခေါ်ပေးဖို့ လစာကို ကျေနပ်အောင်
ပေးမယ်လို့ သေချာပြောထားတာ၊ အန်တီကလည်း ရန်ကုန်မှာ
ကျတော့ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိကြတာတွေ
မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုယ်က... အရင်ယုံမှ ဟိုကိုသွင်းပေးရဲမှ
ဒါကြောင့်... ခုထိ အဆင်မပြေကြတာ'

သစ္စာမွန်စာပေ

‘ဟိုမှာ... လူ မရသေးဘူးဆိုရင်တော့ သမီး ကံကောင်း ပြီလို့သာမှတ်၊ လစာ မယူဘဲ နေ့ဘက်ကျောင်းတက်ပြီး ညဘက် အလုပ်ဆင်းဖို့ အန်တီပြောပေးမယ်’

ဒေါ်မြစန်းက ဆင်ဖြူကျွန်းရောက်နေတာ ကြာပြီမို့ အလုပ်ရရှိခဲ့တာ ခြောက်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက်က မသေချာပါ။ တိုက်ကြီးကိုမြင်တော့ ဂမုန်း ရင်တွေခုန်လာသည်။

သူမ ဒီအလုပ်ကိုရမှ ကျောင်းတက်ရမှာမို့ လက်အုပ် လေးချီ၍ ဆုတောင်းလိုက်မိတာ ဟန်မဆောင်နိုင်ပေ။

ခြံကြီး တစ်ခြံလုံးကလည်း လှပသက်ဝင်လှသည်။ ကစားကွင်းတွေ၊ ရေကူးကန်တွေနှင့် တမျှော်တခေါ်ကြီးဖြစ်၏။

မော့ကြည့်လိုက်တော့လည်း ဖြူစွတ်သော တိုက်မြင့် ကြီးက ဆလင်ဒါပုံ အကြီးကြီးဖြစ်ကာ ပတ်လည်မှာ ဝရံတာတွေ အများကြီးနှင့် ပြတင်းမှန်တံခါးတွေက လက်လက်ထနေ၏။

‘ဟော... လာ ထိုင်ကြ’

‘ဒေါ်ဖြိုး... အအေးယူခဲ့ပါဦး’

ဟု မျက်နှာခပ်စောင်းစောင်း ငဲ့ပြောပြီး...

‘ဒေါ်မြစန်းပြောတာ သူလား’

‘ဟုတ်တယ်... မေဥယျာဉ် သူပဲ၊ ဖုန်းထဲမှာ ပြောထား တဲ့အတိုင်းပဲပေါ့၊ သူရဲ့ စာရိတ္တ၊ ဇစ်မြစ်၊ အန်တီ အားလုံးတာ ဝန်ယူတယ်၊ မေဥယျာဉ်ကလည်း အန်တီပြောထားတာလေးကို

ဆိုက်လျောနိုင်မလား သိချင်တယ်၊ ပြောထားတာ တစ်ယောက် ချီတယ် ဆိုလို့ပါ’

‘ဟုတ်တယ်...’

မေဥယျာဉ်က စီးကရက်ပြာလေးကို ဟန်ပါပါ တောက် ချ၏။

‘အသက်ခပ်ကြီးကြီး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ၊ မနက် ထပ် လာသွားတယ်၊ သူ့မျက်လုံးတွေကို မကြိုက်လို့ စဉ်းစားဦး မယ်ဆိုပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်တာ၊ ခေါ်လာပေးတာက မိတ်ဆွေတစ် ယောက်ဖြစ်နေတော့ ခပ်ပြတ်ပြတ်ငြင်းလို့ မကောင်းဘူးလေ’

‘ဟုတ်တာပေါ့...’

‘ပြီးတော့... အိမ်မှာ ညအိပ်လက်ခံထားရမှာဆိုတော့ မရွေးလို့ မရဘူး’

ဒေါ်မြစန်းက ကျစ်ဆံပြီးလေး နှစ်ဖက်ကျစ်ချထားသည့် ဂမုန်းကို မသိမသာ ငဲ့ကြည့်၍...

‘သူကတော့... နေ့ဘက် ကျောင်းတက်ခွင့်လေး ရမယ် ဆိုရင် ကျန်တာ သူတာဝန်ကို ခါးကျိုးအောင် လုပ်မယ့်မိန်းက လေးပါ၊ အန်တီ အာမခံပါတယ်ကွယ်၊ အလုပ်အကိုင်လည်း မောက်သက်ကျေတယ်’

မေဥယျာဉ်က ဘာမှမပြောဘဲ စီးကရက်ကို နှစ်ချက်ခန့် ရှိုက်ဖွာလိုက်ပြီး...

‘ထားခဲ့လေ...’

‘ဟင်...’

‘သူ့ကို... မကြိုက်ပါတယ်’

‘အို... ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်’

ဂမုန်း ကျောင်းတတ်ရတော့မည်ဆိုတာ တစ်ဝက်သေချာမှုနှင့် ဒေါ်မြစန်းလက်ကို ဝမ်းသာအားရ ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။

‘တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကျူရှင်တက်ခွင့်တော့ မင်းတို့မပေးနိုင်ဘူးနော်’

‘မတက်ပါဘူး... အစ်မရယ်၊ ဂမုန်း... ကျောင်းတက်ရရင် တော်ပါပြီ’

‘ဆယ်တန်းဆိုတာ အပြင်ကျူရှင်မယူဘဲ အောင်ဖို့က သိပ်တော့ မလွယ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်... အဲဒါ မင်းကိစ္စပါ၊ ကျောင်းတက်ချင်ရင် တက်ခွင့်ပေးမယ်၊ ညနေ ကျောင်းချိန်ပြီးတာနဲ့ တစ်နာရီအတွင်း မင်းရဲ့စားသောက်သန့်ရှင်းရေး အားလုံးပြီးအောင် လုပ်ပြီးတာနဲ့ လူနာနားမှာ မင်း အမြဲရှိမယ်၊ ချေးသေး သန့်ရှင်းရေးကအစ မင်းလုပ်ရမယ်၊ တစ်ညလုံးလည်း လူနာရဲ့ရောဂါ အခြေအနေပေါ် မူတည်ပြီး မင်း အိပ်ခွင့်စားခွင့်ရမယ်၊ လိုအပ်ရင် လိုအပ်သလို မင်း ငုတ်တုတ်ရှိချင် ရှိရမှာ၊ အဲဒီအတွက် မင်းကို ကျောင်းထားပေးမယ့် စရိတ်အတွက် လခကို တို့ကမဖြတ်ဘူး၊ မင်းလစာ မင်းရမယ်’

သစ္စာမှန်စာပေ

‘မေ... ဟို ဂမုန်း လစာမယူပါဘူးရှင်၊ လူနာကိုလည်း

အိမ်ထဲမှာ ဆွေမျိုးလို သဘောထားပြီး ပြုစုပါမယ်’

မေဥယျာဉ်က လက်ကာ၍...

‘စေတနာဆိုကလည်း ငွေပေါင်းမှ ပိုပြီးအားရှိတာ၊ အလကောင်းအောင် မြောင်းဖွင့်ပေးသလိုပေါ့၊ မင်း... ဘာမှ ခြံပြောတာကို စောဒကမတက်နဲ့၊ ပေးရင်ယူ စားဆိုတာကိုစား၊ အဲဒါ... တို့က မောက်မောက်မာမာပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ စကားအပို မပြောချင်တာ၊ ကျောင်းသားဆိုကတည်းက မုန့်ဖိုးက ခိုလာပြီ၊ သုံးနေရင်း ခဲဖျက်၊ ဘောပင်လိုတာက မင်းက တို့ကို ပြောရဲပါ့မလား၊ ဒါကြောင့်... မင်းကို တို့ လခပေးတာ၊ မင်း အက်ကလည်း ဝတ္တရားအရ မဟုတ်ဘဲ လူနာကို ဂရုစိုက်ဖို့လိုတယ်၊ ပိုပြီးလိုတာက ဒီအိမ်မှာ ကိုယ့်အလုပ်ပဲ ကိုယ်လုပ်ပါ၊ လုံးဝ မစပ်စုပါနဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့...’

‘အဲဒါ ဘာလဲ... ဂမုန်း’

‘ဘာကြီးအတွက် ဆိတ်သားစွတ်ပြုတ်ပါ’

‘အမလေး... ဘာကြီးလို့ သွားမခေါ်ပါနဲ့’

ဒေါ်ဖြိုးက ဂမုန်းလက်မောင်းလေးကို အထဲပြန်ဆွဲလာကာ နားနားကိုကပ်၍...

‘အဲဒီ... ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဟောဒီတိုက်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင် ဦးမင်းကျော်ဇင်တဲ့၊ မေဥယျာဉ်ရဲ့ယောက်ျား’

‘ဟင်...’

အဖေမှတ်လို့ဟု ပါးစပ်က လွှတ်ခနဲပြောမိတော့တယ်။

‘အခု... ရောဂါဖြစ်ပြီး ရုပ်ကျသွားလို့ပါ။ အစကဆို သိပ်ကို နုပျိုတာကွယ်၊ သူ့သားနဲ့ဆို ညီအစ်ကိုလိုပဲ’

‘ဪ... သား ရှိသေးတယ်ပေါ့၊ မမမေက... သား လူပျို ရှိသလား’

‘ဒုက္ခပါပဲ... မေးပြန်ပြီ တလွဲ’

ဒေါ်ဖြိုးက ခေါင်းကုတ်တော့မလို လက်မောင်းကုတ်တော့မလိုနှင့် တစ်ခုမှလည်း မလုပ်ဖြစ်ဘဲ...

‘မေဥယျာဉ်က နောက်မိန်းမ၊ သူနဲ့ ကလေးမရဘူး၊ သူဌေးသားကလည်း ခုတော့ မရှိတော့ပါဘူး၊ ကဲကဲ... ဒါ လောက်ပဲ သိထားပါအေ၊ ကျန်တာက မိသားစု အတွင်းရေး သွားပို့ချေ စားစရာ’

‘ဟုတ်ကဲ့...’

ဂမုန်း စွတ်ပြုတ်ဖန်းကန်လေးယူ၍ ထွက်လာခဲ့၏။

ဦးမင်းကျော်ဇင်က ဂမုန်းဝင်လာတာကို ငေးကြည့်ပြီး အနားရောက်မှ တစ်ဖက်လှည့်သွား၏။

ထူထဲသော မျက်ခုံးတန်းများနှင့် စင်းကော့နေသော နှုတ်က ထင်းနေသည်ဖြစ်ရာ ပိန်လို့နေသောရုပ်ကို ဖြည့်ကြည့်လျှင် ဒေါ်ဖြိုးပြောသလို ဦးမင်းကျော်ဇင်ဟာ လူချောကြီးဖြစ်မည်သာ။

ခုတော့ စိတ်ပျက်နာကြည်းနေသော မျက်နှာကြီးနှင့် ဂမုန်းကိုလည်း ဦးမင်းကျော်ဇင် စကားဟဟ မပြောခဲ့ပါ။

‘ဦး... စွတ်ပြုတ်သောက်ရအောင်၊ ဂမုန်း ထူပေးမယ်နော်’

ဂမုန်းက တအောင့်စောင့်နေပြီးမှ ဦးမင်းကျော်ဇင်ကို ခေါင်းအုံးဆင့်ခံ၍ ခပ်မတ်မတ် ပြင်ထိုင်ပေးလိုက်သည်။

စွတ်ပြုတ်တိုက်ပေးနေရင်း ဦးမင်းကျော်ဇင်ရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို မေဥယျာဉ် ပြောပြသမျှ သတိတရ ပြန်တွေးမိရင်း ကရုဏာစိတ်တို့ ဖြစ်ထွန်းမိလျက်...

‘ဘာရောဂါပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ ဦးရယ်၊ ဂမုန်းဆိုရင်လေ မွေးလာကတည်းက အမေမရှိခဲ့တာ’

မသိခဲ့ မခင်ခဲ့ပါဘဲ စကားတွေ ပြောလိုက်ပါသည်။ ဂမုန်းကို ဦးမင်းကျော်ဇင်က စိုက်ကြည့်နေသည်။

‘အဖေကလည်း... ဂမုန်း အရွယ်မရောက်ခင် ဆုံးသွားတယ်၊ ပြိုဟ်မွေတဲ့ စနေမအဖြစ် အဒေါ်မိထွေးနဲ့ နေခဲ့ရတာပါ။ အခု... အဲဒီအဒေါ်လည်း ဆုံးသွားပြီ၊ မွေးချင်း ညီအစ်မတွေကလည်း အိမ်ထောင်အသီးသီးနဲ့ အဝေးမှာနေကြတော့ ဂမုန်း တစ်ကောင်ကြွက် ကျန်ခဲ့ရတာ၊ ပညာသင်ခွင့် ရချင်လွန်းလို့ ဂမုန်းပေးအိ ရန်ကုန်ယီ စွန်စားလိုက်လာခဲ့တာပါ ဦးရယ်’

‘ညည်းမှာ ရန်ကုန်မှာ ဆွေမျိုးရှိလို့လား’

‘အန်တီဒေါ်မြစမ်းက ဆင်ဖြူကျွန်းမှာ ရပ်ဆွေရပ်မျိုး

ပါပဲ’

ဂမုန်းတိုက်ပေးသမျှ စွတ်ပြုတ်ကို ဦးမင်းကျော်ဇင် စိတ်လိုလက်ရသောက်လာသည်။

စကားပြန်ပြောဖော်လည်း ရလာတာမို့ ဂမုန်း အားတက်သွား၏။

‘ဦး... ခုလို နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေပေမယ့် အလေ့အထ ဖြစ်မသွားပါဘူး၊ ဦးရဲ့ ထောက်ပံ့ပေးကမ်းမှုနဲ့ ဂမုန်းအတွင်းတက်ရမှာပါ။ အဲဒါဟာ ဦးအနေနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ညှဉ်းစနိုင်သေးတာပါ’

ဦးမင်းကျော်ဇင်ကား မျက်နှာခပ်လှဲလှဲပြု၍ မျက်နှာပြင်သည် ပြုံးယောင်သမ်းသွားလျက်...

‘ဒါဆို... ကျုပ်က အမြဲဒီလိုဖြစ်သွားရင် ညည်းအမြဲတမ်း အလုပ်ရတာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ဟုတ်ကဲ့...’

ဂမုန်း အမှတ်တမဲ့ ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပြီးမှ...

‘အယ်... မဟုတ်ဘူး’

ဟု ပျာပျာသလဲလေး ခေါင်းခါပြီး...

‘ဂမုန်း အဲဒီသဘောပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ဦးရယ်၊

ဦး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားမလိုအားမရ ဝမ်းနည်းနေမှာစိုးလို့’

ဦးမင်းကျော်ဇင်က ခေါင်းခါပြု၍...

‘ကျုပ် တမင်နောက်တာပါ၊ အင်း... ဒီလို မရယ်မပြုံး ဖြစ်တာတောင် ကြာပါပြီ၊ ကျုပ်အနားမှာ ဘယ်သူမှ နေတာမကြိုက်ဘူး၊ ကျုပ်အကြောင်းကိုလည်း ကျန်းမာရေးကအစ ဘယ်သူမေးတာမှ ကျုပ်မကြိုက်ဘူး၊ သူတို့တွေလာလည်း ညည်းလို မယုယကြဘူးလေ’

ဟု ခပ်တိုးတိုးဆိုလေသည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂမုန်းနဲ့ဦးမင်းကျော်ဇင် ထိုနေ့မှစ၍ အဆင်ပြေပြေ ပြောဆိုဆက်ဆံလာနိုင်ခဲ့သည်။

ကျောင်းတွေ မဖွင့်သေးတော့ ဦးမင်းကျော်ဇင်ကို ဂမုန်းနေရောညပါ ပြုစုနေခဲ့သည်။

မေဥယျာဉ်ကလည်း သဘောကျသည်။

ကျောင်းဖွင့်လျှင် ဝတ်ဖို့ဟုဆိုကာ ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံတွေ တစ်ထပ်ကြီး ချုပ်ပေးလာသည်။

ပြီးလိမ်းစရာမိတ်ကပ်၊ နှုတ်ခမ်းနီ၊ ခေါင်းစည်း၊ ဆံညှပ်၊ ကအစ ဝယ်ပေး၏။ သူမသည် ဦးမင်းကျော်ဇင်ဆီသို့ ဝင်ထွက်ရန် အတွက်တော့ လွန်စွာစိုးရွံ့သည့် မိန်းမပါတည်း။

‘ဘယ်နှယ့်လဲ... ဖြေနိုင်ခဲ့ရဲ့လား’

‘ဖြေနိုင်တယ်... ဒေါ်လေးဖြိုး’

ဂမုန်းမှာ ဒေါ်ဖြိုးကိုပဲ အမိအဘလို ဆွေမျိုးလို ခင်တွယ်ခဲ့ရသည်။

ဂမုန်း ဒေါ်ဖြိုးလက်မောင်းကို ဝမ်းသာအားရ တစ်ချက်ချစ်၍ ဦးမင်းကျော်ဇင်အခန်းသို့ အပြေးလေး ထွက်လာခဲ့သည်။

အဘာ ဒုက္ခတမို့ ပို၍ ဦးစားပေး အလေးထားရမည့်သူဖြစ်သည်။

‘ဦး...’

အခန်းဝမှာ ဝမ်းသာအားရ ပေါ်လာသည့် ဂမုန်းမျက်နှာတို့ မြင်သည်နှင့် ဦးမင်းကျော်ဇင်က နူးညံ့သော မျက်နှာသို့ ပြောင်းလဲသွားကာ...

‘စာမေးပွဲ ဖြေနိုင်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်... ဦး’

ဂမုန်းက ဦးမင်းကျော်ဇင်နားမှာ ခူးထောက်လေး ပြေး
ထိုင်လိုက်၍...

‘ဂုဏ်ထူးပါ ပါဦးမှာဦးရဲ့၊ ဂမုန်း တအားဖြေနိုင်တာ’
‘ကောင်းတယ်...’

ဦးမင်းကျော်ဇင် ခေါင်းကို ခပ်လေးလေးညှိတ်၏။ ဒီ
ကောင်မလေးဟာ ရောက်လာကတည်းက အလုပ်နဲ့လက်နဲ့လည်း
ပြတ်သည်မရှိ။

မျက်လုံးနဲ့လည်း စာနဲ့လည်း ခွာသည်မရှိ။

အလုပ်ချိန်လေး လက်ကနားတာနှင့် စာအုပ်က လက်ထဲ
မှာရှိပြီးသား။ သူ့ဘေးမှာထိုင်လျက် စာဖတ်ရင်း သူ့ကိုလည်း
တစ်ချက်မှ အလစ်မပေးဘဲ ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်သည်။

သိမ့်ခနဲလှုပ် အားခနဲ ညည်းသံသဲ့သဲ့ ထွက်လိုက်တာနဲ့
ပျာပျာသလဲ ရှိတတ်တဲ့မိန်းကလေး။

စာဖတ်နေပေမယ့် ဝတ္ထုရှားပျက်ကွက်သွားသည်ဆိုတာ
မရှိခဲ့ပေ။

‘ဂမုန်း... ညည်း သွားအိပ်ဦးလေ’

‘ရပါတယ်... ဦးရဲ့၊ ညဉ့်နက်တော့မှ လူကြီးတွေက
အိပ်လို့ပျော်တာ၊ ဦး... နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပျော်သွားမှ ဂမုန်း
အိပ်လို့ရတာပဲ၊ အခု... ဂမုန်း ဒီမှာ ထိုင်စောင့်နေတော့ စာ
လည်းဖတ်ရတယ်၊ ဦးလည်း အဖော်ရတယ်၊ စာဖတ်နေတယ်ဆို

ပြီး အားမနာနဲ့နော်ဦး၊ ဂမုန်းကိုခိုင်းပါ၊ မခိုင်းဘဲ နေတာကမှ
ဦးဘာများလိုသလဲဆိုပြီး အကဲခတ်နေရတာ ပိုဆိုးတာ ဦးရဲ့’

အညစ်အကြေး အဝတ်အစား လဲလှယ်ပေးတဲ့အထိ
မလှုပ်နိုင်၊ မကြွနိုင်သော သူ့အပေါ် ဂမုန်းက တကယ့်သားသမီး
ရင်းနှယ်...

‘မရှက်ပါနဲ့... ဦးရယ်၊ ဂမုန်းကို ကိုယ့်သမီး အရင်းလို
ပဲ သဘောထားပြီး ကုသိုလ်ပေးပါ၊ ဦးကို ပြုစုပေးရတဲ့ ကုသိုလ်
ကျေးဇူးကြောင့် ဂမုန်း ခုလိုသင်ချင်တဲ့ ပညာကို သင်ခွင့်ရတာပါ’
ဟုလည်း သနားစဖွယ် ပြောတတ်သေးသည်။

ဒီကောင်မလေးကို သူ သံယောဇဉ် ရှိခဲ့သည်။

ကိုယ့်သားသမီး အနားမှာ မရှိတဲ့အခါမျိုးမှာ ဝတ္ထုရှား
မဆန်သော ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးသော စေတနာများကိုလည်း ခံစား
မိနေခဲ့သည်။

သူ ခြေမလှုပ်နိုင် လက်မလှုပ်နိုင် ပက်လက်ဖြစ်ခဲ့ရသည့်
ဘဝကတည်းက ချစ်လှပါသည့် ဇနီးချောက အနားမသိခဲ့ပေ။

‘အစကတည်းက... မေ့ဘက်က ချစ်ပါတယ်လို့ ပြောခဲ့
လို့လား’

ဒါကို ဒီလိုမနေသင့်ကြောင်း ပြောမိတော့ မေက တစ်
ချက်ကလေး မျက်နှာမပျက်ဘဲ ပက်ခနဲ ပြန်ပြောခဲ့သည်။

သူကလည်း သူပါပဲ။

သားရဲ့ချစ်သူကိုမှ လက်ထပ်ယူခဲ့မိတဲ့အဖြစ်။

‘မင်း... အောင်မှာ သေချာသွားပြီပေါ့’

‘ရှင်... ဟုတ်ကဲ့ မမမေ’

သူတို့ စကားပြောနေကြသည့် အခန်းထဲကို မေ ဝင်လာသည်။ ဦးမင်းကျော်ဇင်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ...

‘ကဲ... ဆယ်တန်းအောင်ဖို့ သေချာပြီဆိုတော့ ရှေ့ဆက်သူ့ကို ဘယ်လိုစီစဉ်ပေးမလဲ၊ ဦးကျော် ပြောပါဦး’

မေ့ထဲကို ဦးမင်းကျော်ဇင်က အပြုံးအမဲကင်းသော မျက်လုံးများနှင့် လှမ်းကြည့်သည်။

‘ပညာတော်တဲ့လူကို ချီးမြှောက်ပေးရမှာပဲ၊ အခု... သူ ဒီမှာနေတဲ့ ကာလပတ်လုံး တာဝန်လည်းကျေခံတာပဲ၊ အားလုံးနဲ့လည်း သင့်တင့်မျှတအောင်နေတယ်၊ သူ... ကျောင်းဆက်တက်ပါစေ’

သိထားပြီးသည့် အဖြေတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသလို မေက နှုတ်ခမ်းခပ်တွန့်တွန့်နှင့်ပြုံးလိုက်သည်။

*

ဂုဏ်ထူး သုံးဘာသာနဲ့အောင်ကျော့ ရယ်လည်းရယ် မျက်ရည်ကျ ဘယ်သူ့ကို ပြေးဖက်ရမှန်း မသိတော့ အိမ်အရောက် ပြေးလာပြီး ဒေါ်ဖြိုးကို ပြေးဖက်ကာ ပါးပြင်ပျော့တွဲတွဲကို ဘယ်

သစ္စာမွန်စာပေ

ပြန်ညာပြန် နမ်းမိသည်။ ဒေါ်ဖြိုးပါးပြင်မှာ ဂမုန်းရဲ့မျက်ရည်စတုစိုလေသည်။

ဆေးတက္ကသိုလ်ကို အမှတ်ဝင်တာကြောင့် ဆေးကျောင်းသူ ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ဂမုန်း သက်ပြင်းမချနိုင်သေးပေ။

အိမ်မှာ လူမမာကိုပြုစု၊ ကျောင်းချိန်နီးတော့ မှတ်တိုင်မှာ ကားသွားစောင့် ကားပေါ်တိုးတက်၊ စာသင်။

ပြီးတော့ လိုင်းကားတိုးစီးပြီး အိမ်ပြန်၊ နေ့တစ်ခုစိတ်လှုပ်ရှားရ၊ ပျော်ရွှင်ရ။

ဂမုန်းအတွက်ကား စာသင်နေရလျှင် ပျော်နေတဲ့သူပါ။

‘ကျောင်းရောက်လာလည်း စာဖတ်မယ် ဆိုတာချည်းပဲ
ခဏလာစမ်းပါ၊ ပြမလို့’

‘ဘာလဲ...’

‘ခဏ... ခဏလေး...’

ရဲရဲက အတင်းဆွဲခေါ်ထုတ်နေသဖြင့် ဂမုန်း ထလိုက်
လာခဲ့မိတာ လက်ထဲက ဘောပင်ကိုတောင် မချခဲ့မိပေ။

‘ဟိုမှာ... ကြည့်စမ်း’

‘ဘာလဲ’

‘ဟိုမှာလေ... ပုဆိုးတိုက်ပုံနဲ့ တွဲသွားတဲ့ ပါတိတ်အနက်
လေးဟာ’

‘အင်း... မြင်ပြီ’

‘လှလား...’

‘လှပါတယ်... ယဉ်ယဉ်လေး’

သစ္စာမွန်စာပေ

‘မလှပါဘူး... ယဉ်တာပဲရှိတယ်၊ အဲဒါက... သီရိနိုင်
သူရဲဘေးက ပုဂ္ဂိုလ်လေးကို နေ့စဉ်လာလာကြိုတဲ့ မဒီလေ’

‘နေပါဦး... နင်က ဒေါ်သီရိနိုင်အကြောင်း ပြောချင်
တာလား ဟိုပုဂ္ဂိုလ် ဟင်...’

‘ဂမုန်း စကားမဆုံးလိုက်ဘဲ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်
သွားလေသည်။ ကိုမင်းပါလား...’

အပြာနုနု ပုဆိုးကွက်စိပ်နဲ့ တိုက်ပုံအဖြူ ဝတ်ထားသည့်
ဒေါ်ညိုလာရဲ့ ဘေးတိုက်မြင်နေရသည့် မျက်နှာက ဖြူနုရှင်းသန့်
နေ၏။

‘ခစ်... ခစ်... နင် ဒါတော့ ပေါက်သားပဲ ဟုတ်တယ်၊
ဒီဘက်က ပုဂ္ဂိုလ်လေးအကြောင်း ပြောချင်တာ၊ သူက တို့ကို
သင်မယ့် ကျူတာပဲ၊ ဒါပေမယ့်... တို့ကဆိုးပြီး ဒေါ်သီတာငြိမ်း
နဲ့ လူလဲသွားတယ်ဟ’

‘သူက... ဆရာ’

‘ဟုတ်တယ်... သူ့ကိုချော့လို့ လူတိုင်းစိတ်ဝင်စားတယ်၊
ကြည့်ပါလား၊ နုညက်ချောမွတ်နေတာနဲ့ သွားပုံလာပုံက ဘယ်
ဆောက်တောင် နူးညံ့သလဲ၊ ကျားကျားလျားလျား ရှိပေမယ့်
ပြေပြစ်မှုကို ထင်းထင်းကြီး မြင်နေရတယ်၊ သူ့နာမည်ကရော
ဘယ်သူမှတ်လို့လဲ’

နှစ်ယောက်တူယှဉ်၍ ကျော်လွန်လျှောက်လှမ်း သွားကြ

သစ္စာမွန်စာပေ

ပြီဖြစ်သော မင်းညီလာရဲ့ ကျောပြင်မှာ ဂမုန်းရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေ က မြားကလေးများပမာ...

‘သူနာမည်က... မင်းညီလာတဲ့၊ ဖအေက ဟိုက်ဘော့ ပဲဟ၊ ဒါပေမယ့်... သူတို့ ဘယ်လိုဇာတ်လမ်းတွေ ဖြစ်ကြသလဲ မသိဘူး သူက ဖအေနဲ့ မနေဘူးတဲ့’

‘အဲဒီ... အမျိုးသမီးက သူ... သူ့ချစ်သူလားဟယ်’
‘ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတဲ့၊ ဟိုဘက်ကတော့ သေချာနေတဲ့ပုံပါ၊ ဆရာက ဟုတ်သေးပုံမရပါဘူး၊ ဘယ်နှယ်လဲ ဝိုင်သွားတာပဲလား’

ဂမုန်း ဟန်ဆောင်၍ပင် မပြုံးနိုင်ပေ။
ရင်ထဲမှာ ထာဝရ ကိန်းအောင်းနေခဲ့သော နှလုံးသား တစ်နေရာမှာ မီးတောက်ငယ်လေးတစ်ခုက ဟုန်းခနဲ ထတောက် လာသည့်နှယ်...

သူဟာ ဘယ်လိုလူပါလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရေရေရာရာ ပြောမသွားခဲ့သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ တိုင်းခန်းလှည့် လည်သွားတဲ့ မင်းသားလေးတစ်ပါး ဖြစ်မှန်း ခုမှသိခဲ့ရသည်။

ကောင်းကင်ထက်က တောက်ပစွာ လင်းလက်နေသော ကြယ်ပွင့်ကလေးကိုတော့ ငေးနေမိရသလို ဂမုန်း ငေးနေမိတာ နှုတ်ခမ်းလေးများပင် ခြောက်သွေ့လာခဲ့တဲ့အထိ။

ကားလာပြီဆိုသည်နှင့် မမှီမှာစိုးကာ မှတ်တိုင်ဆီကို ဆီသုတ်သတ်ပြေးစဉ်...

‘ဟင်... ကိုမင်း’

ရှေ့မှာ ကိုမင်းကို တွေ့လိုက်သဖြင့် ရုတ်တရက် ဘာတာ ညာညာ မတွေးမိဘဲ နှုတ်ဆက်ဖို့ ပြေးလိုက်မိသည်။

‘ကိုမင်း...’

ဟု လွှတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်ပြီးမှ မင်းညီလာနံဘေးကို ရောက်လာသည့် အရိပ်တစ်ခုကြောင့် ကိုယ့်ပါးစပ်ကလေးကိုယ် ထက်ဖဝါးနဲ့ အလျင်အမြန် ဖိပိတ်လိုက်မိ၏။

ဂန္ဓာမာ ပန်းစည်းကြီးကိုပိုက်လျက် ပြုံးရယ်နေသော သီရိနိုင်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် ဂမုန်း လူကြားထဲ ပြေးကွယ်ဝင် သိုက်၏။

မင်းညီလာ ဖျတ်ခနဲ နောက်လှည့်ကြည့်တာကို မြင်နေရ သည်။ သို့သော် ဟိုဒီတစ်ချက်သာ မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်ပြီး သီရိ

နိုင်နဲ့ စကားအတူပြောကာ ရပ်ထားသည့် ကားအနီးလေးဆီ ဆက်
လျှောက်သွား၏။

ဂမုန်းကားဆီဘက် ပြေးခဲ့ပေမယ့် မမှီတော့ပေ။

မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲနေမိ၏။

ဒီမျက်ရည်ဟာ ဟိုနေ့ကတည်းက ကျချင်ခဲ့တာဖြစ်၏။
သူငယ်ချင်းရှေ့မှာမို့ ထိန်းချုပ်ခဲ့ရသည်။ မင်းညီလာဟာ
နှလုံးသားမှာ စွဲခဲ့ပြီးတဲ့ပုံရိပ်တစ်ခုကြောင့်သာ...

ဆင်ဖြူကျွန်းမှာတော့ သူမအပေါ် ညီမလေးတစ်
ယောက်လိုသာ ဆက်ဆံခဲ့တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူမကသာ...

မှတ်တိုင်မှာ ရပ်မနေလိုတော့၍ ဂမုန်း အငှားကားတစ်
စီးကို လှမ်းတားလိုက်၏။ ကားပေါ်တက်ခါနီးမှာတော့ ထိုကား
တစ်ချက်ကြည့် ဖြစ်ပါသေးသည်။

ဖြစ်ချင်တော့ ကားက ဂမုန်းတက်လိုက်ပြီးမှ မီးပွင့်ကာ
ရောက်သော်...

“ဟင်...”

မင်းညီလာက မီးပွင့်နဲ့ဝေးသေးတာမို့ ကားကို ဘီးလုံး
ရုံလေး တိုးဝင်နေပြီးမှ ကားကိုရပ်သည်။

သူ့မျက်လုံးတွေက ဘက်မှန်ဆီသို့ အရောက်မှာ မျက်နှာ
တွေတွန့်ကာ နှုတ်ခမ်းမှာ ဟင်ခနဲဖြစ်သွားလေသည်။

“ဂမုန်း... ဂမုန်းများလား”

သူ ကားတံခါးမှန်ကိုချ၍ ခေါင်းထုတ်ကြည့်လိုက်မိ
သည်။ ဘေးတန်းနောက် တစ်စီးကျော်မှာရှိသည့် အငှားကားလေး
ပေါ်မှာ ဂမုန်း ရှိနေသည်။

သို့သော် သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် ဂမုန်း ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲ
သွားလေသည်။

ဒါဟာပဲ ဂမုန်းပဲဆိုတာ သက်သေပြနေသည်သို့ပါ။

သူ့ကို ဂမုန်း အစောကြီးကတည်းက မြင်နေခဲ့သလား...

ဘာကြောင့် နှုတ်မဆက်ဘဲ မျက်နှာလွှဲပါသနည်း။

“ညီ... အို မီးစိမ်းနေပြီလေ ဘာကြည့်နေတာလဲ”

သူ့လက်တွေ မလှုပ်ရှားနိုင်မီ ကားတန်းက ဂမုန်းတို့
ကားလေး ကျော်တက်သွားသည်။

သူ တစ်ချက်မှ မျက်လုံးမလွှဲဖြစ်ပါ။

ဂမုန်းသည် ရွှေအိုရိပ်သန်းနေသော ဆံပင်တွေကို ဖြန့်
ချထားလျက် ရွှေအိုရောင်လက်ပြတ် အပွင့်ရိပ် အင်္ကျီလေးကို
ဝတ်ထား၏။ ပါးမိုးလေးနှစ်ဖက်မှာ နှင်းဆီပွင့်ဖတ်လေးတွေ ကပ်
တင်ထားသလို နီမြန်းနေကာ တမင်တကာ ရှေ့ကိုသာ ငေးစိုက်
ကြည့်သွားခဲ့သည့် မျက်ဝန်းများကို ရံခဲနေကြသော မျက်တောင်
ရှည်များဟာ မမှတ်မိနိုင်စရာ မရှိတဲ့ ဂမုန်းရဲ့ အလှတရားတွေ
သာ။

“ညီရယ်... ကောင်မလေးကလည်း လှပါတယ်ကား”

ကိုလည်း ဂရုစိုက်မောင်းပါဦး၊ တော်ကြာ... လိုင်စင်အပ်ခဲ့ရပါဦးမယ်’

သူ ဘာစကားမှ ပြန်မပြောနိုင်။

မယဉ်မှတ်လောက်အောင် အလှလည်း ကြွယ်နေတာဟာ မမှတ်မိနိုင်ဖွယ် မရှိပေမယ့် သူ့အတွက်က ဒီမျက်နှာလေးကို မေ့ခဲ့သည်မှ မဟုတ်ဘဲ...

‘ကောင်မလေးက... ဘယ်သူလဲဟင်၊ ညီနဲ့ ပတ်သတ်တယ်ထင်တယ်’

သူ မပြုံးချင်ပြုံးချင် ခေါင်းညိတ်၍...

‘ဟုတ်တယ်...’

ဟု ခပ်လေးလေး ဝန်ခံလေသည်။

‘ဒေါ်ဖြိုး...’

‘ဟေ... လာပြီ မေ’

ဒေါ်ဖြိုး အပြင်ထွက်သွားလျှင်...

‘ဒီနေ့... ညီ ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ ညစာ ဒီမှာစားမယ်၊

သူ့အကြိုက် အားလုံးပြည့်စုံအောင် ချက်ထားပေးပါ’

‘ဟင်... လူလေးရောက်လာမယ် ဟုတ်လား’

ဒီအိမ်မှာ သူမအပေါ်ဆို ခပ်စိမ်းစိမ်း ခပ်မှန်မှန် ဦးကျော်နဲ့ညိုအသံ ကြားတာနဲ့ ပျာယာခတ်သွားတတ်သော ဒေါ်ဖြိုးကို သည်း မေ ကြည့်လိုမရ။

မျက်နှာခပ်တည်တည်နှင့် စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီ...

‘ဒီနေ့... ဂမုန်း ကျောင်းပိတ်တယ် မဟုတ်လား’

‘ပိတ်တယ်... ပိတ်တယ်... အတော်ပဲ’

ဒေါ်ဖြိုး ကျေနပ်ဝမ်းသာသွားပုံကို တစ်ချက်ကြည့်၍ ထည့်ထွက်လာခဲ့၏။

ဒေါ်ဖြိုး အခန်းထဲ ပြန်ရောက်တော့...

‘ညီ... လာမယ်တဲ့ ဂမုန်းရေ၊ ငါ့လူလေး ဘယ်လောက် ချောတယ် သန့်တယ်ဆိုတာ ညည်း မြင်ဖူးပါတော့မယ်၊ ဟင်း... ဟင်း...’

ဒေါ်ဖြိုးက အင်္ကျီလက်မောင်းတွေ ဆွဲလိပ်တင်နေကာ စောစောကထက် ပိုမိုတက်ကြွသော လှုပ်ရှားမှုများနှင့် မီးဖိုခွက် ဝင်လာရင်း...

‘လူလေးကလေး သူ့အဖေကို သိပ်ချစ်တာပဲ၊ သူ့အဖေကလည်း ယောက်ျားကို သိပ်ချစ်တဲ့မိန်းမပေါ့’

ဒေါ်ဖြိုးက အသံကိုပို၍ နှိမ့်ချကာ...

‘တကယ်တော့... အဲဒီ မေဥယျာဉ်ဆိုတာက လူလေး ချစ်သူကွဲ့’

‘ရှင်...’

ဂမုန်း လန့်ဖျပ်သွားခဲ့လေသည်။

‘အခု... ဦးကို လာကြည့်တယ် ထင်တယ်နော်’

‘ဒါပေါ့... သူ့ကို လူလေးကဖြင့် လန့်လွန်းလို့၊ သူ့ချစ်သူဟာ ဒီလို မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လိမ့်မယ်လို့ လုံးမထင်ဘူးဆိုပြီး သွားခါနီး တက်ခေါက်သွားရှာတယ်၊ အင်မတန် နူးညံ့တဲ့ကလေးဟာ သူ့ကြောင့် အတော်နာကြည်းတတ်သွားတယ်ကွယ်၊ ဘယ်လောက်ထိလဲဆိုရင် သူ့နဲ့ဝေးရအောင်လို့ တစ်သင်

ထုံးက ခေါင်းခါခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ချက်ချင်း စေ့စပ်ပစ်လိုက်တယ်’

‘ဪ...’

‘ဒါပေမယ့်... သူ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်ခဲ့တာပါကွယ်၊ နေ့စပ်ပြီးမှ စိတ်တွေလေပြီး အညှာကို ခရီးထွက်သွားလိုက်သေးတယ်၊ အဲဒီခဏအတွင်းမှာပဲ ဆရာကြီးလည်း အခြေအနေဆိုးပြီး လူမမာဘဝကနေ ဒုက္ခိတဖြစ်ခဲ့ရတာပါပဲ’

ဒေါ်ဖြိုးလေသံက အဖျားခတ်မှာ ကြေကွဲသံထွက်သွားသည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်က အလုပ်သမားဆိုတော့ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ အတွင်းရေးက ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ဘူးလေ၊ ဆိုင်တဲ့နေရာကပဲ ကြည့်နေရုံအပြင် ဘာရှိမှာလဲ၊ လူလေးရောက်လာရင် ညည်းသတိထားဖို့ပြောတာ၊ လူလေးက ချောတယ်၊ ညည်းကလည်း လှလှလေး မမြင်ဖူးခဲ့လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် သိထားလို့ ဘာညာခံစားမိလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် မေဥယျာဉ်မြင်အောင်တော့ သွားမကြည့်မိစေနဲ့၊ ခိုးဇီးလောင်မှာပဲ’

ပြောပြောဆိုဆို ဒေါ်ဖြိုး ဆွဲခြင်းဆွဲ၍ ထွက်သွားလေသည်။

ဂမုန်း လက်မောင်းတွေကို တဟူးဟူးမှုတ်ရင်း အေးအေး
ညှက်လာနေရာမှ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားကာ ပြေးထွက်သွားလိုက်
နဲ့ ဧည့်သည်ဆိုရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲဟု စိတ်က ပူနေဆဲ...

‘ဒေါဖြိုး...’

‘လာပြီ... လာပြီ...’

ဂမုန်း အိမ်ရှေ့ကို အလောတကြီး ပြေးထွက်သွားမိပြီး

‘ဟင်...’

ဆတ်ခနဲ ထောင့်မတ်သွားသည့်ကိုယ်ဟာ ရေခဲပြင်ကြား
ထဲ ရောက်သွားရသူကဲ့သို့...

‘မင်း... မင်း ဂမုန်း’

မင်းညီလာ မှင်တက်မိကာ ရုတ်တရက် စကားလုံးတို့
ပျောက်ဆုံးကုန်သည်။

‘မင်း... ဂမုန်း ဒီကို ဘယ်လိုလုပ်၊ ဟိတ်... နေဦး’

ဂမုန်း ဖျတ်ခနဲ ပြေးသည်။

မင်းညီလာ မိအောင် လိုက်ဖမ်းဆွဲကာ...

‘နေဦး... ဂမုန်း၊ မင်း... ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီ
မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်သွားတာလဲ၊ ကိုယ့်ကို... ဘာမကျေနပ်ခဲ့
တာလဲ၊ ဒီကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက်နေတာလဲ’

မေးခွန်းတွေ ဆက်တိုက်ကျလာသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

သနပ်ခါးလိမ်းပြီးရင်လည်း ခြောက်မှကြိုက်တာမို့ မျက်
နှာကို ယပ်တောင်နှံ့ခပ် လက်မောင်းတွေကိုတော့ ကိုယ့်ပါးစပ်နဲ့
ကိုယ်ပဲ ဘယ်ညာလိုက်မှုတ်ရင်း အခန်းပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။

‘မင်း... ဆံပင်တွေက လှတာပဲ’

ဆိုပြီး ဆံပင်တွေကိုတော့ မမမေကိုယ်တိုင်လိုက်ပြီး
ပြုပြင်ပေးထားတာမို့ ခါးလောက်ဆံပင်တွေဟာ နွဲ့အိပ်ပျော့ပျောင်း
ကာ ယိမ်းနွဲ့လိုက်တိုင်း ရွှေရောင်လေးတွေလက်နေတဲ့အတိုင်း။

‘အဲဒါ... အမြဲဖြန့်ချထား’

ဟုလည်း မမမေက သင်သည်။

အနေတည်ပေမယ့် လိုအပ်တာလေးတွေကို မမမေက
ဖြည့်စွက်ပေး အလိုက်သိပေးတတ်တာကြောင့် မမမေကို ဂမုန်း
ကြောက်ပေမယ့် ခင်ပါသည်။

‘ဘယ်သူမှ မရှိဘူးလား ဒေါဖြိုး’

‘ရှင်... ရှိ... အဲ... လာပါပြီ’

သစ္စာမွန်စာပေ

ဂမုန်း ဘာမှမဖြေဘဲ ခေါင်းသာ တွင်တွင်ခါနေ၏။

‘ကိုယ့်... မင်းကို သွားရှာခဲ့သေးတယ်’

ခေါင်းခါရပ်သွားလျက် ဂမုန်း မင်းညီလာကို ငေးခနဲ ကြည့်မိ၏။ သူဟာ ကိုယ့်ရဲ့ အလုပ်ရှင်သူဌေးပါလားဟူသော အတွေးက ချက်ချင်းဝင်လျက် မမမေအကြောင်းကိုပါ သတိရ လာသည်။

‘လွှတ်... လွှတ်ပါ ကိုလေးရယ်၊ ဂမုန်းကို သနားရင် လွှတ်ပါနော်’

‘မလွှတ်နိုင်ဘူး ဂမုန်း၊ မင်း... ဒီမှာ ဘယ်လိုလုပ် ရောက်နေတာလဲ၊ ကိုယ့်နောက်ကို လိုက်လာတာလား’

‘အို... မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး’

‘ဒါဆို... ဘာလဲ’

‘ဂမုန်း ကျောင်းတက်ချင်လို့ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လာလုပ် တာပါ’

‘ဒါဆို... မင်း အခု ကျောင်းတက်ရတယ်ပေါ့’

‘ဟုတ်...’

ဂမုန်း ခေါင်းညိတ်လျက် သူ့ဆွဲထားသည့်လက်ကို ရုန်း ပေးမယ့် မရပေ။

‘ဒီကို... ဘယ်သူ လိုက်ပို့တာလဲ၊ ဒါ... ကိုယ့်အိမ်ဆို တာ သိသလား’

‘မသိပါဘူး... သိရင်လည်း ဂမုန်း ဒီလောက် ရဲရဲတင်း တင်းကြီးလိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဂမုန်းကိုလွှတ်ပါ ကိုလေးရယ်၊

မေမေ မြင်သွားရင် ဂမုန်း နှင်ချခံရမှာ စိုးလို့ပါ’

ဘယ်လိုအကြောင်းမှန်း မသိဘဲ မင်းညီလာ မျက်နှာ ချဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ မျက်နှာ ခပ်လွှဲလွှဲအေးထားနှင့်...

‘မင်းကို... ကိုယ်ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ မင်း ဘယ်ကျောင်းမှာလဲ’

‘ဆေး(၁)မှာ’

‘ဟင်...’

မင်းညီလာမျက်နှာ အံ့သြဟန် ထင်းခနဲဖြစ်ကာ ချက် ချင်း ပြုံးကျသွား၏။

‘မင်း... ကိုယ့်ကို မြင်နေတယ် မဟုတ်လား’

ဂမုန်းလက်ကို သူလွှတ်ပေး၍ မေးသည်။

ဂမုန်းက မဖြေဘဲ မျက်နှာလေးလွှဲပစ်၏။

‘ဘာဖြစ်လို့ မခေါ်တာလဲ’

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး’

‘ကျောင်းနားက မှတ်တိုင်မှာ ဘာဖြစ်လို့မခေါ်တာလဲ’

‘မခေါ်ရဲလို့ပါ’

‘နောက်တစ်ခါ အဲသလို ဆင်စွေရန်ရှောင် ကပ်ကပ်ဖြေ ထိပ်ထုခံရမယ်’

မင်းညီလာ မျက်နှာရှင်မြူးနေသည်။

လာရင်းကိစ္စကို မေ့လျော့သွားပုံမျိုးနှင့် ဂမုန်းမျက်နှာလေး

ကိုသာ စိုက်ကြည့်၍ ကျေနပ်နေသည်။

‘ဘယ်သွားမလို့လဲ ဂမုန်း’

‘မီးဖိုချောင် ဝင်ရဦးမှာကိုလေး၊ ညနေစာ ချက်မလို့’

‘မချက်နဲ့... ကိုယ့်ကို သံပုရာရည်တစ်ခွက်လောက်

ဖျော်ပေး’

‘ပုလင်းယူခဲ့ရမလား... ကိုလေး’

‘ပုလင်း... ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ထ

သောက်လို့ရတာပဲ’

ဂမုန်းရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်လာ၏။ မင်းညီလာမျက်နှာ

ကို မကြည့်ရဲတော့ပေ။

‘ဟယ်... လူလေး ရောက်နေပြီ’

ဒေါ်ဖြိုး ဆွဲခြင်းကြီးနဲ့ ပြန်ရောက်လာ၏။

‘ဟုတ်တယ်... လာတုန်းကတော့ ဖေဖေကိုကြည့်ပြီး

ပြန်ဖို့ပဲ’

‘ဟေ... ခုရော’

‘ထမင်းစားဖို့ စိတ်ကူးလိုက်တာလေ’

‘တော်ပါသေးရဲ့နော်... ဘာကြောင့်များ အစီအစဉ်

ပြောင်းသွားရတာလဲ’

သစ္စာပွန်စာပေ

‘ဒေါ်ဖြိုး’

‘ဟေ...’

‘အဲဒီကောင်မလေးကို ဂရုစိုက်နော်’

‘ဘယ်သူလဲ... သား’

‘ဂမုန်း...’

‘ဂမုန်း...’

‘ဟုတ်တယ်...’

ဒေါ်ဖြိုးမှာ တအံ့တသြကြီး ဖြစ်နေတာကြောင့် မင်းညီ

လာက နားနားကပ်၍ တစ်စုံတစ်ရာပြောလေသည်။

‘ဟင်... တကယ်’

မင်းညီလာက ဂမုန်းကို တစ်ချက်ကြည့်၍ အပေါ်ထပ်

သို့ တက်သွားလေသည်။

ဒေါ်ဖြိုး ပြုံးပြုံးကြီး လှည့်ထွက်သွား၏။

ဂမုန်းတစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့သည့်ဆွဲခြင်းကြီးကို မနိုင်

နင်းမ၍...

‘ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား စီစီရယ်၊ သိတာက ဟိုးအရင်ကတည်း
ဒါပေမယ့် ပြန်တွေ့တာတော့ မကြာသေးဘူး၊ ဟိုတလော
လှိုင်းပြမှ မြင်လိုက်တာ’

‘ဘာရယ်... လှိုင်းက မိတ်ဆက်ပေးတာ’

စီစီခင်က စပ်စုနေပြန်သည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး... စီစီရယ်’

‘ဂမုန်းရေ... ဧည့်သည်ဟ’

ပြေးလာပြောကြသည်က သုံးယောက်တောင်။ စပ်ဖြ

မချီမချဉ်။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ပြုံးပြပြနီကြည့်နေကြ
အတန်းထဲက မိန်းကလေးတွေရဲ့ မျက်နှာပေါင်းများစွာကို
ဆိုင်လိုက်ရပြီးမှ ကော်ရစ်ဒါမှ မင်းညီလာရဲ့ အပေါ်ပိုင်းမျက်
ဆက် မြင်ရ၏။

ဂမုန်း မျက်နှာပူပူနဲ့ပဲ ထွက်လာခဲ့ရ၏။ အားလုံးသော

အားလုံးများရှေ့မှာ ဂမုန်းခြေလှမ်းတွေ မှားကုန်၏။

‘ဘာလို့... အတန်းထဲထိ လာခေါ်တာလဲ ကိုလေးရယ်’

‘ဟော... လုပ်ပြန်ပြီ’

ပန်းချင်းယဉ်လျှောက်ရင်း မင်းညီလာက တစောင်းငဲ့
ညှိ၏။

‘အိမ်မှာကျတော့ မေဥယျာဉ်ကြောင့်၊ လမ်းမှာကျတော့
အထွေထွေတစ်မျိုးထင်မှာစိုးလို့၊ ကျောင်းမှာမခေါ်ရင် ကိုယ်က ဘယ်
ခေါ်ရမလဲပြော’

‘ဟဲ့... ဟဲ့... ဂမုန်း နင့်ကို ဆရာမင်းညီလာနဲ့ တွေ့လာ
တာ တွေ့လိုက်တယ်ဆို’

‘ဘယ်သူ ပြောလဲ’

‘သိမ့်တို့ ပြောတာ’

‘ဟုတ်တယ်... ငါ ကျောင်းနားမှာ ဆုံဖြစ်တာပါ’

‘တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဘယ်လို ဘယ်လိုတွေ သိကျွမ်း
ကုန်ကြတာလဲ၊ ပြောပြပါဦး၊ လျှို့လိုက်တာဟယ်’

ဂမုန်း မပြောချင်ပါ။

အထူးသဖြင့် မင်းညီလာဟာ ဒီနေရာမှာ ပေါ်လွင်တဲ့သူ
မို့ သူမပါရော၍ မပေါ်လွင်ချင်တာ ဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့်...

‘နင်တို့က... အခုမှ သိကြတာလား’

ဂမုန်းက နှုတ်ခမ်းမဖွင့်ဘဲပြုံးသည်။

‘တော်ကြာ... အတန်းတက်တော့မှာ’

‘မတက်နဲ့တော့လေ’

‘အို... မဟုတ်တာ’

မင်းညီလာက တက်ခနဲရယ်၍...

‘တကယ်ပြောတာ၊ ဒီတစ်ချိန်တက်ပြီး အတန်းဖြုတ်မှာလေ၊ ဒီတစ်ချိန်ကလည်း ဝင်မယ့်ဆရာ ဦးစန်းလွင်ဦးက မိန်းမကလေးမွေးလို့ ခုနလေးတင်ပဲ ပြန်သွားပြီ၊ အဲဒါကြောင့်... အတန်းထဲမှာ မင်းပျင်းနေမှာစိုးလို့ ကိုယ်လာခေါ်တာ’

‘ဂမုန်းကဖြင့် မပျင်းပါဘူး၊ ဆရာမလာလည်း စာကျန်နေတာပဲ’

‘တစ်ခါတလေ... အဲဒီအချိန်လေး ကိုယ့်ကိုပေးကွာအနောက်စောင်းတန်းရဲ့ထောင့်နားက ခုံတန်းလေးမှာ မင်းညီလာထိုင်တော့ ဂမုန်း မတ်တပ်လေးရပ်နေမိ၏။

သူမ ယဉ်ထိုင်မချင့်ပေ။

သူ ဂမုန်း လက်ဖဝါးလေးကို တစ်ချက်ဖျစ်ကာ...

‘ကိုယ်... ဆင်ဖြူကျွန်းကို ဘာဖြစ်လို့ နောက်တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့တာလဲ မင်းသိလား’

ဂမုန်း သူ့ကို ကြည့်နေမိ၏။

‘မင်းကို လက်ထပ်ပြီး ရန်ကုန်တစ်ခါတည်း ခေါ်လာမလို့’

ဂမုန်း ရှက်သွားရပြန်ပြီ။

ဒါဟာ မယုံကြည်ထိုက်တဲ့ စကားပေမယ့် ယုံကြည်စွာ

ခန့်မိနေတာ သူမ အပြစ်ရှိနေပြီဆိုလျှင်...

မင်းညီလာက စကားတစ်ခုကို ပြောသင့်မပြောသင့်

ဆဲနေသလိုမျိုးနဲ့ ဂမုန်းကို စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ...

‘ဒီစကားက အမှန်ပဲ ဂမုန်း၊ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ် အဲဒီလို ချစ်တဲ့ခဲရသလဲ မင်းသိလား၊ မင်းကို ကိုယ်မေ့မရအောင် ခံစားနေတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်ဆီကို မင်းအစ်ကိုရောက်လာတယ်’

‘ဟင်... ကိုကြီးရောက်လာတယ် ဟုတ်လား၊ ကိုကြီး ဘယ်မှာလဲဟင်၊ သူရှိတဲ့နေရာ ကိုလေးသိတယ်ပေါ့၊ ဝမ်းသာပါတာက ဂမုန်းလေ ရန်ကုန်မှာ တစ်ကောင်ကြွက်ပါလားဆိုပြီး အားငယ်လိုက်ရတာ’

‘သူရှိတဲ့နေရာ ကိုယ်သိတယ် ဂမုန်း၊ ငါပေမယ့် မင်း သွားလို့ မရဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကြီးက ဘယ်မှာနေတာမို့လို့လဲ’

သူ ဂမုန်းမျက်နှာလေးကို ကရုဏာမျက်ဝန်းများနှင့် အာဇာနည်စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပြီး...

‘သူ... မရှိတော့ဘူး ဂမုန်း၊ ဆုံးသွားပြီ’

‘ဟင်...’

ဂမုန်းကိုယ်ကြီးတစ်ခုလုံးဟာ လေလျော့သွားတဲ့ ပူပူပူပူပူပူကြီး တစ်ရပ်လို ချစ်ချင်း ဘုံးဘုံးကျသွားလေသည်။

ဂမုန်း ကျောင်းဝိုင်းထဲမှာပေမယ့် ရှိက်ကြီးတငင်စင်
ငိုပစ်လိုက်မိလေသည်။

မင်းညီလာ လူရှိနေသောပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ကြည့်
၍ ဂမုန်းရဲ့ငိုယိုနေမှုကို တားဆီးခြင်းမပြုဘဲ ကြည့်နေလိုက်၏။

‘သူ... ဘာအလုပ် လုပ်သလဲဆိုတာ မသိပေမယ့်
အမှောင်ဆိုတာကို ကိုယ်သိထားတဲ့အတွက် သူဆုံးသွားတော့
သူရယ် သူနဲ့ပါလာတဲ့ အဲဒီပစ္စည်းတွေရယ်ကို သက်ဆိုင်ရာမှာ
ကိုယ်အပ်ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအတွက် ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပဲ
မသန့်ရှင်းတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မင်း မစံစားစေချင်ဘူး။ ပြီးတော့
မင်းရဲ့ သန့်ရှင်းတဲ့ဘဝလေးကို တစ်သက်လုံးစောင့်ရှောက်ဖို့
ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့လို့လည်း ဆင်ဖြူကျွန်းကို လိုက်လာခဲ့တာ’

သူ ဂမုန်းကို လှည့်ကြည့်၍...

‘မျက်ရည်တွေ သုတ်လိုက်ပါ ဂမုန်းရယ်၊ မောင်နှမ
ပူဆွေးတာကို အပြစ်မဆိုသာပေမယ့် ကိုယ့်ဘဝနဲ့ချီပြီး ထိခိုက်
ခံစားတာမျိုးတော့ မလုပ်နဲ့ကွာ’

မင်းညီလာက ဂမုန်း လက်ဖဝါးလေးကို သူ့ဘက် ဆွဲယူ
ကာ အိတ်ထဲက တစ်စုံတစ်ရာကို နှိုက်ယူလိုက်၏။

သူ့လက်ထဲမှာ ပါလာသည့် လက်စွပ်လေးတစ်ကွင်းထဲ
ဂမုန်းရဲ့ မောင်းပြည့်သွယ်လျသော လက်သူကြွယ်လေးမှာ စွပ်ချ
လိုက်ပြီးသား ဖြစ်သွားကာ...

‘အဲဒါ... စေ့စပ်လက်စွပ်နော်၊ ခုတစ်ခါတည်း အားရ
အောင်ငိုပြီးရင် စာကြိုးစား၊ မင်းကျောင်းပြီးတာနဲ့ လက်ထပ်မယ်၊
မင်းမှာ ချစ်သူတော့ မရှိသေးဘူး မဟုတ်လားဟင်’

ဂမုန်း အာရုံတွေတွေပြားကုန်အောင် သူလုပ်တာလား။
ချက်ရည်မစဲနိုင်ခင် ရှက်ကြောက်ရ။

‘ကိုလေးမှာ စေ့စပ်ပြီးသားဆို’

‘ဟုတ်တယ်... ဒါပေမယ့် သူမိဘတွေက ကိုယ်ထက်
သာတယ်ထင်တဲ့ သမက်လောင်းတွေလို့ စေ့စပ်ထားတာကို ဖျက်
နှင်နေတာ ကြာပါပြီ၊ ပြောရခက်နေတာ’

‘မသိရှိနိုင်ကတော့ ကိုလေးကိုသဘောကျနေတာမဟုတ်
လား’

မင်းညီလာက ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်၏။

‘အဲဒါတွေ... မင်း သိနေတယ်’

‘ကျောင်းမှာ... သူ ကိုလေးကို လာလာကြိုနေတာမြင်
တော့ ကျောင်းသူတွေ ပြောကြတာလေ’

သူ ခေါင်းညိတ်ဝန်ခံလိုက်လေသည်။

‘သား... လာတုန်းက ပြောသွားတယ်’

ဦး စကားစလိုက်သည်နှင့် ဂမုန်း ဒိန်းခဲ ရင်ခုန်သွားသည်။ မျက်နှာကို ဘယ်မှာ သွားဝှက်ထားရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားမိ၏။ ဦးမျက်နှာမှာ တမ်းတခြင်း မရှိသလို ပြုံးရယ်နေတာမျိုးလည်း မဟုတ်ပေ။

‘သားနဲ့သမီးတို့ မေတ္တာမျှနေကြသလား’

‘ရှင်...’

‘သားကတော့ သမီးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ သူရည်ရွယ်ထားတဲ့ အပြင် ဟိုအရင် အညာကို သူ အလည်သွားကတည်းက သမီးနဲ့ ဆုံစည်းခဲ့တာဖြစ်ကြောင်း ဦးကို အားလုံးပြောသွားခဲ့တယ်။ သမီး ဒီကို ရောက်လာခဲ့တဲ့အကြောင်းဟာလည်း ပညာကြောင့် သက်သက်ဆိုတာ ဦးတို့ သိခဲ့တာပဲ’

ဦးမျက်နှာက နူးညံ့သိမ်မွေ့နေ၏။

သစ္စာမွန်စာပေ

‘အေးလေ... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သမီး သားဆီကို ဆောက်လာတာကိုက ဖူးစာမှန်လို့ပဲပေါ့၊ ဒါပေမယ့်... ပညာကို ဆော့ ဆုံးအောင်သင်ကျွဲ၊ ဒီကြားထဲမှာ သားကလည်း ပူဆာတယ်၊ သမီးရဲ့သိက္ခာလည်းရှိတယ်ဆိုတော့’ စေ့စပ်ထားမှဖြစ်မယ်’

‘ဟင်...’

ဂမုန်း အံ့သြခြင်းလည်းဖြစ် ထိတ်လန့်သလိုလည်း ဖြစ်တာ ငြင်းဖို့ဆိုတာ စိတ်က သတိရပေမယ့် မငြင်းဖြစ်လိုက်တာ ဘာကြောင့်မှန်း မသိပေ။

‘သမီးရဲ့ မိဘများနဲ့ မိသားစုအကြောင်း အကြမ်းသဘော လောက်တော့ ဦး သိထားပြီးပြီ၊ ဒီတော့ နှစ်ဘက်အုပ်ထိန်းသူ ခုံညီမှာ မဟုတ်တဲ့အတွက် လောလောဆယ်တော့ သိရှိနဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ကိစ္စကို အရင်ရှင်းရမယ်၊ ပြီးမှ... သမီးနဲ့ စေ့စပ်တဲ့ သတင်းကို သတင်းစာထဲ ထည့်ပေးမယ် ဟုတ်လား’

‘ဟို... ဂ... ဂမုန်းလေ’

‘ပြော... သမီး ရဲရဲပြော၊ သားကို သမီးဘက်က လက်မခံနိုင်စရာ ရှိနေသလား၊ ဦးဘက်ကတော့ သားကို စိတ်ချမ်းသာ စေချင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သားကို မဝဲဘဲ ဦးက ကိုယ် စိတ်ချမ်းသာရာကို ရှာခဲ့မိတာရှိခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် သားဖြစ်ချင်တာကို အတတ်နိုင်ဆုံးဖြစ်အောင် ဖြည့်ဆည်းပေးချင်တယ်၊ တကယ်တော့ သိရှိနဲ့သား စေ့စပ်ဖြစ်သွားတာလဲ သူ့ သဘော’

သစ္စာမွန်စာပေ

မပါခဲ့ဘူးဆိုတော့ ဦးတို့အားလုံးသိတယ်။ သားဟာ အားလုံးရဲ့ သိက္ခာအတွက် သူ အနစ်နာခံပြီး ကာကွယ်ခဲ့တာ။ ဒါပေမယ့် မရပါဘူး။ သူမှ လက်မခံနိုင်တာ စိတ်တွေလေပြီး အညာရောက် သွားတာ အဲဒါကြောင့်ပါကွယ်’

ဦးမင်းကျော်ဇင် မျက်ဝန်းမှာ လွန်စွာကြေကွဲ ခံစားနေရ ဟန်များက ထင်ရှားစွာပေါ်လွင်နေသည်။

‘သမီးကိုတော့... သူ တော်တော်မြတ်နိုးနေရှာတယ်ဆို တာ ဦး အကဲခတ်မိတယ်။ ဒါ့ကြောင့်... ဒီလက်ထပ်ပွဲကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ဖို့ ဦးစိတ်ကူးခဲ့တယ်။ သမီးက... ကျောင်းရှိနေတော့ လောလောဆယ် မေ့စပ်ရုံပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် သမီးဘက်က သားကို သဘောမကျတာ ရှိနေတယ်ဆိုရင်တော့ ငြင်းခွင့်ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့်... ကာယကံရှင်ရဲ့ ဆန္ဒမပါဘဲ ဇွတ်စီစဉ်လို့ရတဲ့ ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကဲ... သမီးပြောလေ’

ဂမုန်း မပြောတတ်တော့ပါ။

ကိုလေးအပေါ် တာဝန်မကျေခဲ့ရတဲ့ ဖခင်အဖြစ် ရောဂါ သည်ဦးဟာ ကိုလေးစိတ်ချမ်းသာအောင် တာဝန်ကျေပေးချင်ရှာ ပေလိမ့်မည်။ သူမဘက်ကလည်း မမမေရှိနေတာကို မေ့လို့မရ ပါ။ ဦးက အခန်းထဲမှာပဲ နေရတဲ့ ရောဂါသည်...

ဒါတောင် ဂမုန်းရောက်လာမှ ဦးချဲ့လို့ ခြံထဲဆင်းကြည့် ခွင့် လေကောင်းလေသန့် ရှုရှိုက်ခွင့် ရခဲ့တာမို့ သက်သာခဲ့ရ

သည်။ ဂမုန်းနက်ဆိုသော မိန်းကလေးဟာ သူ့အတွက်တော့ အလွန်တန်ဖိုးရှိသော သမီးလေးတစ်ဦးပါပဲ။

ကျောင်းပိတ်ရက်တွေဆို ဦးချဲ့လို့ပေါ်ပြောင်းတင် စိတ် ရှည်လက်ရှည်တွန်း၍ ရယ်စရာတွေပြော ဟိုမေးဒီမေး...

ညစဉ်ညတိုင်း တရားစာအုပ်၊ ဝတ္ထု၊ မဂ္ဂဇင်းကအစ ဖတ်ပြတတ်သေးသည်။ အင်မတန် ချစ်စရာကောင်းသည့် သမီး လေးသဖွယ်ပါ။ သူ ဂမုန်းကို လက်ဝတ်လက်စားတွေ အတင်း ဝတ်ခိုင်း ပြီး ကြည်နူးစွာ ကြည့်နေမိ၏။

သူ လူရွေးမမှားနိုင်ပါ။

သားကလည်း ကံကောင်းပါလိမ့်မည်။

ဒါမှမဟုတ် သူတို့သာမက ဒီတစ်ခါ ထပ်မှားကြဦးမည် ဆိုလျှင်ဖြင့် သူ ကျေနပ်စွာနဲ့သာ...

‘ငါ့... ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ မင်းဘာမှ မေးစရာ မလိုဘူး မေ၊ ပစ္စည်းဆိုတာ စားထိုက်မှ စားရတာ၊ မင်းနဲ့ထိုက် ရင် မင်းရမှာပေါ့၊ ငါ့မှ... မသေသေးတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ အမွေ စကား လာပြောနေတာလဲ’

‘ပြောရမှာပဲ ဦးကျော်၊ ဦးကျော် သက်ရှိထင်ရှားရှိတုန်း ဘာမှ စိစဉ်မပေးခဲ့ရင် မေက ညှိဆီက လက်ဝါးဖြန့်ဖြန့် နေရမှာ လား၊ အခုပဲ နိုင်ငံခြားမှာရှိတဲ့ ဖက်စပ်လုပ်ငန်းတွေကို သူလုပ် တော့မယ်၊ ချွေးမ မဖြစ်သေးတဲ့ မိန်းကလေးက မျိုးဆက်ရတနာ တွေဝတ်လို့ မေ လုံးဝ မကျေနပ်နိုင်ဘူး’

‘ဒါက... မျိုးဆက်ခံမယ့် သားသမီးကို မိဘဝတ္တရား အတိုင်း ပေးတာပဲ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ’

‘မှဆိုင်ဘူးဆိုလည်း ဆိုင်တာပဲပြောမယ်၊ မေ့အတွက် အမွေကိစ္စ စိစဉ်ပေးဖို့ ဦးကျော် အမြန်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ပါ၊ အခု... မေ ဘာမှ ထင်သလိုမဝတ်ရဘူး၊ မသုံးရဘူး၊ ဦးမင်းကျော်စင်ရဲ့

ဘာဆိုတဲ့ပါဝါ ဘာမှမရှိဘူး၊ ဒီအိမ်မှာ အိမ်ဖော်တောင် မလေး ချင်ဘူး၊ အဲဒါတွေကို မေ အခွင့်အရေး ဆုံးရှုံးမှုနဲ့ သက်ဆိုင် တဲ့ စကားပြောရလိမ့်မယ် ဒါပဲ’

‘ခက်ပါလားအေ’

ဦးမင်းကျော်စင် စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းယမ်းမိလေသည်။

တောတော သူပြောချင်ရာပြောပြီး ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။

သူ့မှာ ကိုယ့်ရောဂါနဲ့ကိုယ်တောင်မှ ငြိမ်ငြိမ်လေး မခံစား ရပါလား။ မေ လှေခါးထိပ်ရောက်တော့ ရေဇွေးဖတ်တိုက်ဖို့ ခရုဇွေးဇလုံလေးနဲ့ စောင့်ပိုင်းလေး ကိုင်တက်လာသည့် ဂမုန်းကို တွေ့လေသည်။

ခုနစ်ဖော်ဆွဲကြိုးရှည်နှင့် ခုနစ်ဖော်လက်ကောက်၊ လက် ခွပ်တွေ ထပ်ညပ်ကာ ရောက်စကနဲ့ လုံးဝမတူဘဲ နုဖတ်အိစက် နေအောင် လှသည့် ဂမုန်းကို အပေါ်စီးက စိုက်ကြည့်၍ နှုတ်ခမ်း မှဲ့၏။

‘ဟုတ်တယ်... ငါက အသက်ကြီးပြီး မင်းလို ပညာ မကြွယ်ဝခဲ့တာ’

ခါးနှစ်ဖက်ထောက်၍ နာကြည်းသံနှင့်ပြောသည်။

ရှေ့ဆက် မသွားသာအောင် ပိတ်ရပ်ထားတာကြောင့် ဂမုန်း ဘာပြောမှန်း နားမလည်နိုင်ဘဲ နေရာမှာသာ ခြေစုံရပ်နေ လိုက်မိသည်။

‘မင်း... ညို့ကို အပိုင်ဖမ်းရအောင် ဒီရောက်လာခဲ့တာ မဟုတ်လားဟင်’

‘ရှင်... မဟုတ်ဘူး မမမေ၊ ကိုလေး... ဒီမှာရှိနေတာ ကို ဂမုန်း လုံးဝ မသိပါဘူး’

‘အပိုင်မပြောနဲ့၊ အစက မသိခဲ့ရင်တောင် ဒီအိမ်မှာ မင်းညီလာဆိုတဲ့ တစ်ယောက်အကြောင်းကို မသိဘဲမနေဘူး မင်း မျှော်လင့်ပြီး ထွက်မသွားတာ၊ ထမင်းကျွေးတဲ့လက်ကိုကိုက် တဲ့ မိန်းမ၊ သားရေပေါ်အိပ် သားရေနားစား၊ ကျေးဇူးကန်းတဲ့ ငမန်းမျိုး’

‘မဟုတ်ပါဘူး... မမမေရယ်၊ ဂမုန်းလေ...

‘မပြောနဲ့၊ တော်... မင်းကြောင့် ဒီအိမ်မှာ ပြဿနာတွေ ဖြစ်၊ စိတ်တွေဆင်းရဲကြ၊ ဒါတွေကို မင်း မသိဘူးလား၊ မသိချင် ယောင်ဆောင်နေတာ မဟုတ်လား၊ ဟင်း... မင်းဟာ သိပ်ကို ငွေမက်ပြီး မျက်နှာပြောင်တဲ့မိန်းမ’

‘မမမေ...’

ဂမုန်း နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ မျက် ရည်တွေဝေတက်လာ၏။ သူမ မောကြည့်နေမိသော မေ့မျက်ဝန်း များမှာလည်း မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှမ်းလို့ပါပေ။

မေ့ရဲ့ ရင်သီးသော စွပ်စွဲပြောဆိုမှုများကို ခံပြင်းနာကြည်း မှု ဂမုန်း မဖြစ်ခဲ့ပါ။ ဒေါသလည်း မဖြစ်မိပေ။

သို့သော် သူ့အပေါ်ကောင်းရှာသော မေ့မျက်ဝန်းများမှ နှုတ်ရည်များကြောင့် သူမ အရည်ပျော်မတတ် ပူလောင်သွားခဲ့ သည်။

ငါ အပြောခံရလေခြင်းဆိုတာထက် ‘မမမေ ခံစားနေရ ချင်လား’ ဆိုသော သနားကြင်နာခြင်းသာ ရင်မှာ ဖြစ်လေသည်။

မေကတော့ သူမကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍...

‘ညို့ကို ငါမရခဲ့ပေမယ့် ဘယ်သူနဲ့မှလည်း ပေါင်းဖက် သွားတာ မကြိုက်ဘူး၊ ဒါကြောင့်... ငါ မိန်းမကြမ်းကြီး လုပ်နေ ခဲ့တာ သိလား၊ ခုတော့... ဘာမဟုတ်တဲ့ ငါ့အိမ်က အလုပ် သမားနဲ့ဖြစ်သွားတယ်၊ ငါ့ရင်ထဲကို မင်းဝင်ကြည့်စမ်း ဂမုန်း၊ မင်း... ငါ့ရင်ထဲကို ဝင်ကြည့်စမ်းပါ’

‘မမရယ်... ဂမုန်း... ဂမုန်း ကိုလေးကို ချစ်တာ...’

‘မပြောနဲ့၊ မချစ်ရဘူး၊ မင်း... ညို့ကို မချစ်ရဘူး’

‘အား...’

မေ စိတ်မထိန်းနိုင်ဖြစ်ကာ ဂမုန်း လက်နှစ်ဖက်ကို ခွဲခါနေဆဲ ဂမုန်းခြေတစ်ဖက်က လှေခါးထစ်ဘေးကို ကျော်နှင်း ခိုတာ နောက်ကို ယိုင်ခနဲဖြစ်သွားသည်နှင့် လှေခါးပေါ်မှ ဒလိမ့် ခေါက်ကွေး ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

‘ဟာ... ဂမုန်း’

ထိုအချိန်မှာ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောဂါလွှာသည်

မင်းညီလာသည် လှေခါးကြီးပေါ် ပြေးတက်လာကာ ဂမုန်းခါး
ဖမ်းယူဖို့ ကြိုးစား၏။ သို့သော် အနည်းငယ်မတ်သော လှေခါး
ပေါ်မှကျသည့် အရှိန်ကြောင့် မင်းညီလာ ဟန်ချက်ပျက်ကာ နှစ်
ယောက်လုံး လုံးထွေးပြုတ်ကျသွားလေသည်။

ကံကောင်းထောက်မ၍ လှေခါးရဲ့ ဒုတိယ တစ်ဆစ်ခါး
ကွေ့မှာ ဆက်ကျမသွားအောင် မင်းညီလာ ထိန်းလိုက်နိုင်၏။
‘ဂမုန်း... ဂမုန်း...’

သူ ဂမုန်းကို ဖက်၍ ကာကွယ်ခဲ့ပါသည်။
သို့သော် ဂမုန်းနဖူးမှာလည်း သွေးကျလျက် သူရင်ခွင်
ထဲမှာ သတိလစ်နေလေသည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ လူလေးရယ်’
အလုပ်သမားတွေ စုပြုံပြေးရောက်လာကြ၏။
မင်းညီလာ အားလုံးကို ပြန်လွှတ်၍ မူးနောက်နာကျင်
သွားသည့်ခေါင်းကို ခါထုတ်ပစ်လိုက်သည်။
‘ဂမုန်း...’

နောက်တစ်ခါ ဂမုန်းရဲ့ မေးဖျားလေးကို လှုပ်ခေါ်တော့
ဂမုန်း လွန်လူးလာသည်။

‘ဟော... လူလေး၊ သမီး... သမီး သတိရလာပြီ’
အနားမှာရှိနေခဲ့သည့် ဒေါ်ဖြိုးက ဝမ်းသာအားရပြော
သည်။ သူ ကြည့်နေဆဲမှာ ဂမုန်းမျက်လုံးတွေ တဖြည်းဖြည်း
ပွင့်လာ၏။

‘ဒေါ်ဖြိုး... ဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းဆက်ပေးပါ။ အမြန်ဆုံး
အပါလို’

‘အေး... အေး...’

ဒေါ်ဖြိုး အပြေးအလွှား ထွက်သွား၏။

‘ဟင်... ကိုလေး’

‘ဂမုန်း... သက်သာလားဟင်၊ ခေါင်းက သိပ်နာနေလား’

ဂမုန်း ဘာမှမပြောဘဲ မင်းညီလာရဲ့ မျက်နှာကိုပဲ မျက်
စုံဖြူးလေးနဲ့ မော့ကြည့်နေခဲ့၏။

‘မင်းကြောင့်... ဒီအိမ်မှာ ပြဿနာတွေဖြစ်၊ စိတ်တွေ
မင်းရဲ့ကြာ၊ ဒါကို မင်းမသိဘူးလား’

‘မင်း... မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာ မဟုတ်လား၊

သိပ်ကို ငွေမက်ပြီး မျက်နှာပြောင်တဲ့မိန်းမ’

‘ထမင်းကျွေးတဲ့လက်ကို ကိုက်တဲ့မိန်းမ’

‘သားရေပေါ်အိပ်၊ သားရေနားစား ကျေးဇူးကန်း ငမန်း’
‘...’

‘မဟုတ်ဘူး...၊ ဂမုန်း... ကျေးဇူးမကန်းပါဘူး’
မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျကာ ဂမုန်း အတင်းရုန်းကန်
သသည်။

‘ဂမုန်း... မင်းဘာဖြစ်တာလဲ၊ ခေါင်းမှာလဲ ဒဏ်ရာ
တွေနဲ့ကွာ’

‘ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း...’

ယိုင်ခနဲဖြစ်လိုက်...

လက်ယမ်းကို ဖမ်းကိုင်လိုက်နှင့် ဂမုန်း လှေခါးပေါ်က ဇွတ်တရွတ် ပြေးဆင်းသွားသည်။

ဘာဖြစ်လို့ ဘာလုပ်မှန်းမသိတာကြောင့် လွှတ်ပေးလိုက် မိသော မင်းညီလာမှာ ဆွဲချိန်တားချိန် မရလိုက်ဘဲ နောက်ကျစွာ ပြေးလိုက်ရလေသည်။

‘ဂမုန်း... ကိုယ်တောင်းပန်တယ်၊ ပြန်လာကွာ၊ မကျေနပ် တာရှိရင် နောက်မှပြောရအောင်နော်၊ ခေါင်းက ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ မပြေးပါနဲ့၊ ဂမုန်း...’

စိတ်ကြောင့် ဇွတ်အတင်း ပြေးချလာခဲ့ကာ မင်းညီလာ အသံ ပြတ်တောက်သွားကာမှ ပြေးရင်း နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်မိ တော့ ခြံထဲမှ နောက်ပြန်လှည့်ဝင်ကာ ကားပေါ်တက်သွားသည့် မင်းညီလာကို မြင်လိုက်ရ၏။

ကာနဲ့လိုက်လာရင် မှီလာမှာမို့ ဂမုန်း အငှားကားတစ်စီး တားလိုက်သည်။

ကားပေါ်ရောက်တော့မှ ခေါင်းက တဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲ ကာ အုပ်ကိုင်လာခဲ့သည့် လက်ဖဝါး လက်ဖခိုးများမှာပါ သွေးတွေ ချင်းချင်းနီနေတာကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

သွေးမြင်မှ ပို၍ မူးဝေလာ၏။

‘ဦးလေး... နောက်က ပရာဒိုခဲရောင်ကို ဖြတ်ခဲ့နိုင်

မောင်မောင်ပေးပါရင်’

‘ဘယ်ကိုမောင်းရမလဲ ကလေးမ၊ သွေးတွေကလည်း အားကြီးပဲ၊ ကျုပ်ကို အမှုပတ်တော့မှာပဲ’

‘ဘာအမှုမှ မဖြစ်ပါဘူး ဦးလေးရယ်၊ မောင်နှမချင်း ခြံဖြစ်လာတာပါ၊ မြန်မြန်သာ မောင်းပေးပါ၊ ဘယ်ရောက် ချောက်ပါရင်’

‘ဟေ...’

ဒရိုင်ဘာ ကြိုးစားမောင်းပါသော်လည်း ကားက နှစ်မိုင် သောက်ပဲ မောင်းအပြီးမှာ တုံ့ဆွဲသွားသဖြင့် လမ်းဘေးမှာ ထိုး ခတ်သွားလေသည်။

‘ကဲ... ကံတရားပဲ သူငယ်မရေ’

‘အို...’

ကံကို ပုံမချနိုင်ပါ။

မင်းညီလာနဲ့ ဝေးရာကိုသာ သွားချင်နေသော ဂမုန်း ကားပေါ်က ကမုန်းကတန်း ဆင်းပြေးခဲ့သည်။

နောက်တော့ တစ်စီးအမြန်ငှားစီးဖို့ကို စိတ်က သတိမရ ခဲ... ကိုယ့်ခြေထောက်ထက် ဘာမှ မြန်သည်မထင်သော အလျင်လိုမှုကြောင့် ပြေးသာပြေးနေခဲ့မိသည်။

ထိုစဉ်

‘ဟာ... ဟေ့...’

‘ကျွ...’

‘အား...’

ဂမုန်း မျက်လုံးထဲမှာ ကားတစ်စီးရဲ့ ဦးခေါင်းကြီးက
ဘွားခနဲ မြင်လိုက်ရကာ ဘာဆိုတာမှ မသိတော့ဘဲ ပုံကျမေ့နေ
သွားလေသည်။

‘သိမ်းပိုက်တို့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီကွာ’

နောက်ခန်းထဲက ညည်းသံသဲ့သဲ့ ထွက်လာသည်။

သိမ်းပိုက်ချမ်းက ကိုယ်တိုင်စိတ်ပျက်စွာ ကျွတ်ခနဲ စုတ်
သပ်လျက် တပ်ထားသည့် မျက်မှန်ကို ဆွဲချွတ်လိုက်၏။

ကိုယ့်ကားနဲ့ မတိုက်မိသေးဘဲ လဲကျသွားတာက ဘာလဲ
အလျော်လိုချင်လို့ ဟန်ဆောင်တာလား။

အကြံအဖန်တွေလား။

ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ် ခရီးဖင့်သွားရတာကို မကျေနပ်
ကာ သိမ်းပိုက်ချမ်း ကားတံခါးကို တအားဆောင့်ပိတ်၍ ရှေ့ကို
ထွက်လာခဲ့သည်။

ဟင် သွေးတွေပါလား...

ကားနဲ့လည်း အလှမ်းကွာနေလျက်နှင့် ခေါင်းမှာ သွေး
တွေရဲနေသော မိန်းကလေးကိုမြင်တော့ မျက်လုံးပြူးသွားခဲ့တာ
အမှန်ပင်။

ထိုစဉ်မှာပင် ပရာဒိုကားတစ်စီးက အနီးနားမှာ ငြိမ့်ခနဲ
နီးရပ်လာသည်။

လူရှင်းနေသေးသော လမ်းပေါ်မှာမို့ လူတစ်ယောက်စ
နီးယောက်စ ပြေးလာကြတာရှိကာ ထိုကားပေါ်မှ လူဆင်းလာမှ
သာ...

‘ဟင်...’

မမေ့ခဲ့သည့်အာရုံက ဖျတ်ခနဲ သတိရ၏။

မင်းညီလာကို သိမ်းပိုက်ချမ်း ချက်ချင်းမှတ်မိလေသည်။

မင်းညီလာသည် သူ့ကိုမကြည့်...

‘ဂမုန်း...’

ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ်လှမ်းခေါ်ကာ ဒရောသောပါး ပြေး
တော့မှ ရွှေအဆင်းတို့ လှမ်းနေသော ဆံနွယ်များအောက်မှ
ချက်နာလေးကို သိမ်းပိုက်ချမ်း မြင်လေသည်။

‘ဆန်မ...’

လုံးဝကို မထင်မှတ်ခဲ့သည့်မြင်ကွင်း...။

ဂမုန်းကို ဒီနေရာမှာ လာတွေ့ရလိမ့်မည်ဟု သူ ဘယ်ထု
မှ ထင်မထားခဲ့ပေ။ ထို့အတူ မင်းညီလာဆိုသော တခြား
တစ်ပါးသော ယောက်ျားရင် ခွင်ထဲမှာ ဂမုန်းရှိနေလိမ့်မည်ဟု
မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး။

‘ဂမုန်း... ဂမုန်း’

မင်းညီလာက ဂမုန်းမေးဖျားလေးကို စိုးရိမ်တကြီး လှူ
ခါနေသည်။ တွေဝေမနေတတ်သည့်စိတ်က အနားကို ချက်ချင်း
ရောက်သွားကာ...

‘ကိုမင်းညီလာ ဂမုန်းက ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေ
တာလဲ’

ဖျတ်ခနဲ အနားမှာ ဒူးတစ်ဖက်နှင့် ထိုင်၍ မေးပစ်လိုက်
၏။ မင်းညီလာ သူ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။

ခပ်စိမ်းစိမ်းပဲဖြစ်လျက် မှတ်မိပုံမပေါ်ပါ။

‘ဆောရီးပဲ ငါ့ညီ၊ ကိုယ် မင်းကို မသိဘူး’

ဟုဆိုကာ ဂမုန်းကို ပွေ့မည့်ဟန်ပြင်၏။

‘ခဏနေဦး’

သူ ဂမုန်းလက်မောင်းကို ဆွဲထားလိုက်ကာ မင်းညီလာ
ထဲ ဒေါသမကင်းသော အံ့သြဟန်ရိပ်ရိပ်နှင့်ကြည့်၏။

‘ဂမုန်းက ကျွန်တော်နဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း၊ ကျွန်တော်
ဆင်ဖြူကျွန်းကပဲ၊ ဂမုန်းတို့အိမ်မှာ ခင်ဗျားတည်းခိုသွားတာ
ကျွန်တော် သိတယ်’

‘ဪ’ ဟု မင်းညီလာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

‘မင်း ကိုယ့်အိမ်လာလည်လို့ ရပါတယ်၊ ခုတော့ သူ့ကို
ဆေးခန်းအရင်ပို့ဖို့က အရေးကြီးတယ်’

မင်းညီလာက ဂမုန်းကို ပွေ့ချီလိုက်၏။

‘နေဦး၊ ဂမုန်းကို ခင်ဗျားက ဘယ်ခေါ်သွားမှာလဲ၊ ဂမုန်း
နဲ့ လူကြီးတွေရော’

မင်းညီလာ စိတ်မရှည်တော့ပါ။

‘သူ ကိုယ့်နောက်ကို လိုက်လာတာ၊ ကိုယ်တို့
တယ်၊ ဒီလောက်ဆို လုံလောက်ပြီထင်တယ်’

ပြော၍ ကားဆီ ပွေ့ခေါ်သွားသည်။

ဂမုန်းကိုယ်ပေါ်မှာ ညွတ်နေအောင် ဝတ်ထားသည့်
လက်ဝတ်ရတနာများကို မြင်လိုက်ကာ သိမ်းပိုက် ကြောင်တောင်
တောင် ရပ်ကျန်ခဲ့၏။ ဟုတ်များ ဟုတ်လေသလား။

သို့သော် မဖြစ်နိုင်ဘူးဟု စိတ်ကိုချက်ချင်းအတည်ပြုကာ
ထွက်မယ့်ဆဲဆဲ ကားဆီသို့ ပြေးလိုက်ခဲ့သည်။

‘ဟေ့လူ... ခဏနေဦး’

‘သိမ်းပိုက်’

‘ဟီ...’

ဆောင့်တီးလိုက်သော ကားဟွန်းသံနှင့် ခေါ်သံကြား
ကြီးကြောင့် ခြေလှမ်းတုံ့သွားရာ ပရာဒိုကားလေးက ရှေးခေတ်
ထွက်သွားသည်။ နောက်ဆုတ်တာမဟုတ်ဘဲ လမ်းအတိုင်း
ဆောင့်ထွက်သွားတာမို့ သူနှင့် ဝေးကွာသွားလေသည်။

မှင်တက်သလို ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားသည့်
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ ဒေါပွလာကာ အနားရောက်တော့ ကားဘီးတို
ဒုံးခနဲ စောင့်ကန်ပစ်လိုက်မိ၏။

‘တောက်’

တောက်ခေါက်သံက ခပ်ပြင်းပြင်း...။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ၊ သိမ်းပိုက်၊ ဘယ်သူ့မို့လို့လဲ၊ ဘာပြော
သွားတာလဲ’

သိမ်းပိုက်ချမ်း စတီယာရင်ကို ခပ်တင်းတင်းကိုင်ကာ
ကားကို ဆောင့်ခနဲ ဖြစ်သွားအောင် ထွက်၏။

လိပ်စာတောင် ဘာပုန်းမသိလိုက်သည့်အဖြစ်။

ဂမုန်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ။

ဘာတွေဖြစ်လို့ ဒီလူ့နောက် လိုက်လာတာလဲ။

သစ္စာမွန်စာပေ

သူပြောတာ တကယ်ဟုတ်နေသလား။

ရင်ထဲမှာ ‘ဗလောင်ဆူနေသည်။’

တစ်ခါတလေသာ သတိတရဆိုကတ်ပြီး အချိန်ပြည့်
အရာတာမျိုးလည်း မဟုတ်ခဲ့ပါဘဲ ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသည့်
အာမှာ ရင်ထဲမှာ အုန်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ လျင်လျင်ကုန်တာ...။

နွေနေဆယ်စင်းလောက် ပူပြင်းနေတာ။ သူ့ကိုယ်သူပင်
အံ့သြမိသည်။ မဟုတ်ဘူး။ ဒါ မဖြစ်ရဘူး။ အဓိပ္ပာယ်မှ မရှိတာ။

‘ကျီ...’ ... ‘ဟာ...’

ဆဲဆိုသံတွေ ညံ့သွားသည်။

ကျိခနဲ မြည်သံကြီး ဟိန်းထွက်သွား၏။

အရှိန်သတ်နေသော ရွှေကားရဲ့ နောက်မြီးကို ဝင်ဆောင့်
မိတဲ့အဖြစ်။

‘သိမ်းပိုက်ရာ... မင်း’

ကားချင်းတိုက်မိပြီဆိုသော ဆူညံသံများကြောင့် လူတွေ
အံ့လာသည်။ ယာဉ်ထိန်းရဲတွေ လာနေကြပြီ။

ဦးလူမော် သိမ်းပိုက်ချမ်းကိုကြည့်၍ ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် ကားပေါ်
တ ဆင်းချသွားသည်။ ရှင်းရပါတော့မည် ယာဉ်တိုက်မှု။

သိမ်းပိုက်ချင်း ကားမောင်းလိုင်စင်ထုတ်၍ ဂူကြီးပဲ
ထိုင်နေခဲ့၏။ သူ ဘာဖြစ်နေသလဲ။

သစ္စာမွန်စာပေ

‘မင်း ပညာလိုချင်လို့ ဒီလိုစွန့်စားထွက်လာတာ မဟုတ်လား၊ ဂမုန်း၊ ဘာဖြစ်လို့ မဟုတ်တာတွေကို ခေါင်းထဲထည့်နေရတာလဲ’

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ကိုလေးရယ်၊ မိန်းမဘဝရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာဟာ အသက်ထက်တောင် တန်ဖိုးရှိသေးလား၊ ပညာကို ဂမုန်းစွန့်တာ မဆန်းပါဘူး’

‘မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဂုဏ်သိက္ခာကိုပဲ ရှေ့တန်းတင်ကြည့်စမ်းပါဦး၊ မင်းအဆောင်မှာနေတယ်ဆိုတာ ဘာသိက္ခာရှိမှာမို့လို့လဲ’

‘အဆောင်မှာနေတဲ့ မိန်းကလေးတွေတိုင်း သိက္ခာမခံကြပါဘူး ကိုလေး၊ နယ်ဝေးက လာပြီး စက်ရုံတွေမှာ လုပ်ကြ အိမ်ကို ငွေပို့ကြ၊ တချို့က ယူပြီးတဲ့အထိ ဗိုင်းကောင်းကျောက်နီ လုပ်နေကြတာ အများကြီးပါ၊ ဂမုန်းကတော့ သူများလို အလုပ်လုပ်ရင်း တက်လို့ရမှာမှမဟုတ်တာ’

‘အဲဒါကြောင့် အိမ်ကိုပဲ ပြန်လိုက်ခဲ့ဖို့ လိုက်ခေါ်တာ၊ သူ ဘာမှထပ်ပြောမလာဖို့ ကိုယ် တာဝန်ယူတယ်၊ ဂမုန်းနဲ့အတူ ကိုယ်လာနေမှာ’

ဂမုန်း လုံးဝလက်မခံတော့ပါ။

‘မမမေရဲ့ စကားလုံးကြားမှာ ဂမုန်းဘဝ သေခဲ့ပါပြီ ကိုလေးရယ်၊ ဂမုန်းကို ထပ်မနှိပ်စက်ပါနဲ့တော့၊ ကိုလေးလည်း ဂမုန်းကို မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ’

‘ဘာပြောတယ် ဂမုန်း’

‘အို...အဆောင်မှာ သူများတွေကြားပါ့မယ်ကိုလေးရယ်’

‘ကိုယ့်ကိုမင်းစိန်မခေါ်နဲ့နော် ဂမုန်း၊ မင်းကို ကိုယ် ပေါ့ပေါ့လေးချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်တင်မကဘူး၊ မင်းကိုချစ်တဲ့သူတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်၊ မျှော်လင့်ခဲ့တာလည်း ရှိတယ်။ ဖေဖေစေတနာတွေကို မင်းက ဟိုမိန်းမမျက်နှာတစ်ခုတည်းကြောင့် မေ့ပစ်ရက်တယ်’

ဂမုန်းမျက်နှာလေး ဆက်ခနဲမော့လာသည်။

‘ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ ဂမုန်းရယ်၊ မင်းကို ကိုယ် ဒီမှာ လုံးဝ စိတ်မချဘူး’

‘မလိုက်ဘူး ကိုလေး၊ ကိုလေးကို ဂမုန်းချစ်ပေမယ့် မမမေရဲ့ မျက်လုံးတွေကို ကြောက်တယ်’

ဂမုန်းက ဆွဲကြိုးတွေ လက်ကောက်တွေကို ချွတ်ပစ်၍

ဒါတွေ ဦးကို ပြန်အပ်ပေးပါ။ ဂမုန်း ခုယူခုပေး အပြောင်အပျက်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မလုပ်သင့်မှန်းလည်း သိတယ်။ ဒါပေမယ့်...

ခုံပြန်ဝတ် ဂမုန်း၊ ဒါ မင်းနဲ့ကိုယ်စေ့စပ်ထားတဲ့အထိ အမှတ်နဲ့ ဖေဖေကပေးခဲ့တာ၊ မင်းပိုင်ပစ္စည်း၊ ပြီးတော့ မင်းဒီလို လုပ်ပြတာက ကိုယ့်ကို တရားသေကွာရှင်းလိုက်သလိုပဲ။ အချစ် တစ်ခုကို အကြောင်းလေးတစ်ခုနဲ့ မင်း ခုချစ် ခုမှန်းလို့ရသလား။

‘မဟုတ်ပါဘူး ကိုလေးရယ်’

‘မဟုတ်ရင် ခုံပြန်ဝတ်၊ မင်းကိုယ့်ကို ဒီလောက်အနိုင်ယူ ရရင် တော်ပါတော့၊ ကိုယ်အရုံးပေးပါတယ်။ တစ်ခုပဲ တောင်းဆို ချင်တယ်’

‘ကိုလေး’

‘နေဦး၊ မင်း ကျောင်းပြန်တက်ပါ။ ကိုယ့်မှာ မင်းနဲ့စေ့စပ် ထားပြီးတဲ့ ခင်ပွန်းလောင်းဆိုတဲ့ စောင့်ရှောက်ခွင့်ရှိတယ်။ အဲဒီ အတွက် မင်း ဘာမှလိုလေသေးမရှိအောင် ကိုယ်ထောက်ပံ့မယ်’

‘ဂမုန်း’

‘ထပ်မငြင်းနဲ့နော်၊ ကိုယ်ဒီထက် မလိုက်လျောနိုင်ဘူး၊ အဆောင်မှာနေပြီး အလုပ်လုပ်မယ်၊ ကျောင်းထွက်မယ်ဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာကို’

ဂမုန်းထပ်ငြင်းမှာစိုး၍ မင်းညီလာ နေရာမှ ထထွက်

သူ့အကဲ အဆောင်မျိုးနဲ့သွားတွေ့သည်။ ဂမုန်းကို အထင်မသေး အောင် အခြေမဲ့အနေမဲ့ဟု မထင်ရအောင် ပြောသင့်သလောက် ဘို အကျိုးအကြောင်းပြောပြ၍ သေချာအပ်နှံသည်။

အဆောင်မျိုးကလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် မင်းညီလာ နဲ့ ပြေလည်နေ၏။ ခဏကြာမှ ပြန်ရောက်လာပြီး...

‘ကိုယ်ပြန်မယ်၊ လိုက်ပို့ဦး’

ကားနားထိ ဂမုန်းပါလာတော့ မျက်နှာလေးကို လှည့် တကြည့်ကြည့်နှင့်...

‘မျက်နှာကြီးကလည်း ညိုပုပ်နေတာပဲကွာ၊ မကျေနပ် နေတာ သိသာလိုက်တာ၊ ပြန်မလို့ဟာ၊ နည်းနည်းလေးတောင် ပြုံးမပြတော့ဘူးလား’

‘ကိုလေးကလည်း’

ဂမုန်း ခပ်သဲသဲလေး ပြုံးပြတော့ ထိပ်ကို လက်ဖျားနဲ့ ဆတ်ခနဲ ပုတ်သည်။

‘ကိုယ်တော့ မုန့်ကျွေးချောရတော့မယ် ထင်တယ်’

ဟု ခပ်တိုးတိုးပြော၏။ ဂမုန်း ကြာရှည်မပြုံးနိုင်ပါ။

သူမ အတွေးထဲမှာ မမမေ မျက်နှာကြီးကို ဖျောက်လို့ မရ။ ကိုလေး ဒီမှာ ဝင်ထွက်သွားလာနေတာသိလျှင် ‘မမမေ ရောက်လာဦးမည်လား။’

‘အသားဖြူတာတွေ အများကြီးရှိတယ်ကွာ၊ ဖြူစွတ်စွတ်
ဝက်ခြံပန်းတချို့နဲ့လေ၊ ပါးစို့တွေရဲနေသလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ကြည့်
လိုက်တော့ ဝက်ခြံဖုတွေ’

‘အင်း’

‘တချို့ကျတော့ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးတုံးကြီးလို နီမြန်း
မြန်း ဖြူတာကြီး’

‘ဘာကျန်သေးလဲ’

‘ကျန်တာပေါ့၊ သူကကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ဖြူတာ
က ဝင်းဝင်းကလေးဖြူတာ’

‘ကောင်းတာတွေ ပြောတော့မယ်’

သိမ်းပိုက်ချမ်းက နှုတ်ခမ်းတွန့်၍ ပြုံးသည်။

စိုင်းလိတ်က အားတက်သရောမပျက်ဘဲ ဆက်ပြောနေ

၏။

‘အေးပါ၊ ငါပြောတာ မပိုဘူးဆိုတာ မင်းမြင်မှာပါ၊
အသားလေးတွေက ဝင်းစိုပြီး ဝတ်တော့လည်း နုနုဖတ်ဖတ်
အောင်လွလွလေးတွေဆိုတော့ အဝတ်အစားရောင်နဲ့ သူ့အသား
အောင်က ရောပြီး ဆံပင်ရှည်တွေများ ဖြန့်လျှောက်လာရင် ပန်း
အော်မှလေး တစ်စလွင့်လာသလိုပဲ’

‘အင်း... နည်းနည်းစိတ်ဝင်စားလာပြီ’

ကားသော့ကို ဆော့နေရင်း သိမ်းပိုက်ချမ်းက စိုင်းလိတ်
အား လှည့်လာသည်။

‘ငါလေ သူ ရွှေအိုရောင် လက်ပြတ် ခါးတိုလေးဝတ်ပြီး
သူ့ရဲ့ရွှေရောင်ဆံပင်တွေကို ဖြန့်ချလာတိုင်း အသက်ရှူမှားခဲ့ရ
တယ်၊ ငေးနေခဲ့ရတယ်’

‘ရွှေရောင်ဆံပင် မဟုတ်လား၊ ဆိုးထားတာ နေမှာပါ’

‘မဟုတ်လောက်ဘူးကွာ၊ မဟုတ်ဘူးလို့လည်း ကြား
တယ်၊ သူ့ရဲ့အလှဟာ အဝေးကကြည့်တော့ ရင်ခုန်စရာကောင်း
တယ်၊ ကပ်ကြည့်တော့ အသက်ရှူမှားတယ်’

‘တော်ပါကွာ၊ အသက်ရှူမှားလောက်အောင် ချောတဲ့
မျိုးမ ငါ မတွေ့ဖူးသေးပါဘူး၊ မင်းပြောတဲ့တစ်ယောက်ကြောင့်
ငါ အသက်ရှူတကယ်မှားရမယ်ဆိုရင် ကြိုက်တဲ့လောင်းကြေးနဲ့
ဆျော်ပစ်လိုက်မယ်’

‘မင်းအပြောမကြီးနဲ့ သိမ်းပိုက်၊ မင်းတော်တာ ငွေရှာဖို့’

ပါကွာ၊ တကယ်အချောအလှတွေ စုဝေးနေတဲ့ တက္ကသိုလ်ကြီး
မင်း မကျွမ်းပါဘူး။

‘ထားပါတော့၊ ငါက ဖေဖေဆုံးသွားလို့ အဝေးသင်ခွင့်
ဖြေနေရတဲ့ကောင်ပါ။ မင်းအနိုင်ပြောလို့ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
မင်း ကြည့်ထား၊ မင်းတို့ဆေးတက္ကသိုလ်မှာ နှစ်များစွာ ရင်းနှီး
ပေးဆပ်ခဲ့ရသမျှ ဆရာဝန်ဆိုတာ ဖြစ်လာရင် ငါငွေပေးခိုင်း
ပြမယ်’

သိမ်းပိုက်ချမ်းက ဖေအဆုံးသွားလို့ တက္ကသိုလ်မတက်
နိုင်ခဲ့ပေမယ့် ဆင်းရဲလို့မဟုတ်ပါ။

များပြားတိုးတက်နေသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို အိုင်
ချပ်မည့်သူ မရှိ၍ဖြစ်သည်။

သူ့လက်ထက်ကျမှ အရွယ်လေးငယ်ငယ် နာမည်က
ထည်၍ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများက တစ်ဟုန်ထိုး တိုးတက်လာခဲ့
သည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း ဝါသနာပါသည်။

စာတွေကျက်နေရတာကို ပျင်းတတ်သော သိမ်းပိုက်က
စီးပွားရေးမှာ အောင်မြင်သည်။

သူ့နောက်က အောင်မြင်မှု ပြယုဂ်အဖြစ် ဘွဲ့တစ်ခုကို
မဖြစ်မနေ ယူထားဖို့ပဲဖြစ်ကာ သိန်းပေါင်းများစွာကို နာရီပိုင်း
အတွင်း ရှာနေနိုင်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

မိဘလုပ်ငန်းအပြင် နိုင်ငံဈေးကွက်အတိုင်း သူ ကစား

တစ်နှစ်။ သိမ်းပိုက်ချမ်းရဲ့ နာမည်တစ်လုံးက စီးပွားရေးသမား
ချင်း မသိသူမရှိပေ။

လိုက်ခဲ့စမ်းပါ။ လိုက်ကြည့်စမ်းပါ။ ပြောလွန်း၍ လိုက်ခဲ့
သော်လည်း စိုင်းလိတ်လို မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ် နုနုရွရွ
ခံစားတတ်ပေ။ သူစိတ်ဝင်စားတာ စီးပွားရေးပဲဖြစ်သည်။

‘အချစ်က မင်းနဲ့ ဝေးနေလို့ပါကွာ၊ လာပါ ခံစားကြည့်
နော်ပါ။ မင်းတကယ်ပိုင်ဆင်းသွားမယ်၊ မင်းရဲ့စူးရဲဖျတ်လတ်မှု
တွေ ခုလိုအပြောကြီးထတ်တာတွေ အလှတရားတွေရဲ့ရှေ့မှာ
ဆင်းသွားတဲ့အခါ နူးညံ့တတ်လာမယ်၊ နွေးနွေးထွေးထွေးရှိ
တာမယ်’

ခင်မင်တဲ့သူငယ်ချင်းချင်း၊ ခြံချင်းကပ်လျက်တွေ့မို့
အချိန်တိုင်း ကြားနေရတဲ့စကားထဲ ဒီနေ့တော့ ထူးဆန်းတာကြောင့်

‘မင်းအတွက်က ဘယ်ဆန်းမလဲကွာ၊ မင်းက လူကိုဘယ်
ဘုံကြောရမလဲပဲ စဉ်းစားတာ၊ ဘယ်လိုအနိုင်ယူရမလဲပဲတွေးတာ၊
ဒါ အချစ်နဲ့ဝေးနေတဲ့သဘောပဲ’

သိမ်းပိုက်ချမ်းက ပြုံးနေသည်။

‘ကဲ... ဆင်းစမ်းပါကွာ၊ ငါ မုန့်လိုက်ကျွေးချင်လို့ပါ’

‘မဆင်းချင်ဘူးကွာ၊ မင်းတို့ကျောင်းသားတွေထဲက
ကောင်းတစ်လုံးလောက် စွန်းထွက်လာရင် ငါ ခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး’

‘ဒါနဲ့ မင်း အားမငယ်တတ်ဘူးဆို’

‘မငယ်ပါဘူး၊ ငါပြောသားပဲ၊ မင်းတို့ဆရာဝန်တွေ
ငါခိုင်းပြမယ်လို့’

‘ဒါဆို ဆင်းပါကွာ၊ ဟိုကလာရင် သေသေချာချာ
ရမယ့် Seen ဖြစ်သွားအောင်လို့’

‘မလိုပါဘူးကွာ၊ ဒီကကြည့်ရင် ဝင်ပေါက်ကို မြင်
တာပဲ၊ ငါကျေနပ်ဖို့ထက် မင်းကျေနပ်သွားအောင် ငါက လို
ကြည့်ပေးတာပါ’

‘အေးပါ၊ မင်းအပြောကြီးထားပါဦး’

စိုင်းလတ်က အံကြိတ်သံနှင့်ပြော၍

‘ငါကလည်း သူလှတာကို မင်း အသိအမှတ်ပြုသွား
တာကိုပဲ လိုချင်တာပါ၊ သူ့ကိုငါလည်း မှန်းလို့မရဘူး၊ မင်း
ကြိုက်တယ်ဆိုရင်တောင် သနားတယ်လို့ ပြောရမှာ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ရည်းစားရှိနေလို့လား၊ ဒါများ ဒုက္ခ
ဆင်းရဲခံလို့ကွာ’

‘ရည်းစားထက် ဆိုးတာပေါ့ကွာ၊ သူ့မှာ စေ့စပ်ပြီးသား
ကို ရှိနေတာ’

‘ဟွန်’

သိမ်းပိုက်ချမ်းက ပစ်ပစ်နှစ်နှစ်မဲ့ပစ်သည်။

‘ဒါကြီးကိုများကွာ၊ ငါကတော့ မိန်းမဆို ကိုယ်ကမ်း
လိုက်ရင် အသန်စင်ဆုံးဖြစ်မှာ၊ ကိုယ်ပဲ နံပါတ်တစ်၊ ကိုယ်
နံပါတ်နှစ်’

‘ကိုယ့်ဘက်က ချစ်နေခွင့်လေးဆိုတာ မင်း မကြားဖူး
လား’

‘ဝါသနာကို မပါတာ’

‘ဟာ... ဟို... ဟိုမှာ ပါပြီ၊ တွေ့လား၊ ငါမြတ်နိုးတဲ့
အဆိုရောင်ကလေးနဲ့’

အဖြူရောင် တိုရိုတာကားလေးက ဖြည်းဖြည်းလေး
ဆိုခိုဝင်လာသည်။

‘အဲဒါ သူနဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့ ဘဲကြီးက အကြိုအပို့လုပ်
သားပေးတာ၊ သည်းသည်းကိုလှုပ်နေတာပဲကွာ၊ ဘယ်လောက်ထိ
ချစ်သလဲဆို သူက ဒီတက္ကသိုလ်က ကျူတာကွာ၊ ကောင်မကလေး
ကို ချစ်ပြီးမှ အလုပ်ကထွက်သွားတာ’

ကားလေးက နီးလာတော့ မျက်နှာလှလှလေးတစ်ခုက
နီးကပ်လာ၏။ သိမ်းပိုက်ချမ်းမျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ စုကျသွား
သည်။

‘ဆန်မ’

ဟု ဖွဖွရေရွတ်လိုက်ကာ အလိုလို မတ်သွားသည်။

‘ကြည့်... သေချာကြည့်၊ မလှဘူးလား၊ ကားပေါ်ဆင်း
ရင် ကြည့်ဦး၊ မင်း သူ့ကို ဟမ်း’

စိုင်းလိတ် တိုးလိုးတန်းလန်းကြီး ဖြစ်သွားသည်။
သိမ်းပိုက်ချမ်း ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလေပြီ။

အသက်ခပ်ကြီးကြီး ဒရိုင်ဘာကြီးရဲ့ကားမှ ဂမုန်းက
ဘယ်ကိုမှမကြည့် ကားရပ်တော့ ကားပေါ်က ဆင်းသည်။

‘ညနေ လာမကြိုနဲ့ တော့နော် ဘာဘ၊ ကိုလေးကို ပြော
ပေးပါ၊ ဂမုန်းဈေးဝယ်စရာရှိလို့’

‘မဟုတ်ဘူး၊ သွားပြန်ကြိုခဲ့ဖို့ သူ့မှာထားတာ၊ ဘာဘ
လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့’

ဂမုန်းခေါင်းခါ၍...

‘ဟင့်အင်း... ဂမုန်းတစ်ယောက်တည်း သွားချင်လို့ပါ’
ဒရိုင်ဘာ ထပ်ပြောလာမှာစိုး၍ ဒီဘက်လှည့်ထွက်လာခဲ့
သည်။

‘ဆန်မီမ’

ဂမုန်း ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။

ဆန်မီမဆိုတာ သူမကို ခေါ်မည့်သူ တစ်ယောက်ပဲရှိသည်။
ဟုတ်ရဲ့လား။ ကိုယ့်ကိုဆို သတိထားတဲ့လူတွေက အများသားမို့
နောက်ကိုလည်း သမင်လည်ပြန်လှည့်မကြည့်ရဲ။

‘ဟိတ်’

‘အို’

လက်မောင်းကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး ဆွဲလှည့်ခံလိုက်ရတာ
မို့ ဂမုန်း ကိုယ်လေး ယိုင်သွားသည်။

တစ်ခါတည်းလည်း သေချာသွားခဲ့လေသည်။

သိမ်းပိုက်ချမ်း... အံ့သြဝမ်းသာ၍နှုတ်ဆက်သည့် စကား

ဆုံးတို့က လည်ချောင်းဝမှာပဲ ပျောက်ဆုံးကုန်ကာ ဂမုန်းမျက်နှာ
ဆေး နီရဲသွား၏။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျောင်းသားတွေ ကြည့်ကုန်ကြလေပြီ။

‘ဆန်မီမ... နင် ဆေးတက္ကသိုလ်ရောက်နေတယ်ပေါ့၊

ခန်းသာလိုက်တာဟာ၊ တကယ်ချီးကျူးတယ်’

ရှေ့မှာ ခါးထောက်ကုန်းကွလျက် တစ်လောကလုံးမှာ
သူတစ်ယောက်တည်း ရှိနေသလိုလုပ်နေသည့် သိမ်းပိုက်ချမ်းကို
ခန်းအံ့သြစိတ်ပျက်သလို မော့ကြည့်မိသည်။

‘ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ သိမ်းပိုက်ရယ်၊ ကျောင်းထဲမှာ
ငါ့ကို အရှက်ခွဲလိုက်တာလားဟင်’

‘ဟ... ဘာဆိုလဲ၊ ငါခေါ်လို့ နင်အရှက်ကွဲရအောင်
ငါက ခွက်ဆွဲထားတဲ့ သူတောင်းစားမှ မဟုတ်တာ၊ ဘာလဲ၊
နင်က တက္ကသိုလ်ဝင်းထဲမှာမို့ မြင့်သွားတာလား၊ အခု ငါလှည့်
ပြန်သွားလို့ရတယ်၊ နင် တစ်ခွန်းပဲပြော’

သိမ်းပိုက်ချမ်းမျက်နှာက ချက်ချင်းရဲတက်လာပြီး...
ခုမှတွေ့ရသည့် ငယ်သူငယ်ချင်းမို့ ဂမုန်း ပျာပျာသလဲ
ခေါင်းခါသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး သိမ်းပိုက်ရယ်၊ နင်က လက်ဆွဲလိုက်
တော့ ငါ ရှက်သွားလို့ပါ၊ ငါတို့တွေ ကလေးမှမဟုတ်ကြတော့
တာ၊ နင် ဆင်ခြင်ဖို့ကောင်းတာပေါ့’

၁၅၀

သျှင်မ

သိမ်းပိုက်ချမ်းက ဂမုန်းမျက်နှာကို အဖြေရှာသလို
စိုက်ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းကို ခပ်ဖိဖိကိုက်ထားပြီး

‘ဂမုန်း’

‘ဟင်’

‘ငါတို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင်၊ ခဏ
လိုက်ခဲ့’

‘ဟင်’

သူမ ဘယ်အကြောင်းနဲ့မှ အတန်းမဖျက်လိုပေ။

‘သိမ်းပိုက် ငါ... ငါတို့က အတန်းပျက်လို့မရဘူးဟ
တစ်ချိန်လောက်ပျက်သွားရင် အရမ်းပင်ယန်းတာ၊ နင်သွားစရာ
ရှိရင် ခဏသွားလိုက်လေ’

ဂမုန်းက နာရီကိုတစ်ချက်ကြည့်၍ တစ်ခုခုပြောဖို့ ပင်
စပ်ပြင်လျှင်...

‘နောက်တစ်ခေါက်ပြန်လာဖို့က နင့်လိုပဲ ငါ့မှာလည်း
အချိန်ပေးစရာမရှိဘူး၊ ခုပဲလိုက်ခဲ့၊ နာရီဝက်လောက်ပဲ’

‘ငါးမိနစ်လောက်ဆို အတန်းတက်ရတော့မှာ သိမ်းပိုက်
ရယ်’

အဲဒါ နင့်အပိုင်းဆိုလည်းသဘောနှင့် သိမ်းပိုက်ချမ်းက
ဘောင်းဘီထဲ လက်သည့်နဲ့ အတန်းမကျလှည့်နေသည်။

‘သိမ်းပိုက် ငါတို့ တစ်နေရာရာကို ချိန်းမယ်လေ’

‘မလိုချင်ဘူး ဆန်မ၊ ငါက ခုဆိုခုပဲ၊ ဒီလောက် နှစ်နှစ်

သုံးနှစ်ခေးနေတဲ့ သူငယ်ချင်းချင်း နင် ဒီအချိန်လေးကိုတောင်
ဇွန်တိုရသလား’

‘အချိန်ကိုမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီအချိန်ထဲမှာ’

‘တော်ပြီ၊ ရပြီ’

သိမ်းပိုက် ချာခနဲ လှည့်သည်။

ဂမုန်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား၏။

‘ငါ လိုက်ခဲ့မယ်’

သိမ်းပိုက်ချမ်း နှုတ်ခမ်းမှာ ပြုံးရိပ်ထင်၏။

မျက်နှာကို တစ်ဖက်လှည့်ထားလိုက်သည်။
 တစ်မိနစ်သာသာလောက်ကြာမှ ပြန်ကြည့်တော့ မျက်
 လုံးချင်း ဒိုင်းခနဲဆုံသည်။
 မျက်လွှာချပ်လိုက်ရတာလည်း သူကြည့်နေမှန်းသိတော့
 တော်တော်နဲ့ ပြန်မကြည့်ရဲတာကြောင့် ဇက်တွေညောင်းလာ
 သည်။

သိမ်းပိုက်ချမ်းက လက်ပိုက်မပျက်။ မျက်တောင် မခတ်
 'သိမ်းပိုက်'

'ဘာလဲ'

'နင် ငါ့ကို ကိုက်စားဖို့များ အစီအစဉ်ရှိသလား'

သိမ်းပိုက်ချမ်းက ပြုံး၍ ဆံပင်တွေကို ဖြုတ်သည်။

'အင်း... နင်ပြောမှပဲ သတိရတယ်၊ အဲဒါဆို စိတ်ချရ

မှာ သေချာတယ်'

'ဘာရယ်'

သိမ်းပိုက်ချမ်း ထပ်မပြောတော့ပေ။
 သူ့စကားအဓိပ္ပာယ် သူပဲသိသည်။
 သူ ဂမုန်းရဲ့အလှမှာ ယစ်မှူးခဲ့ပါပြီ။
 သို့သော် သိမ်းပိုက်ချမ်း ဝန်မခံချင်ပါ။
 ဂမုန်းမှာက ချစ်ရမည့်သူ ရှိနေပြီးသား။ လက်ထပ်ဖို့
 ထိ သေချာနေတဲ့သူ။ ဒီလောက်ထိ မြန်ဆန်စွာ ပြောင်းလဲသွား
 သည့် အဖြစ်တွေကို သူ အံ့သြမိသည်။
 သူ့ရုပ် နည်းနည်းရင့်သွားသတဲ့။
 အရပ်လည်း ပိုရှည်လာတာ၊ လူကြီးတစ်ယောက်ထက်
 ကျောမှာပဲ။ ဒါ သူ့ဘက်က ပြောင်းလဲမှု။
 တွေ့တွေ့ချင်း ဂမုန်းက ဝေဖန်ခဲ့သည်။
 ဒါပေမယ့်...

အရာရာပြောင်းလဲနေတာကိုတော့ သူ့ဘက်က လက်မခံ
 နိုင်ပါ။ ဂမုန်းနဲ့ မင်းညီလာ ဤအခြေထိ ဖြစ်သွားကြတာကို
 ဘယ်လိုမှ တွေးယူလို့မရ။

မင်းညီလာ ဆင်ဖြူကျွန်းကို ရောက်လာတဲ့အထိတော့
 သူတို့ချင်း ဘာမှမဖြစ်ခဲ့တာကို ယုံကြည်သည်။

သူမမျက်နှာကို ကြည့်နေလျက် မျက်နှာက ရှုံ့တွသွား
 လိုက် မေးကြောတွေ တင်းခနဲဖြစ်သွားလိုက် မျက်လွှာချပြီးမှ
 ပြန်ပင့်ကြည့်၊ ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲ၍ တစ်ခုခုပြောတော့မလို

ချက်ချင်းကြီး ပြောင်းလဲသွားသည့် သိမ်းပိုက်ချမ်းကို ဂမုန်းတအံ့တဩ ကြည့်နေမိသည်။

‘နင်က ပြူးပြူးပြဲပြဲနဲ့ ဘာကြည့်တာလဲ’

‘နင်ကရော ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

‘ငါက ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ နင်ဖြစ်နေတာ’

‘အောင်မယ် ငါဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ရန်ကုန်ကို ဘာလို့ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာတာလဲ’

‘ဪ... သိမ်းပိုက်ရယ်... ငါ့ဘဝပျက်ခဲ့တာ နင်မှမသိဘဲ’

ဂမုန်းမျက်နှာလေး ညှိုးသွားသည်။

‘ငါ့သိပါတယ်၊ ဟေမာန်စာရေးသားပဲ၊ ဒေါ်လေးဆုံးသွားတယ်ဆိုတာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ မပြည့်တို့လင်မယားလည်း ထောင်ကျသွားတယ်လေ၊ ငါ့မှာ အရိပ်ကောင်းတစ်ခုပျောက်ဆုံးသွားရတဲ့နောက် အရိပ်သစ်ရှာရင်း ဘဝပျက်ရဖို့ရှိတယ်၊ သူများခိုင်းဖတ်ဖြစ်မယ်၊ ဒါတွေအားလုံးကို ငါ ခါးစည်းခံရပြီး ပညာကိုလည်း ဆုံးရှုံးရဦးမယ်’

သိမ်းပိုက်ချမ်းက စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်၍နားထောင်နေ၏။

‘ငါ ပညာလိုချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ပညာရဖို့ ငါ စွန့်စား

ထွက်ခဲ့တာပါ။ အိမ်ဖော်လုပ်ဖို့ထိ ဆုံးဖြတ်ပြီး ငါလိုက်ခဲ့တာ’

‘အဲဒီဒေါ်မြစန်းကြီးက ရိုးသားလို့ပေါ့၊ မရိုးမသားဆိုရင် နင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ဒါလည်း ငါ မကြောက်ဘူး၊ တကယ်တော့ ပညာနဲ့ ဆုံးရှုံးမှုကို ငါလဲယူလိုက်တာပဲ၊ တစ်ခု ငါကကောင်းသွားတာက လိုအပ်တဲ့နေရာချင်းလဲလှယ်ခွင့်ရလိုက်တာပဲ သိမ်းပိုက်၊ ငါလည်း ငါဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ရတယ်၊ သူတို့အတွက်လည်း ငါတာဝန်ကျေနိုင်ခဲ့တယ်’

‘တာဝန်ကျေပါတယ်၊ ဘဝပါဝေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ဟာပဲ’

ဂမုန်းက သိမ်းပိုက်ချမ်းကို နားလည်သလိုကြည့်ကာ...

‘အဲဒါ တာဝန်အရမဟုတ်ဘူး သိမ်းပိုက်၊ နင့်ကိုငါ သက်သေပြမယ်’

ဂမုန်းက လွယ်အိတ်ကိုဖွင့်၍ အထဲက ပိုက်ဆံအိတ်တစ်အိတ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

‘ငါ ကိုလေးကို တာဝန်ကျေချင်လို့ ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုးအရင် အိမ်ကို စရောက်လာတာတည်းက စွဲလမ်းခဲ့တာပဲ၊ မြတ်နိုးခဲ့ရတာ၊ အဲဒီတုန်းကဆို သူဟာ ဘယ်လိုလူစားဆိုတာ တောင်မှ ငါမသိခဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါသူ့ကို ဘယ်လိုမှ မေ့လို့မရဘူးဆိုတာ ဒီမှာကြည့်’

ပိုက်ဆံအိတ်ပြားလေးကို ဖွင့်လိုက်တော့ အထဲမှာ စီးကရက်တိုတွေရယ်၊ တစ်ထောင်တန် တစ်ရွက်ရယ် စာတစ်စောင်ရယ်။ ဂမုန်းက သူမြင်အောင် အိတ်ကိုဖွင့်ပြကာ ပိုက်ဆံနဲ့စာကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

‘ဒါက သူပြန်တော့ပေးသွားတဲ့စာ၊ သူကလေ အဲဒီတုန်းက ငါ့ကို သူညီမလေးလိုပဲ အရမ်းရိုးသားခဲ့တာ၊ အဟင်း... ငါကသာ စွဲလမ်းခဲ့တာ သိလား၊ သူက ရိုးရိုးနှုတ်ဆက်သွားပေမယ့် ငါ ရင်ကွဲကျန်ခဲ့ရတာပဲ၊ ဒါနဲ့ ဒီကဗျာလေးကို သူက မုန့်ဖိုးလို့ ပြောပေးသွားတဲ့ ဟောဒီတစ်ထောင်တန်လေးမှာ ရေးလိုက်မိတာ၊ နင်ဖတ်ကြည့်စမ်း၊ ကာရံလည်းမမိဘူး၊ ရယ်စရာကြီး’

ဂမုန်းက စာရွက်နဲ့ တစ်ထောင်တန်ကို သိမ်းပိုက်ချမ်းမျက်နှာရှေ့မှာ ကပ်ပြ၏။

‘အို’

သိမ်းပိုက်ချမ်းက စာရွက်နဲ့ ပိုက်ဆံကိုသာမကဘဲ စီးကရက်တိုလေးတွေရှိသည့် ပိုက်ဆံအိတ်ကိုပါ အားနဲ့လွှဲလွှင့်ပစ်လိုက်လေသည်။

‘သိမ်းပိုက်... နင်... အို’

ဂမုန်း အံ့သြလွန်းသဖြင့် ဒေါသထွက်ဖို့ပဲ မေ့နေမိသည်။ ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးဟာ လွှင့်ခနဲ အပြင်ဘက်နုနုထွက်ကာ

ဆင်းလျားရေပြင်ထဲသို့ ဆင်းသက်သွားလေသည်။

တစ်ထောင်တန်လေးက အနားမှာပဲ ပြန်လွင့်ကျ၍ စာခေါက်ကလေးက ကမ်းစပ်မှာခဏါး

‘ငါ ဒီနေ့ကျမှ ကိုလေးကို ပြချင်လို့ တမင်ယူလာတာ၊ နင် တော်တော်ဆိုးပါလား သိမ်းပိုက် ဟင်’

ဂမုန်း ရန်လည်းတွေ့ ခုံတန်းလေးပေါ်မှလည်း ထကာ ပိုက်ဆံကို ငုံ့ကောက်၏။

သိမ်းပိုက်က ပိုက်ဆံကို ခြေထောက်နဲ့ နင်းထားကာ ဂမုန်းလက်ကို ဆွဲထားလိုက်ပြီး...

‘ဘာလုပ်ဖို့လဲ ဂမုန်း၊ အခု နင် လူကိုရနေပြီမဟုတ်လား’

‘ဘာဆိုလဲ၊ အဲဒါ ငါ့အလုပ်၊ နင်ပြောဖို့မလိုပါဘူး၊ ဖယ် လွှတ်’

ဂမုန်းက ပိုက်ဆံကိုနင်းထားသဖြင့် ဒေါသထွက်ကာ သိမ်းပိုက်ကို ကျန်သည့်လက်နှင့် တအားထုသည်။ ထိုလက်ကိုပါ သူ ဖမ်းကိုင်ထားလိုက်ပြီး...

‘ပြန်မယ်’

‘အို မပြန်ဘူး၊ နင် ငါ့ပစ္စည်းကို သက်သက်ယုတ်မာတာ၊ ဖယ် ငါ့ကိုလွှတ်နော်’

‘မလွှတ်ဘူး၊ အဲဒါကို လုံးဝပြန်မကောက်ရဘူး’

‘ကောက်မယ်၊ နင်နဲ့ ဘာဆိုလဲ၊ ငါကတော့ သူငယ်ချင်းပဲဆိုပြီး ရင်ဖွင့်ပြောပြတာ၊ နင် သိပ်ယုတ်မာတယ်၊ လွှတ်နော်၊ ငါ နင့်ကိုတစ်ခုချီလုပ်မိလိမ့်မယ်’

‘ဘာလုပ်ချင်လဲ လုပ်’

‘သိမ်းပိုက်’

‘ဘာလဲ’

‘နင် အဲသလိုလုပ်ရရင် စားဝင်အိပ်ပျော်သွားရောလားဟင်’

ဂမုန်း မျက်ရည်တွေဝဲနေကာ ကန်ထဲမှာမျောနေသည့် ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို နှမြောတသစွာ လှမ်းကြည့်သည်။

သူမ မြတ်နိုးစွာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့ပါသော ချစ်သူရဲ့ အမှတ်တရ ချစ်ခြင်းများ...။

ကိုလေးဟာ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ် ဘယ်လောက်စည်းစိမ်တွေရှိတယ် ဘာညာ ဘာကိုမှ မသိရသေးခင်ကတည်းက ချစ်ခဲ့ရတဲ့ သက်သေ။

ဒီနေ့ ကိုလေးကို သူမ ပြချင်လို့ တမင်ထည့်ယူလာခဲ့တာ။ ခုတော့...

‘နင် ဘာဖြစ်ချင်သလဲ ဂမုန်း’

‘နင့်ကို သတ်ပစ်ချင်တယ်’

‘သတ်’

ဂမုန်းလက်ကို သူလွှတ်ပေးလိုက်သည်။

ဂမုန်း သူ့ကို ဘာမှမလုပ်ဘဲ ပိုက်ဆံကို ကောက်ဖို့ကြိုးစားပြန်သည်။ သူ့အရင် ဖျတ်ခနဲကောက်ယူကာ ပိုက်ဆံကို လုံးချေ၍ ရေကန်ထဲ လွှင့်ပစ်လိုက်၏။

‘သိမ်းပိုက်’

ဂမုန်း တအားအော်၍ သိမ်းပိုက်ချမ်း ရင်ဘတ်ကို ဆီးထုသလို ဘယ်ရော ညာရော ပြေးထူသည်။ ပြီးတော့ အီးခနဲငိုချပစ်၏။

‘နင် သက်သက်ညစ်တာ၊ ယုတ်မာတာ၊ ငါ မုန်းတာ နင့်ရဲ့ အဲဒီအကျင့်တွေပဲ သိလား၊ လူဆိုး၊ ဒီလိုလုပ်လိုက်တော့ နင့်မှာဘာတွေအမြတ်ထွက်ရသွားလဲ ပြောစမ်းပါ’

‘ကျေနပ်တယ်’

သိမ်းပိုက်ချမ်းက မထိတရီ အကြည့်နဲ့ ကြည့်၍ အံ့ကြိတ်သည်။

‘သိပ်ခံစားသွားရတယ်ပေါ့’

‘မခံစားရဘဲ နေမလား၊ အဲဒါ ငါ့ချစ်သူ ငါလက်ထပ်မယ့် ယောက်ျား’

‘ဒါဆိုလည်း ယူလိုက်ပါလား၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ သိမ်းပြီး ဘာလို့အရူးထနေသလဲ’

‘နင့်လို ဇွတ်တရွတ် တစောက်ကန်းတွေ ဒီလို နူးနူး’

ည့်ည့် သိမ်းဆည်းတတ်တာတွေ ဘယ်ရှိမလဲ’

‘တော်စမ်းပါ၊ ဇွတ်တရွတ်ဖြစ်ဖြစ် တအောက်ကမ်းဖြစ်
ဖြစ် လူကိုချစ်ရင် ရအောင်ယူမှာပဲ၊ ခပ်ကြောင်ကြောင်အလုပ်တွေ
ငါဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး’

ဂမုန်း သူ့ကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်ကာ တုံ့ခနဲ လှည့်ထွက်
သွားလေသည်။ သူ ခြေလှမ်းကျဲများနှင့် နောက်ကလိုက်၏။

‘ဂမုန်း’

ဂမုန်းက မထူး။

‘နင်က ငါ့ကို ရည်းစားစာလွှင့်ပစ်တဲ့အပြစ်နဲ့ သူငယ်
ချင်းအဖြစ်က ပြတ်စဲတဲ့သဘောလား’

‘နင့်ကို ငါ အရမ်းစိတ်ဆိုးနေတယ် သိမ်းပိုက်၊ ပြတ်စဲ
တာတွေ၊ ပြန်ဆက်တာတွေ ငါ ဘာမှစိတ်မဝင်စားဘူး’

ဘေးနားရောက်တော့ ဂမုန်းက မရပ်ဘဲ ဆက်လျှောက်
သွားသဖြင့် သိမ်းပိုက်ချမ်းက ဂမုန်းလက်ကို ဆောင့်ဆွဲပစ်လိုက်
၏။

‘အား’

ဂမုန်း ယိုင်ခနဲ ပြန်ပါလာကာ

‘နင်... နင်... လွှတ် ငါ့ကို’

‘ကားပေါ်တက်’

‘မတက်ဘူး၊ ငါ့ဟာငါ ပြန်မယ်’

‘မပြန်ရဘူး’

ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်၍ ဂမုန်းကို ကားထဲထည့်လိုက်ကာ
သူပါ ရှေ့က ပတ်၍ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ဂမုန်းက မျက်နှာကိုအုပ်၍ ကြူကြူပါအောင် ငိုသည်။

သူ ကားမမောင်းသေးဘဲ ဂမုန်းကို အကြာကြီးငဲ့ကြည့်နေသည်။

အတန်ကြာမှ

‘ဆောရီးဟာ ငါတောင်းပန်ပါတယ်’

‘ဘာ... ဆောရီး ဟုတ်လား၊ နင်လုပ်ချင်ရာလုပ်ပြီးမှ
ဆောရီး စကားတစ်ခွန်းနဲ့ ငါက ကျေနပ်ရမယ်ပေါ့’

‘ငါ့လုပ်ရပ် မှားသွားလို့ တောင်းပန်တာပါ၊ မကျေနပ်
သေးတာတော့ ငါမတတ်နိုင်ဘူး၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ နင် ငါ့ရှေ့
မှာ ဘယ်ကောင်အကြောင်းမှ မပြောမိအောင် ကြိုးစား’

ဂမုန်း သူ့ကို စိတ်မပြေနိုင်စွာ ကြည့်သည်။

ပြီးတော့ မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲလွှဲပစ်လိုက်၏။

သိမ်းပိုက်ချမ်းနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တိုင်း သူမ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်
ခဲ့ရဖူးလို့လား။

ဖင်ကြီးနဲ့ ပွတ်ယမ်းသွားသည့် မာစီဒီးက သူ့ကားရှေ့
မှာပဲ ပိတ်ရပ်သွားကာ ချက်ချင်းတံခါးဖွင့်ဆင်းလာသူက လူငယ်
တစ်ယောက်။

သူ ကားပေါ်က မဆင်းသေးဘဲ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။
ပုံစံကတော့ ဖြူဖြူနုနုပါပဲ။ ဆံပင်ထူခပ်အုပ်အုပ်က
ဝတ်ထောက်လောက်ရှိကာ မျက်လုံးအစုံက ထင်ရှား၍ စူးစူးရဲရဲ
ဖြစ်နေသည်။

နှုတ်ခမ်းပါးအစုံက တင်းတင်းစေ့လျက် မထိတံထိပုံ
ရှိလေရာ တကယ့်ကို ပြိုင်ချင်ဆိုင်ချင် အနိုင်လိုချင်သော စိတ်
ဓာတ်ကြီးမားသူမှန်း ချက်ချင်းအက်ခတ်လိုက်နိုင်လေသည်။

ဒီမျက်နှာကို သူ တရင်းတနီးမြင်ဖူးသလိုလိုရှိပေမယ့်
နီးနီးလေးနဲ့ ကပ်မေ့နေသည်။

‘မင်းနဲ့ကိုယ် အကြောင်းမရှိခဲ့ဖူးဘူး’ ထင်တယ်ကွ၊ ဘာ
ဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကားကို တမင်လိုက်ချိတ်တာလဲ’

‘ဪ... ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို -မသိပြန်ဘူးကိုး၊
ဒါဆို ကျွန်တော်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါမြင်ရုံနဲ့ ထူးဆန်းစွာ မှတ်မိ
နေတာ အံ့ဩစရာပဲ’

‘ထားပါတော့ မင်းနာမည် ပြောပါဦး’

‘ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိတ်ဆက်ရလောက်အောင် ခင်ဗျားကို
ကျွန်တော်က စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ ရော... ဒီစာလေး ဂမုန်းခါကို
ယူသွားပေးပါ’

သစ္စာမွန်စာပေ

‘ဟာ’

နောက်ကကားက ဘာလဲ။ ကားလည်း မရှုပ်ပါဘဲနဲ့
ရှေ့ကလည်းကျော်မတက်။ နောက်ကလည်း ခွာမသွား။

မင်းညီလာ ကားကို အရှိန်မြှင့်၍ ခွာထွက်ဖို့ ကြိုးစား
လိုက်၏။ သို့သော် နောက်ကကားက ချက်ချင်းမြှင့်လိုက်လာတာ

‘ဟ’

‘ဂျိုး’

သူကမန်းကတန်းဆွဲချလိုက်တာတောင် အရှိန်နှစ်ခု ပွတ်
တိုက်သံက ကျယ်လောင်စွာ...

‘တောက်’

ထွက်ခဲ့သည့်ဒေါသက ဟုန်းခနဲ ထဖြစ်သွားသည်။
ဒါ သက်သက်ရန်စတာ...။

ဒါပေမယ့် သူ အတင်းလိုက်ဖို့ မလိုပေ။

သစ္စာမွန်စာပေ

‘ဘာစာလဲ’

စာကို လှမ်းမယူဘဲ မင်းညီလာက မျက်မှောင်ကုတ်၍

မေး၏။

‘သိချင်ရင် ယူကြည့်လေ’

မိန်းကလေးလက်ရေးနဲ့ စာတစ်စောင်။

စာပေါ်မှာ ဂမုန်းအတွက်ဆိုတာ မပါဘဲ တိဝီစီဆိုသည့်

စာသုံးလုံးကိုပဲ တွေ့ရသဖြင့်...

‘မင်းက ကယ်ရီလား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ကျွန်တော့်ဆီကိုရေးတဲ့စာ၊ ဒါပေမယ့် သူ့အကြောင်းတွေချည်းပဲ၊ သူ့ကိုပေးလိုက်ပါ၊ ဟောမာန်ဆိုရင် ဒီစာကို သူဝမ်းသာအားရ ယူလိမ့်မယ်’

‘နေပါဦး၊ မင်းက သိမ်းပိုက်ချမ်း ဆိုတာများလား’

‘သိမ်းပိုက်ချမ်းက ခပ်မဲ့မဲပြုံးလိုက်၏။

‘ဂန္တန်တော်ကတော့ မသေချာဘူးထင်ရင် ဘာကိုမှ ခေါင်းထဲမထည့်ဘူး’

အတော်လေး ဂျစ်ကန်ကန်နိုင်သော သူ့အပေါ် တမင် ရန်လိုနေမှန်းလည်း သိသာနေသော သိမ်းပိုက်ချမ်းရဲ့ မျက်ဝန်းထဲ ကို မင်းညီလာ သေချာစူးစိုက်ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်သည်။

‘သေချာသိပြီကွ၊ ဂမုန်းပြောဖူးတဲ့ သူငယ်ချင်းသုံး ယောက်ဆိုတာလေ၊ ဆင်ဖြူကျွန်းမှာ ကြားခဲ့ဖူးတာဆိုတော့ ဆက်

စပ်မတွေးမိဘူး၊ ဂမုန်းကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်နေတုန်းကလည်း မင်း ထိုယုံကို ပြောခဲ့ဘူးတယ်နော်၊ မမှတ်မိတာ ကိုယ်မှားပါတယ်၊ ဆောရီး’

မင်းညီလာက လက်ကမ်းလာတော့ သိမ်းပိုက်ချမ်းက သက်ကို အတန်ကြာစွေကြည့်နေပြီးမှ ဟက်ခနဲရယ်၍ လက်ပြန် တမ်းသည်။

‘မင်းက ကိုယ့်ကို ကွန်ကရက်ကျလေးရှင်းပေးသင့် တယ်’

သိမ်းပိုက်ချမ်း သူ့ကို စိုက်ကြည့်သည်။ မင်းညီလာက ကြည်လင်စွာပြုံး၍...

‘ဂမုန်းနဲ့ ကိုယ် လက်ထပ်ကြတော့မှာလေ၊ နှစ်လ လောက်ပဲလိုတော့တာ၊ မင်းတို့သူငယ်ချင်းချင်း မဆုံဖြစ်ကြသေး ဘူးထင်တယ်၊ ရပါတယ်၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဖိတ်စာလာပို့မှာပေါ့’

‘ဘာ’

မကျယ်ပေမယ့် မျက်နှာကြီးပျက်ကျသွားသည့် သိမ်းပိုက်ချမ်း ရဲ့ ‘ဘာ’သံကို မင်းညီလာ သဘောပေါက်ကာ ဟန်မဆောင်နိုင် စွာ ရယ်လိုက်မိလေသည်။

သိမ်းပိုက်ချမ်း မင်းရင်ထဲ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မသိ ဘဲ နေပါ့မလား။

‘အဟင်း... အစကတော့ ကျောင်းပြီးမှ လက်ထပ်ကြ

ဖို့ပါ။ ကိုယ့်ဘက်က အမွေကိစ္စတွေရှုပ်လာမှာစိုးလို့ အခြေအနေ အရ ဖြစ်သွားတာ’

မင်းညီလာ သူ့ကို တမင်ရိုနေမှန်းသိသည်။

တကယ်ဖြစ်နိုင်မှန်းလည်း သိနေသည်။

သို့သော် သိမ်းပိုက်ချမ်း ဂရုမစိုက်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

ဆွဲထားသည့်လက်ကို ဖြုတ်၍ ဘောင်းဘီထဲထည့်လိုက်သည်။

‘စောပါသေးတယ် ကိုမင်းညီလာ၊ ခင်ဗျား မင်္ဂလာ ဆောင်တော့မှပဲ ပေးတာပေါ့၊ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား’

‘ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဖြစ်ပါတယ်၊ ကိုယ်ကတော့ ကတည်းက ကြိုတင်ပြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ သွားမယ်နော်’

သူ ကားပေါ် ပြန်တက်သွားတဲ့အထိ သိမ်းပိုက်ချမ်းရင် နေပြီးမှ ကားဆီပြန်လျှောက်လာခဲ့၏။

သည်းမခံနိုင်တဲ့လူက အရှုံးတဲ့...။

ဒါဆို ကိုယ်က သည်းခံနေရင်း ရှုံးသွားတာတွေ ဘယ်လို လုပ်မလဲ။

‘ဂမုန်း’

‘ဟင်’

သိမ်းပိုက်ချမ်းကို မြင်လိုက်တော့ မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် ပြုံးလိုက်မိပြီးမှ ခပ်တည်တည်လေးပြန်ဖြစ်သွား၏။

သူမအပေါ်ဆို အမြဲအနိုင်ယူခဲ့တဲ့ သိမ်းပိုက်ချမ်း။

ကလေးတုန်းကတော့ တစ်မျိုး။

အခုကျတော့...

‘ခဏနေဦး၊ ဒီမှာ နင့်ကြောင့် ငါ ဒုက္ခရောက်နေတာ သိလား’

‘ဘာ’

ဂမုန်းကုန်တိုက်ကြီးထဲက အထွက်မှာ ခြေလှမ်းမှားသွားသည်။

‘ငါ့ကြောင့်’

‘ဟုတ်တယ်၊ နင်နဲ့ငါ ဟိုတစ်နေ့က အင်းလျားမှာ ပြဿနာ တက်နေကြတာ ငါ့ကောင်မလေး မြင်သွားလို့ ကျွန်တက်ကုန်ပြီ’

‘အဲဒါ နင့်ကြောင့်ဖြစ်ဘာပဲ’

‘ငါက စတာရော၊ ငါတို့ဘာဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာရော သူက မသိဘူးဟ၊ နင်နဲ့ငါ့ကို စွပ်စွဲနေတာ၊ ရှင်းလို့ကိုမရဘူး’

‘အဲဒါ ငါဘာလုပ်ရမလဲ’

‘ရှင်းဘောင်းဘီပွ ရှင်းဂျက်ကုတ်နှင့် သိမ်းပိုက်ချမ်းကို ဂမုန်းက မျက်စောင်းလှမ်းထိုး၏။’

‘နင် လိုက်ရှင်းပေးဟာ’

‘အလိုတော်’

‘ဟုတ်တယ် လိုနေတယ်၊ ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် လိုက်ခဲ့စရာ ဂမုန်းရော၊ ငါ သူ့ကို မနည်းကြီးစားထားရတာဟ၊ ကွဲသွားရင် ငါ ရင်ကွဲရလိမ့်မယ်၊ လာပါဟာ၊ နင်ပြောရင်တော့ သူ ယုံမှား’

‘တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောနေသည့် သိမ်းပိုက်ချမ်းကို ဂမုန်း အံ့သြစွာကြည့်၏။’

‘သနားစရာကောင်းလိုက်တာနော်၊ ငါ့ကျတော့ ငါ့ရည်းစားမြင်သွားရင် ဘယ်လိုဖြစ်မလဲဆိုတာ ကိုယ်ချင်းမစာတဲ ဆွဲလားလွဲလားနဲ့ အနိုင်ကျင့်တယ်၊ သူ့ကိုထိတော့ မျောက်သေတဲ့ ရုပ်နဲ့’

‘ဂမုန်းနော် ငါတောင်းပန်နေတာပဲဆိုပြီး မရင့်နဲ့’

‘မဟုတ်လို့လား နင်’

‘သိမ်းပိုက်ချမ်းက အထုပ်တွေကို ခွဲကြည့်ကာ...’

‘ဒါ ဘာတွေလဲ’

‘မင်္ဂလာဆောင်ဝတ်ဖို့၊ ပိတ်စတွေ ဖြတ်လာတာလေ၊ ညနေကျမှ ကိုလေးနဲ့ သွားအပ်မှာ၊ ပြီးမှ ဖိတ်စအပ်မယ်’

‘ပျော်နေတယ်ပေါ့’

‘သိမ်းပိုက်ချမ်း မျက်လုံးတွေ စူးရဲအေးစက်နေတာကို ဂမုန်းမော့မကြည့်လို့မသိပေ။’

‘ပျော်သလိုလိုပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရင်လေးပါတယ်ဟာ၊ ကျောင်းက ဆေးကျောင်းဆိုတော့ ပေါ့လို့မရဘူးဟ၊ လက်ထပ်ပြီး မှ ကျောင်းတက်ဖို့ အခက်အခဲတော့ဖြစ်မှာပဲ၊ ဪ... ဒါနဲ့ နင် ဟိုတစ်နေ့က ပေးလိုက်တဲ့ ဟောမာနီစာကို ငါ ဖတ်ရတယ်၊ သတိရလိုက်တာဟာ’

‘တော်သေးတာပေါ့’

‘သိမ်းပိုက်ရယ်... ငါ့ဘဝ ဘယ်လောက်ထိ အကျပ် အတည်းဖြစ်ခဲ့သလဲ နင်မသိပါဘူး’

‘မသိချင်ပါဘူး၊ ငါနဲ့လိုက်မှာလား၊ မလိုက်ဘူးလား၊ ဒါပဲပြော’

‘ဂမုန်းက သူ့ကိုမော့ကြည့်သည်။’

‘အဲမယ်... ငါက ဗလိုင်ကြီးလိုက်ရင်းပေးရမှာလား
သူက ဒေါသဖြစ်နေသေးတယ်၊ ရှင်းပေးမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်
ဒီနေ့က ငါမအားဘူး၊ နင့်လိပ်စာပေးခဲ့လေ၊ ငါ ဖုန်းဆက်ချိန်
မယ်’

‘မရဘူး၊ အခုလိုက်မှ ဖြစ်မှာ၊ သူ့ကိုငါက ချိန်းပြီးမှ
ဒီကိုလာတာ’

‘ဟင်... ဒါဆို နင်က ငါ့ကို တကူးတကလိုက်ရှာနေ
တာပေါ့၊ ခုအမှတ်တမဲ့တွေ့တာ မဟုတ်ဘူးလား’

ဂမန်း အကြောင်ကြောင်မေးပုံကြောင့် သိမ်းပိုက်ချမ်း
ဖြူးစိစိဖြစ်သွား၏။

‘နင်က ဘာဖြူးတာလဲ’

‘နင် ဘာကြောင်နေတာလဲ၊ ဒီမှာအသည်းကျွမ်းလို့ ရေ
လိုနေတယ်ဆိုမှ ရေကိုရေရှိတဲ့နေရာ သွားမရှာဘဲ အိမ်က ထိုင်
စောင့်လို့ရလား’

‘ဖြစ်ရလေ’

ဂမန်း ခေါင်းညိတ်ရှာလေသည်။

‘နင့်လို့လူ အသည်းကျွမ်းတယ်ဆိုတာ အံ့သြစရာပဲ’

ဟု တိုးတိုးရေရွတ်လျက်...

‘ငါ့ကို ကိုလေးက ဒရိုင်ဘာနဲ့ ပို့ထားတာ၊ အဲဒီကား
ငါ ဘယ်လိုပြောရမလဲ’

သစ္စာမွန်စာပေ

‘သွားစရာရှိလို့လို့ပြောပြီး အဲဒါကြီးတွေပါ တင်ပေး
လိုက်’

ဂမန်း သူ့အထည်ထုပ်တွေကို ပြန်ငုံကြည့်ပြီး ခေါင်း
ညိတ်သည်။

‘နင် ကားပါတယ်ပေါ့’

‘ပါတယ်’

‘ဒါဆို ခဏလေးစောင့်နော်’

ခပ်ဝပ်ဝပ် တိုက်ပြာလေးက ခေတ်မီပုံစံနှင့် အတော်လေး
ဆူလေသည်။

သူတို့ကားရပ်တော့ အထဲက အိမ်ဖော်လိုအမျိုးသမီးကြီး
တစ်ဦး ထွက်လာတာတွေ့ကာ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၍ ခြံထဲဆက်
ဆင်းသွား၏။

‘လာ... ဒီမှာ လာထိုင်’

‘ဘာမှာလဲ နင့်ချစ်သူ’

‘သူရောက်မလာသေးဘူး၊ ခဏလေးထိုင်ပါ၊ နင်က
လည်း စိတ်မရှည်ဖို့ချည်း ပြင်နေတာပဲ’

သိမ်းပိုက်ချမ်းက ဂမုန်းရှေ့မှာတင်ပဲ ရေခဲသေတ္တာထဲက
အအေးတစ်ပုလင်း ထုတ်၍ ပိုက်တပ်ပြီး လှမ်းပေးသည်။

ရင်တွေပူနေသည်နှင့် ဂမုန်း တစ်ဝက်ကျော်ကျော် ကုန်
တဲ့အထိ သောက်ပစ်လိုက်သောအခါ ခေါင်းထဲမှာ မူးဝေလာ
သည်။ သိမ်းပိုက်ချမ်းက ဘယ်ကိုဖုန်းဆက်နေမှန်းမသိ။

‘သိမ်းပိုက်’

‘ဘာလဲ ခဏ’

‘ခဏနေလို့မရဘူး၊ ငါ ငါ ခေါင်းတအားမူးတာပဲ’

ဖုန်းချ၍ သိမ်းပိုက်ချမ်း ပြန်လှည့်လာသည်။

‘ခေါင်းကိုက်တာပါ’

‘ဟင့်အင်း မူးတာ၊ ဘယ်လိုကြီးမှန်းကို မသိဘူးအား’

‘ဝေးလှသည်လား ဟယ်၊ မရောက်သေးဘူးလား’

‘ရှေ့က တိုက်ပြာပဲ’

ဂမုန်းက လှမ်းမျှော်ကြည့်ကာ...

‘ကြီးကျယ်လိုက်တာ သိမ်းပိုက်ရယ်၊ ငါ နင့်ကို သမား
လို့လိုက်လာတာ သိလား၊ ငါ မှားတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒီ
လောက် အဝေးကြီးထိ အောက်ကျနောက်ကျ လိုက်လာရှင်းပြရ
တာ နင် ငါ့ကိုဆို နည်းနည်းမှ မငဲ့ညှာဘူး’

သူမအဖြစ်ကို သူမ ပြန်တွေးဟန် ဒေါသဖြစ်လာပုံနှင့်
ဂမုန်းက နှုတ်ခမ်းစူသည်။

‘တကယ်ဆို နှစ်ယောက်ဆိုလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ၊ ပန်းခြံ
ဖြစ်ဖြစ် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုခုဆို တော်ပြီပေါ့’

‘ကဲပါဟာ ရောက်ပဲရောက်နေပြီ၊ ဒေါသဖြစ်မနေပါနဲ့
ဆင်း’

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိတ်လန့်ကာ ဂမုန်း ထရပ်ဖို့ ကြိုးစား
ကြည့်သည်။

သို့သော် ယိုင်ခနဲလဲကျလေသည်။

ထိုသို့လဲကျခြင်းသည် သိမ်းပိုက်ချမ်းရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ
ရောက်လေသော်...

‘အား’

ခေါင်းတွေ တဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲနေသဖြင့် မျက်လုံးကို
အားယူဖွင့်ကာ ဂမုန်းခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်၏။

‘ဟင်’

အိပ်ခန်း။

ထိုအခန်းက ဂမုန်းနဲ့ မရင်းနှီးသည့်အခန်း။

လန့်ဖျပ်ကာ အတင်းကုန်းရုန်းထလိုက်မိသည်။

သိမ်းပိုက် လုပ်ကြံပြီးဖြစ်ကြောင်းသိကာ ဒေါသက
ဟုန်းခနဲ ထု၏။ ညနေ သုံးနာရီကတည်းက ညဆယ်နာရီထိ။

သွားပြီ။

သွားပြီဆိုသော အသိကြောင့် ဂမုန်း ကမ္ဘာပျက်မတက်
ချောက်ချားသွားခဲ့လေသည်။

‘သိမ်းပိုက်’

သူမ တအားအော်ခေါ်သည်။

‘ငါ ဒီမှာရှိတယ်’

‘ဟင်’

နောက်ကျောဘက်ကို ချာခနဲလှည့်ကြည့်တော့ ဒရင်ဘက်ပေါ်မှာ သိမ်းပိုက်ချမ်းက ခပ်လျော့လျော့မှီလျက် ခြေတစ်ဖက်ကို စားပွဲပုလေးပေါ် လှမ်းတင်ထားသည်။

‘နင်... နင်... သိမ်းပိုက်၊ နင် ငါ့ကို ဖျက်ဆီးလိုက်ပြီပေါ့လေ’

‘လျှောက်မပြောနဲ့၊ နင့်ကိုငါ လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိရသေးဘူး’

‘ဟုတ်တယ်၊ မထိရသေးဘူး၊ မထိရသေးပေမယ့် ငါ့ဘဝပျက်ပြီလေ၊ နင် ဘာအပြုနဲ့ ဒီလိုလုပ်တာလဲ၊ ငါ့ကို ဘာလို့ညှာခေါ်လာတာလဲ’

‘မင်းညီလာဆိုတဲ့ကောင်ကို မပေးချင်လို့ပေါ့၊ နင် ငါ့ကို ကျော်ပြီး ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ စိတ်ကူးဖို့မလိုဘူး’

‘မရှိဘူး၊ ငါ့စိတ်ကူး ငါ့အိပ်မက် ငါ့ရဲ့ရှင်ခန့်သံတွေထဲမှာ နင် လုံးဝမရှိဘူး၊ နင့်ကိုငါ မချစ်ဘူး၊ ခါချစ်ခဲ့တာ ချစ်နေတာက ကိုလေး မင်းညီလာဆိုတဲ့ ယုယမြတ်နိုးထိုက်တဲ့ ယောက်ျား’

‘ဂမုန်း တအားငိုရှိုက်ကာ အပြင်ကို လှမ်းအော်သည်။

‘အပြင်မှာ ဘယ်သူရှိလဲဟင်၊ တံခါးဖွင့်ပေးပါရှင်၊ ဂမုန်းကို တံခါးဖွင့်ပေးပါ’

‘ဒုန်း... ဒုန်း’

လက်သီးဆုပ်ကလေးများနှင့် တံခါးကို ထုနှက်၍ ခေါ်၍သည်။ မရတော့ ဒီဘက်ကို ချာခနဲပြန်လှည့်ကာ အိပ်ရာပေါ်က အေးဆေးဆေးလက်ပိုက်ကြည့်နေသည့် သိမ်းပိုက်ချမ်းကို မြင်၏။

‘တောက်’

ဂမုန်း စားပွဲရှေ့က ဆက်တီခုံပုလေးကို ပြေးဆွဲလျက် သူ့ကိုပြေးရိုက်တော့သည်။

‘ဟ’

သိမ်းပိုက်ချမ်း အေးဆေးမနေနိုင်တော့ဘဲ ဖျတ်ခနဲထထိုင်ကာ ဂမုန်းတအားရိုက်ချလိုက်တဲ့ ခုံကို မိမိရရ ဆွဲဖမ်းလိုက်ရသည်။

‘လွှတ်... လွှတ်စမ်း၊ နင့်ကို ငါ ရိုက်မယ်’

‘ဂမုန်း’

‘မခေါ်နဲ့၊ ရိုက်မှာပဲ’

ဂမုန်းဆီက ခုံကို သူ ရအောင်လုယူ၍ ဘေးကိုဆွဲပေါက်ပစ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဂမုန်းကိုယ်လုံးလေးကို ခါးမှ သိမ်းဖက်၍ ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်တော့ နှစ်ယောက်လုံး အိပ်ရာပေါ်မှာ လုံးထွေးသွားလေသည်။

‘သိမ်းပိုက်... နင်... နင် ငါ့ကိုလွှတ်’

‘မလွတ်နိုင်ဘူး၊ ဂမုန်း၊ နင့်ကိုငါ အလှူကြည့်ထားနဲ့၊
စိက်ကူးယဉ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်သက်လုံး သိမ်းပိုက်ထားချင်
လို့ ခေါ်လာတာ’

‘ဟင့်အင်း’

‘ချစ်တယ် ဂမုန်းရယ်၊ နင့်အတွက် ဘာမဆိုရင်ဆိုင်ဖို့
ငါ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား’

‘ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း’

ဂမုန်း ဘယ်လိုပင် ငြင်းဆန်ခဲ့ပေမယ့် အမြဲတမ်းအနိုင်
ယူတတ်ခဲ့သော သိမ်းပိုက်ချမ်းရဲ့ အနမ်းရိုင်းများအောက်မှာ...

မျက်လွှာပိတ်ချထားပေမယ့် သူ့အနမ်းတွေက မျက်ခုံး
မျက်တောင်လေးများ နားဖျားလေးကအစ နူးညံ့စွာ ကျရောက်နေ
သည်။

မျက်တောင်ဖျားလေးတွေမှာ တစစ စိုစွတ်နီတွယ်လာ
သည့် မျက်ရည်စတိုကိုလည်း စီးကျသက်ဆင်းစေခွင့်မပြုဘဲ
သူ့နှာခေါင်းချွန်ချွန်နှင့် ‘ပွတ်တိုက်ချေဖျက်ပစ်နေဆဲ...။’

‘မငိုပါနဲ့ ဂမုန်းရယ်၊ ငါ နင့်ကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ
နောက်တော့သိလာမှာပါ၊ ငါလေ ဟိုတုန်းကတည်းက နင့်ကို
ချစ်ခဲ့တာ၊ နင့်နဲ့ပတ်သက်ရင် ထိခိုက်ခံစားတတ်တာ၊ ဒီနေ့ထိ
မသိစိတ်က ဘယ်မိန်းမကိုမှ ချစ်လို့မရခဲ့သေးတာ၊ အဲဒါတွေ
နင်ယုံစမ်းပါ၊ ငါ ရည်းစားတစ်ယောက်မှ မထားခဲ့ဖူးသေးဘူး၊
မိန်းကလေးဆိုလို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက သံယောဇဉ်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာ
နင်ပဲ၊ ခုလည်း နင့်ကို သူများနောက်မပေးလိုက်နိုင်တော့ ဒေါသ

တွေနဲ့ မရရအောင် လုပ်ယူခဲ့တာ၊ အဲဒါ နင့်ကိုချစ်လို့ တကယ် ဆို ပိုင်ဆိုင်ထိုက်ခဲ့တာ ငါပါ’

သူ တတွတ်တွတ်ပြောနေသမျှ ဂမုန်းမျက်လုံးစုံမှိတ်နေ ရာမှ ဖွင့်ဘဲ နားငြီးလာတော့ မျက်နှာကိုတစ်ဖက်လှည့်ပစ်ခစ် ‘ဂမုန်း’

သူက သူ့ဘက်ပြန်လှည့်ယူသည်။

ဂမုန်း အတင်းတောင့်ထားတော့ သူတံတောင်တစ်ဖက် ထောင်ထကာ ပခုံးပြည့်ပြည့်လေးကို သူ့ဘက်ဆွဲလှည့်ယူ၍

‘ဂမုန်းရာ နင် ငါ့ကို ဒေါသနည်းနည်းလေးပြေပါ၊ ငါ နင်ဘာမှလိုလေးသေးမရှိအောင် ထားပါ့မယ်၊ နင်စိတ်တိုင်းက ဖြစ်စေရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်’

‘လာမပြောနဲ့၊ မိနက်မဆိုတဲ့ စနေမကို ချိုးနှိမ်ခဲ့သူ ခဲ့တာ၊ သနားသလိုလိုနဲ့ နှိမ့်ချချင်တဲ့သူပဲရှိခဲ့တာ၊ နွေးထွေးတဲ့ ကြင်နာမှုဆိုတာကို ကိုလေးနဲ့တွေ့မှ ငါ ခံစားတတ်ခဲ့တာပါ’

‘တိတ်စမ်း’

‘ပြောမှာပဲ’

‘မပြောနဲ့’

‘နင့်ကိုငါ့မုန်းတယ်’

‘အေး... မုန်း၊ ကောင်းတာပဲ၊ တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် ချစ်နေရင် ပျင်းစရာကောင်းတာပေါ့၊ မုန်းပစ်လိုက် တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်၊ ငါ့ကိုကြိုက်သလောက်မုန်း နင်ထင်သလို

အဲဒါကို တဏှာရှုလို့ နင်ပြောထားတဲ့အတွက် နင့်ကိုငါ နေ့ကစပြီး ကျူးလွန်ဖို့ မကြိုးစားဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ့မျက်စိ အောက်ကနေတော့ ဘယ်မှထွက်သွားဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ ငါပြန်ရဖို့ ချွတ်လင့်ချက်မရှိတော့ရင် နင့်ကိုလိုက်သတ်ပစ်မယ်၊ သတ်လို့ ရေရင် ဒုက္ခပေးနေမယ်၊ သိမ်းပိုက်ချမ်းဆိုတဲ့ ငါ့ရာဇဝင်မှာ ဇွန်လွတ်တယ်ဆိုတာ မရှိဘူး’

ဂမုန်း ဟီးခနဲ ငိုချလျက် တရှိက်ရှိက်ဖြစ်နေတာ ထလေးငယ်တစ်ဦးသဖွယ်ပါ။

‘မုန်းတယ်၊ သိမ်းပိုက်ဆိုတဲ့ကောင်ကို သိပ်မုန်းတယ်၊ ဘယ်တော့မှ မကျေဘူး၊ လုံးဝမကျေဘူး၊ ဟီး... ဟီး... ဟီး’

သိမ်းပိုက်ချမ်းက တစ်ဖက်လှည့်ကာ ခေါင်းအုံးတစ်လုံး ဆွဲ၍ နားပေါ်မှာ ဖိပိတ်ထားလိုက်သည်။

‘နားထောင်လေ၊ ငါ နေ့စဉ် ဒါတွေပဲပြောနေမှာ၊ နင် မကြားရဲဘူးလား၊ ဖယ်... ကာမထားရဘူး’

ခေါင်းအုံးကို ဂမုန်းက အတင်းဆွဲဖယ်၍ လွှင့်ပစ်လိုက် ၏။ သိမ်းပိုက်ချမ်း ငုတ်တုတ်ထထိုင်ကာ...

‘ပြော... နားထောင်နေတယ်၊ ကြိုက်သလောက်ပြော၊ အေး... ပြီးမှမောပြီလို့ မပြောနဲ့၊ ပါးစပ်ပိတ်မသွားနဲ့၊ ပြန်ဖွင့် အောင် ငါလုပ်ပြမယ်’

ဂမုန်းပါးစပ်က အမုန်းတွေ ထွက်ကျမလာတော့ပါ။

အဝေးကြီးမှာ ကိုလေးကားကို မြင်ကတည်းက ဒီအနီးအနားမှာ ကိုလေးရောက်နေပြီဆိုတာ ဂမုန်းသိသည်။

‘နင်စပြီးကျောင်းပျက်ကတည်းက ကျောင်းတက် ကျောင်းဆင်း တစ်ရက်မှ မပျက်ဘူး ဂမုန်းရယ်၊ ဆရာကို သနားပါတယ်၊ သူ နင့်ကို သိပ်ချစ်ရှာတာ သိလား၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ လည်းမမေးဘူး၊ ကျောင်းတက်သွားတဲ့အထိကြည့်တယ်၊ ကျောင်းသားတွေရှင်းမှ ပြန်တယ်၊ မျက်နှာဆိုတာ ငိုချတော့မယ့်အတိုင်းပဲ’

သူငယ်ချင်းတွေ ပြောကြကတည်းက ဂမုန်း ဒီနေ့ ကိုလေးလာမှာပဲဆိုတာ ကြိုသိပြီးသားပါ။

‘အေးနီးဦးလို့ ပြင်အသွက်မှာတော့ ဘယ်လိုမှရှောင်ထွက်လို့မရပါဘူးပေ။’

‘ဂမုန်း... ခဏနေပါဦး ဂမုန်းရယ်’

မင်းညီလာ အသံကြားသည်နှင့် ဂမုန်းမျက်ရည်တွေ ချက်ချင်းပိုင်းတက်လာသည်။

ဘေးမှ ကျောင်းသားတွေလည်း ရှိနေသည်။

ဂမုန်း ‘ခြောက်ရက်တိတိပျက်နေတာ။’

မင်းညီလာနေ့တိုင်းလာလာရှာတတ်တာ။

သတိထားမိ စိတ်ဝင်စားကြသော ကျောင်းသူတွေက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပေါ်ပေါ်တင်တင်ပဲ ရပ်ကြည့်တဲ့သူကြည့်။

နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်သူတွေ ရှေ့မှာ ဂမုန်းခေါင်းကို တွင်တွင်ငုံ့၍ သွက်သွက်လျှောက်၏။

မင်းညီလာက မှီအောင်လိုက်၍...

‘ဂမုန်း... မင်း ကိုယ့်ကို လူလယ်ခေါင်မှာ မတ်တပ်ရပ်ချန်ခဲ့ပြီး အရှက်ရအောင် လုပ်မလို့လားဟင်၊ စကားလေးတောင် ပြန်မပြောနိုင်တော့ဘူးလား’

ဂမုန်း ‘ခြေလှမ်းနှေးကျသွားသည်။’

ကိုလေးမျက်နှာကိုတော့ ပြန်လှည့်မကြည့်ဝံ့သေးပါ။

မင်းညီလာက သူမကို ဘေးချင်းယှဉ်လျှောက်၍...

‘သူ ကိုယ့်ဆီ ဖုန်းဆက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖုန်းမဆက်ခင်တတည်းက ဦးလေးစပြောလို့ ကိုယ်သိပြီးပါပြီ၊ သိမ်းပိုက်ချမ်းနဲ့ပါသွားတယ်၊ ပြန်မလာတော့တာဟာ ဘာလဲဆိုတာ’

ဂမုန်း ကျလာသည့်မျက်ရည်ကို လက်မောင်းနဲ့ ပွတ်

သုတ်ပစ်ကာ လွယ်အိတ်ထဲက ရွှေဗူးလေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

‘ဒါ ကိုလေးမေမေရဲ့ ပစ္စည်းတွေမို့ ပြန်ယူပါနော် ဂမုန်း ယူမထားပါရစေနဲ့’

‘မယူဘူး ဂမုန်း၊ အဲဒီပစ္စည်းကို ထပ်ပေးစရာ ဘယ်မိန်းမမှလည်း နောက်ထပ်ရှိလာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဂမုန်း ယူသွားပါ’

‘သူပြန်ယူလာလည်း ကျွန်တော်က လွှင့်ပစ်မှာပဲ’

ဂမုန်းလက်ထဲက ဗူးလေး ဖျတ်ခနဲဆို သိမ်းပိုက်ချမ်းလက်ထဲရောက်သွား၏။

သူ ဘယ်လိုရောက်လာတာကို ရုတ်တရက် သတိမထားမိလိုက်ချိန်မှာ ဂမုန်းလက်ကိုဆွဲ၍ ရွှေဗူးကို မင်းညီလာလက်ထဲ ထည့်သည်။

‘ခင်ဗျားက ဒီကဆရာဆိုလို့ ကျွန်တော် ဒီနေ့ ယဉ်ကျေးပေးလိုက်တယ်၊ နောက်ကို ခုလိုတကူးတက မပြောနဲ့ ခရီးသွားဟန်လွှဲတောင်မှ ဂမုန်းကို ခင်ဗျား နှုတ်မဆက်ပါနဲ့’

သိမ်းပိုက်ချမ်းမျက်နှာက တင်းမာနေသည်။ အနားမှာ ကျောင်းသူတွေရှိနေတာမို့ ဂမုန်း သိမ်းပိုက်ချမ်းမျက်နှာကို အလွန်တကြား ကြည့်လိုက်မိသည်။

ရိုင်းစိုင်းတတ်တဲ့ သူ့အကျင့်ကို သိထား၍ပါ။

မင်းညီလာ မျက်မှောင်ကုတ်လျက် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။ သိမ်းပိုက်ချမ်း ဟင့်ခနဲ မဲ့၍ လမ်းမပေါ် ခဲလုံးသေးသေးလေးကို တအားလွှဲကန်ပစ်လိုက်သည်။

ဒေါသလား။ ပေါက်ကွဲခွင့်မရလိုက်တာမို့ ရင်ထဲမှာ လှိုင်းထနေသည်။ ဂမုန်းပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်စကို ငဲ့ကြည့်မိတော့ ပိုဆိုးသွား၏။ ချစ်သူချင်း လွမ်းခန်းဖွင့်ကြစမ်းပေါ့။

‘တောက်’

ဒေါသမပြေဘဲ ရှိပေမယ့် သူတစ်ခုခုပေါက်ကွဲလိုက်မည်စိုး၍ မျက်လုံးလေးဝိုင်းနေသော ဂမုန်းမျက်နှာကြောင့် သူ ဘာမှမပြောဖြစ်တော့ဘဲ ကားပေါ်ရောက်တဲ့အထိ ပါးစပ်ပိတ်ထားခဲ့ပါသည်။

‘ဂျိမ်း’

တံခါးပိတ်လိုက်တာကြောင့် ကားဘော်ဒီတစ်ခုလုံး သိပ်သိပ်ခါသွားသည်။

‘ဂမုန်း နင်ကျောင်းတက်ဖို့က ငါ ဘယ်လိုမှ ကြည်ဖြူလို့မရတော့ဘူး’

‘ဘာဆိုလဲ’

ကားပေါ်ရောက်လာတော့ ဂမုန်း ပြန်အော်သည်။

‘ဆိုင်တာပေါ့၊ သူ ဒီကျောင်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘဲ နင့်ကို အခု သက်သက်လာစောင့်နေတာ’

‘ဒါက အကျိုးအကြောင်း မေးချင်လို့ပဲ၊ ငါ ရန်ကုန်မှာ
နေတာ ကိုလေးတို့ ဗိသားစုက ငါ့အုပ်ထိန်းသူ၊ ငါနဲ့လက်ထပ်ဖို့’

‘အဲဒါကို ထည့်မပြောနဲ့နော်၊ ငါ လုံးဝ မကြားချင်ဘူး’

‘မပါလို့ရမလား၊ သူနဲ့ငါ ပတ်သက်ခဲ့တာ တစ်ကျောင်း
လုံးသိနေတာပဲ၊ စေ့စပ်ထားတာ၊ လက်ထပ်ဖို့စီစဉ်နေတာ၊ လူ
တိုင်းကို ကြေညာပြီးသား၊ ငါ့ရဲ့အုပ်ထိန်းသူလည်းဖြစ်နေတဲ့
ကိုလေးလိုလူက ငါ့ကို နင် ခွန်ချီသလို ချီသွားတဲ့ကိစ္စ ဘာမှ
မမေးမြန်း မစုံစမ်းရတော့ဘူးလား’

‘ဇီလိုပါဘူး၊ ငါ သူ့ကိုဖုန်းဆက်ပြောပြီးသား၊ လာနောင်
ယှက်ရင် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာပါ ပြောပြီးသား၊ ဒါ သက်သက်လာ
ပြီး မထွက်တိုင်တက်ပြတာ၊ တောက်...’

သိမ်းပိုက်ချမ်း တွေးလေ မကျေနပ်လေ။

‘သားနဲ့သမီးကို အမေ တစ်ခုပြောချင်တယ်’

‘ဘာလဲ အမေ ပြောလေ’

‘အမေ စိတ်ကူးတာပါ၊ သမီးက ဆေးကျောင်းသူဆိုလေ
တော့ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တာ ပညာရေးအတွက် ထိခိုက်နိုင်တယ်
လေ၊ ဒါပေမယ့်ဖြစ်လည်းဖြစ်ခဲ့ပြီဆိုတော့ ရှောင်လွှဲလို့မရတော့
ဘူး၊ ဒီတော့ ဖြစ်ပြီးခဲ့တဲ့အတွက် သားတို့ကို အမေက တခမ်း
တနား မင်္ဂလာဆောင်ပေးမယ်၊ လက်ထပ်ပြီးပေမယ့် သားတို့
မပေါင်းသင်းကြနဲ့ဦး၊ သမီးကျောင်းပြီးမှ...’

‘အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ အမေရာ၊ မိန်းမယူပြီး မောင်နှမ
နေရမယ်လို့’

‘အဲဒါ ကောင်းပါတယ် အဒေါ်၊ ဂမုန်းကျေနပ်တယ်’
နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ အသံထွက်လာ

သည်။ ဒေါ်သိန်းသိန်းက သားဖြစ်သူကိုပဲ စိတ်မရှည်သလို
ကြည့်ကာ...

‘ဘာဖြစ်လို့ သဘောမတူတာလဲ သား၊ ခုလိုတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာလည်း မင်း ဇွတ်တရွတ်လုပ်ခဲ့လို့ ဖြစ်ကုန်တာ၊ တကယ်ဆို ဂမုန်းက သူစိမ်းမှမဟုတ်တာ၊ သူနဲ့ဒီမှာ ပြန်တွေ့ကြတာ သားချစ်တာကို မေမေဆီ လှမ်းပြောပေါ့၊ ခုလို မဖွယ်မရာတွေ ဖြစ်ဖို့တောင် မရှိဘူး’

‘သူက ဟိုသူဌေးနဲ့ လက်ထပ်တော့မှာ အမေ၊ ကျွန်တော် ကြိုးစားချိန်မရတော့ဘူးလေ၊ ပြီးတော့ သူ့မှာ ဟိုတုန်းကလို သံယောဇဉ်တွေ ဘာတွေမရှိတော့ဘူး’

မျက်လုံးချင်း ဒိုင်းခနဲ ဆုံသည်။

သိမ်းပိုက်ချမ်းက ရှုသိုးသိုးနှင့် မျက်နှာအရင်လွှဲပြီး ဂမုန်းကို ပခုံးချင်းပစ်တိုက်သည်။

‘ဟဲ့... သား၊ အို... ဒုက္ခပါပဲ’

ဒေါ်သိန်းသိန်း ဘာကိုဘယ်လိုဝင်ပြောရမှန်းမသိ။

သိမ်းပိုက်ချမ်းက ပခုံးချင်းတိုက်တော့ ဂမုန်းက သိမ်းပိုက်ချမ်း လက်မောင်းကို တံတောင်နဲ့ နောက်ပြန်တွတ်ပစ်သည်။

‘ဟာ... ပြန်လုပ်တယ်၊ ကြည့်မင်း’

လက်မောင်းအောင့်သွားတော့ သိမ်းပိုက်ချမ်းက ဂမုန်းလက်မောင်းကို သူ့ ထပ်ခေါင်းဆွဲလိုက်၏။

‘အား’

ဂမုန်း ယိုင်ခနဲပါလာတော့ ပခုံးပေါ်ကကျော်၍ ချုပ်ဖက်ထားလိုက်၏။

‘ဟဲ့... ဟဲ့... အမေရှေ့မှာ ဒုက္ခပါပဲ၊ တော်ဆိုမတော်ကြဘူး’

အတင်းဖက်ထားသဖြင့် ဂမုန်းမျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့နေ၏။

‘ရန်ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး အမေ၊ နောက် ယောက်ျားကို ရိုသေတတ်အောင် သင်ပေးမလို့’

‘ဟူး... သင်ကြ၊ သင်ကြ’

ဒေါ်သိန်းသိန်း ဒေါသမကင်းစွာပြောကာ နေရာမှ ထထွက်သွားလေသည်။

‘သိမ်းပိုက် နင် ငါ့ကိုလွှတ်နော်၊ ငါ ကိုက်ဆွဲပစ်လိုက်မှာ သိလား’

‘ဆွဲကြည့်လိုက်လေ၊ အဲဒီပါးစပ် နောင်တရသွားမှာပေါ့’

‘အား’

ဂမုန်းလှုပ်လေ နာလေ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ နစ်နေသည်။

‘နာလား’

‘သွား... လာမပြောနဲ့၊ သတ်သာသတ်ပစ်လိုက်’

‘ဒုက္ခပဲကွာ၊ ချစ်လို့ချစ်မှန်းလည်း မသိဘူး’

‘မချစ်နဲ့၊ နင့်အချစ်ကို ငါ မလိုချင်ဘူး၊ နင်ချစ်တာကို လည်း မျှော်လင့်နေတဲ့ မိန်းမမဟုတ်ဘူး’

‘သိတယ်၊ မမျှော်လင့်မှန်း၊ ချစ်ကိုချစ်နေတာ၊ မလိုချင်လည်း ပေးကိုပေးချင်နေတာ’

ရှေ့ဆက်မသွားဖြစ်ဘဲ အခန်းဝအကွယ်မှာ ရပ်ရင်း အပြင်က အသံတွေကြောင့် ဒေါ်သိန်းသိန်း စိတ်ပျက်စွာ သက်ပြင်းချလေသည်။

ဒီကောင်လေးကိုက ခက်တာပါ။

‘သမီးရေ... ဖုန်းကွဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့ အမေ’

ဒေါ်သိန်းသိန်းကို ဂမုန်း အမေလိုပဲ ခေါ်ရပါသည်။

ကိုယ်ကချစ်ချစ် မချစ်ချစ် သူ့သားရဲ့ဇနီးဖြစ်ခဲ့ပြီ။

‘ဟဲ့လို’

‘ဂမုန်းလား’

အသံကို သိနေသလိုလိုမို့ ဂမုန်း ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

‘ဂမုန်း၊ တို့ပါ မေဥယျာဉ်’

‘ဟင်... မမမေ အ... အကြောင်းရှိလို့လားဟင်’

‘ရှိပါသော်ကောကွယ်၊ မင်းမသိသေးဘူးလား’

‘ဘာလဲဟင်’

‘ညီ... ညက အရက်တွေ အလွန်အကျွံသောက်ပြီး

ဆေးရုံတင်လိုက်ရတယ်လေ’

‘ရှင်’

‘တစ်ညလုံး သူ့ကိုအသက်လုံးနေရတာ၊ ဒီမနက်တော့ ဘယ်လိုနေလဲမသိဘူး၊ သတိတော့ ကောင်းကောင်းမရသေးဘူးလို့ ပြောတာပဲ’

‘ကိုလေးရယ်’

ဒါကြောင့် ညက ဂမုန်း အိပ်မက်ထဲကို ကိုလေးရောက်လာတာပါ။ ဖုန်းကိုင်ထားရင်း လက်တွေတုန် မျက်ရည်လည်လျက် ဒေါ်သိန်းသိန်း ရပ်ကြည့်နေတာကိုပင် သတိမထားနိုင်ခဲ့ပေ။ ဂမုန်း ဖုန်းချ၍ ဒေါ်သိန်းသိန်းကိုပြေးမက်ကာ...

‘အမေ’

‘ဟင်’

‘ဂမုန်း လူနာမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီကို သွားပါရအေး အမေ၊ သူ အရမ်းကို အခြေအနေဆိုးနေလို့ ဖုန်းဆက်တာ၊ ဂမုန်း သွားပါရစေအော်’

‘အို မိတ်ဆွေဆိုရင် သွားပေါ့ကွယ်၊ ဘယ်သူတုလဲ အမေ့ကို ပြောခဲ့လေ၊ သားဖုန်းလှမ်းဆက်ရင် ဘယ်သွားတယ်လို့’

‘မဟုတ်ဘူး အမေ၊ ဂမုန်းတစ်ယောက်တည်း သွားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သူ့ကိုပြောလည်း ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး၊ အမေပါ လိုက်ခဲ့ပြီး သူမသိမှ ဖြစ်မှာ’

‘ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မိတ်ဆွေဆို၊ မိတ်ဆွေက ဘယ်သူရှိလို့လဲ’

‘ကိုမင်းညီလာ အမေ၊ သူသိရင် လုံးဝလွတ်မှာမဟုတ်ဘူး ပြဿနာတက်မှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဂမုန်းသွားမေးသင့်တဲ့ အရာနဲ့ရှင်ပါ အမေရယ်၊ ဂမုန်းကျေးဇူးရှင် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နေနဲ့ သွားမေးမှာပါ’

‘နေပါဦးကွယ်၊ သူက ဘာဖြစ်လို့ ချက်ချင်းကြီးဆေးရုံဆောက်သွားရတာလဲ’

‘ညက အရက်တွေ တအားသောက်ပြီး ရှောင်ဖြစ်သွားတာတဲ့အမေ၊ ဂမုန်း ခဏလေးသွားကြည့်ပါရစေအော်’

‘သွားကြည့်တာက ရပါတယ်၊ သားကတော့ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး သမီး၊ ခုကိစ္စက သမီးတို့ချင်း တစ်ခါက လက်ဆုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့ကြတဲ့ ချစ်သူတွေ၊ ဆေးရုံရောက်သွားတာက သည်း သမီးကြောင့်ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီအတွက် သွားဖို့မသင့်ဘူးထင်တယ်ကွယ်’

‘အမေရယ်... ဂမုန်း ရိုးရိုးသားသား မိတ်ဆွေလိုပဲ သွားတွေမှာပါ၊ ဒါတစ်ခုပဲ တောင်းဆိုတာပါ၊ သွားပါရစေအော်’ ဒေါ်သိန်းသိန်း မတားရက်တော့ပါ။

အားလုံးသေချာပြီးသားကို ကွဲကွာသွားခဲ့ကြတာ ကိုယ့်သားကြောင့်။ ဒါလေးကော လိုက်လျောသင့်သည်ဟု ထင်သည်နဲ့...။

‘ဟိုမှာ သေကောင်ပေါင်းလဲဖြစ်နေတာ စကားတောင် မပြောခဲ့ရဘူး၊ သတိတောင်မရသေးဘူး၊ ဂမုန်းကို ကျောင်းထား ပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်သတင်းတောင်မှ သွားမေးခွင့်မရှိတော့ဘူးလား’

‘မရှိဘူး၊ မမေးရဘူး၊ ဘာကျေးဇူးရှင်လဲ၊ နင့်ကိုမငြိမ်းပုံပိုးနေတာ ကျေးဇူးရှင်လား၊ သားစမ်းပါ၊ ဒီအကြောင်းပြချက်မျိုးနဲ့ လာမနဲ့ပါနဲ့၊ သေတော့ဘာဖြစ်လဲ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေအောင်အရက်နဲ့ စိမ်တာ၊ ဘာမှ သနားစရာမရှိဘူး၊ အလကား ငကြောင်’

‘သိမ်းပိုက်’

‘ဘာလဲ’

‘နင် သူများကို မစာမနာ မပြောနဲ့နော်’

‘ဘာလို့ စာနာရမှာလဲ၊ ယောက်ျားပဲ၊ လိုချင်ရအောင်ယူပေါ့၊ မရရင် သွား ဒီလိုခပ်ကြောင်ကြောင်အလုပ်တွေ ငါ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး’

‘ဟဲ့... သား၊ မင်းအမေတစ်ယောက်လုံး သင့်တော်မယ်ထင်လို့ ခွင့်ပြုလိုက်တာကို ဘာဖြစ်လို့ ဆူပူနေတာလဲ၊ အမေပြီးလို့မပြီးတဲ့သဘောနဲ့ အာဏာပြနေတာလား၊ ဟုတ်လား’

‘မဟုတ်ဘူး အမေ၊ ခွင့်ပြုလိုက်တာကိုက အမေလည်း နားတာ၊ ဒါ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ရမယ့် ကိစ္စ၊ အိမ်ထောင်ရေး အရေးအခင်း၊ နောက် ဒီကိစ္စမျိုးတွေကို နင်လည်း အမေ့ကို ဆွဲမထည့်နဲ့၊ ငါ့ကိုတိုက်ရိုက်ပြော’

သိမ်းပိုက်ချမ်းက အမေ့ကို လှည့်ပြောလိုက်၊ ဂမုန်းကို ပြောလိုက်၊ အလုပ်ထဲကနေ ချက်ချင်းရောက်လာခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကိုက မင်းညီလာ ဆေးရုံရောက်သွားသည်ကြားကာ ဂမုန်း ငိုနေပြီလားဟု အထင်နှင့် နေမထိ ထိုင်မသာဖြစ်ရခြင်းကြောင့်။

ထင်လို့ပြန်ရောက်လာတော့ မယ်မင်းကြီးမက ဆေးရုံကတောင် ပြန်ရောက်နေတဲ့အဖြစ်။

ဂမုန်းမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေပြည့်လျက်။ အံ့ကြိတ်ထားသည်။

‘ဂမုန်း’

‘.....’

‘နင် ငါ့ကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘူးနော်၊ ငါ ဒီလမ်းသွားတာ မကြိုက်နိုင်ဘူးလို့မျှား နည်းနည်းမှ မတွေးမိခဲ့ဘူးလား’

‘တွေးမိတယ်၊ တွေးမိလို့ ဇွတ်သွားတာ၊ ငါက မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်အနေနဲ့ရော မသွားရတော့ဘူးလား၊ ဒါ ငါ့ကျေးဇူး ရှင်’

‘လာပြန်ပြီ ဒီကျေးဇူးရှင်၊ အချိန်တန် လူသိမ်းမယ့်ဟာ ကို ကျေးဇူးရှင် ကျေးဇူးရှင်နဲ့ ခဏခဏ ထည့်မပြောနဲ့၊ နားခါး တယ်’

‘ခါးလည်းပြောမှာပဲ၊ သတိတောင် မရသေးတဲ့ လူကို နင်ဘာဖြစ်လို့ အူတိုနေတာလဲ’

‘နင့်ကိုချစ်လို့ တိုနေတာလေ၊ အဲဒီကောင်က နင့်ကို မရလို့ သေမတတ်ဖြစ်နေတာ၊ နင်က သွားစရာလား’

ဂမုန်း ခေါင်းခါ၍ တအားရှိက်ငိုသည်။

‘ဖြစ်ကြ၊ ဖြစ်ကြ၊ ငါ ဆင်ဖြူကျွန်းကို မြန်မြန်ပြန်တာ ပဲ အေးမယ် သိမ်းပိုက်၊ မင်း မအေတစ်ယောက်လုံး လူလိုမထင် တာ သိလား’

‘မဆိုင်ပါဘူး အမေရာ’

ဒေါ်သိန်းသိန်း အပေါ်ထပ်ထတက်သွားလေသည်။

ဂမုန်း အခန်းထဲ ပြေးဝင်သွား၏။

ဧည့်ခန်းကြီးထဲမှာ သိမ်းပိုက်တစ်ယောက်တည်း ကျန်

နေခဲ့သည်။ ဆိုဖာပေါ် ပစ်ခတ်ထိုင်ချကာ ခြေကောက်တစ်ဖက် ကို တစ်ဖက်ဆိုဖာပေါ် လှမ်းတင် ဆံပင်တွေကို ဆွဲဖွဲ့။

ကိုယ့်အိမ်ထောင်ရေးကို ဘယ်လိုခံစားရမှန်းမသိသော စိတ်က ဘာကိုနားလည်ရမှန်းကို မသိတော့တာဖြစ်သည်။

ဒီကောင်နဲ့ ဂမုန်းရဲ့ကိစ္စက ဘာဖြစ်လို့ ဇာတ်လမ်းပြတ် မသွားရတာလဲ။ ရေကို ဓားနဲ့ ခုတ်ရတာထက် အဆများစွာခက်ခဲ လှသော သူတို့ရဲ့ချစ်ခြင်းကို ဘယ်လိုဓားနဲ့ ဖြတ်ရမလဲ။

ဂမုန်း ဆတ်ခနဲ နောက်လှည့်ကြည့်ပုံက အလန်တကြား
 တိုလည်း နောက်မှာဝှက်ကာ ထရပ်လိုက်လေသည်။
 'ဘယ်သူဟာဖြစ်ဖြစ် ငါ့စွပ်ထားတာ ငါ့လက်စွပ်ပဲ'
 'ဒါဆို အဲဒီလက်စွပ်ထက်လှတာ ငါဆင်မယ်၊ အဲဒါ
 ဆိုက်'
 'မချွတ်နိုင်ပါဘူး၊ လှလှ မလှလှ ငါ့ပစ္စည်းပဲ ငါတန်ဖိုး
 တယ်'

သိမ်းပိုက် ပို၍တစစ နီတွတ်လာလေရာ ဂမုန်း ပို၍လွဲ
 လိုက်၏။
 'ဒီလက်စွပ်ကို နင်ချွတ်မလား မချွတ်ဘူးလား'
 'မချွတ်ဘူး'
 'နင်က ငါ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေတာတောင်မှ ဟိုတစ်
 သက်ကို တမ်းတနေသေးတယ်ဆိုတော့ ဖောက်ပြန်နေတာပေါ့
 ဆိုလား'
 'နင်... နင်... ဘာပြောတယ်'
 'ဟုတ်တယ်၊ ဖောက်ပြန်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်နှုတ်နှလုံး
 ဘယ်အရာပဲဖြစ်ဖြစ် လွန်ကျူးလိုက်ရင် ဖောက်ပြန်တာပဲ၊ နင်
 ငါ့ကို ကျော်ပြီး တစ်ပါးယောက်ကွားကို'
 'တော်တော့ မပြောနဲ့'
 'မပြောစေချင် ချွတ်လေ၊ ကိုယ့်သားမယား သူများထံ'

'ဂမုန်း ထမင်းစားပြီးပြီလား'
 'မစားချင်ဘူးတဲ့၊ အခုလေးတင်ပဲ ဒီကထသွားတာ'
 သူ အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။
 ဂမုန်းက မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ထိုင်လျက် ခေါင်းငုံ့၍ ဘာ
 လုပ်နေသည်မသိ။ သူ ခပ်ဖွဖွ လျှောက်သွားကာ နောက်ကနေ
 မိုးကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်လက်မှာ စွပ်ထားသည့် လက်စွပ်လေး
 ကို တယုတယ ပွတ်သပ်ကြည့်နေတာ မြင်လိုက်ရသဖြင့် သိမ်းပိုက်
 ပို၍ တင်းခနဲဖြစ်သွား၏။
 ဒီလက်စွပ်ဟာ...
 'အဲဒီလက်စွပ် ဟိုကောင်ပေးထားတာ မဟုတ်လား'
 ဂမုန်း
 'ဟင်'

တလွမ်းလွမ်း တဆွေးဆွေး လုပ်နေတာ ဘယ်ကောင်မှ မလွှတ်ဘူးနော်၊ ပြီးတော့မှ နင် ငါ့ကို အပြစ်မတင်နဲ့။

‘မလွမ်းစေချင်ရင် သူများနဲ့ မချစ်ဖူးခဲ့တဲ့ မိန်းမ ရှာယူပေါ့၊ တစ်ယောက်ပြီး နောက်တစ်ယောက်ကို အလွယ်တကူ ပြောင်းမချစ်နိုင်တဲ့ မိန်းမတွေကတော့ လွမ်းမှာပဲ၊ သတိရအောင် ဟာ ဖောက်ပြန်တယ်ဆိုရင်တော့ ငါ မတတ်နိုင်ဘူး။’

‘တောက်’

‘အို’

ဂမုန်း ဘယ်လိုမှ ရှောင်မရ။

လက်ကိုလည်း ဘယ်မှဝှက်မရတော့ပေ။

သိမ်းပိုက်ချမ်းက လက်ကို ဖျတ်ခနဲ လွမ်းဆွဲကာ ရရ ချပ်ထား၍ လက်စွပ်ကို ချွတ်ယူလိုက်သည်။

‘သိမ်းပိုက်’

ဂမုန်း အာခေါင်ခြစ်အော်သည်။ သို့သော် နောက်သွားလေသည်။

လက်စွပ်ကလေးသည် လွင့်ခနဲ မြောက်တက်ကာ ပြဟင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ခြံထဲသို့ ဝေးလွင့်စွာ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

‘နင်... နင်... အဟင့်’

ဂမုန်း သူ့ကို ပြေးလုပ်တာပါ။ သို့သော် သူ့ရင်ဘတ်

ကို အိပ်မက်ထဲမှာ ထုရသလို အားအင်ချိန်စွာ နှစ်ချက်သာ ထုနိုင်ပြီး လူက ခွေကျသွား၏။

သိမ်းပိုက် ဂမုန်းကို ဆွဲပွေ့လိုက်သည်။

‘သွား... ငါ့ကို မကိုင်နဲ့၊ လူရမ်းကား ဟင့်... ဟင့်’

ဂမုန်း အော်သာအော်၍ ဇုန်းလည်းမရုန်းနိုင်။

ခံစားချက်တို့သည် အင်အားများကို မည်သို့ဆုပ်ဆွဲယူ သွားကုန်မုန်းမသိ။ သိမ်းပိုက်ချမ်း ဂမုန်း ကိုယ်လုံးကလေးကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားမိလျက်

မျက်ညည်ရွှံ့နေသော မျက်နှာလေးကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး နှမ်းသည်။

‘ငါ့ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ဂမုန်းရယ်၊ ငါ နင့်ကိုချစ်လို့ ဖြစ်ခဲ့တာတွေရည်းပါ၊ သူ့လက်ထဲက ငါ နင့်ကို လှယူခဲ့တဲ့သူ ငါ မဟုတ်တာလုပ်ခဲ့တာမှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါ ငါ နင့်ကို ချစ်လို့ နင့်အချစ်ကို လိုချင်လို့၊ နင် ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုသတိရနေတာလဲ၊ အဲဒါ ငါ့မခံနိုင်ဘူး၊ ငါတောင်းပန်တာပါ၊ နင် သူ့ကို မေ့ပစ်လိုက်ပါ ဂမုန်းရယ်’

ဂမုန်း သူ့ကို အတင်းတွန်းပစ်နေသည်။

သူ မရေမက ဖက်ထား၍ ချောသည်။

ချောမရသည့်အဆုံး သိမ်းပိုက်ချမ်း လက်လျှော့ကလေး သည်။

‘ဒေါ်အို’

‘ဟေ’

ဒေါ်အို ချက်ချင်းရောက်လာသည်။

‘ခြံထဲမှာ သခင်တိုင်တွေ့ဘက်ကို လက်စွပ်တစ်ကွင်းက
သွားတယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျားသွားရှာ၊ တွေ့ရင် လက်စွပ်ကို ရောင်း
ပစ်လိုက်၊ ရောင်းရတဲ့ငွေ ခင်ဗျားယူ’

‘ဟင်’

‘လက်စွပ်ပြန်တွေ့ရင် ကျွန်တော့်ကို လာပြ၊ ဘယ်သူ
ကိုမှ မပြနဲ့၊ တွေ့တဲ့အတွက် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်က သပ်သပ်
ထပ်ပေးဦးမယ်၊ ကြားလား’

‘ဟေ... အေး... အေးပါကွယ်’

သူ သေသေချာချာမှာနေရတာက ဒီလက်စွပ်ကို ဂမန်း
ပြန်တွေ့သွားမှာစိုးလို့ ဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်သတ်ချစ်ရတာ မလွယ်ပါလား။

‘ဟော... ကိုသိမ်းတို့ဇနီးမောင်နှံ လာပြီ’

အသံက နားထဲမှာ စူးနေ ဖြစ်လေသည်။ မင်းညီလာ
ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်၏။ တကယ်ပါပဲလား ဂမန်းရယ်...။

အနက်ရောင်လှနေသည့် ခရမ်းရောင်အပြောင် ချိတ်
ထဘီ၊ ပဒုမ္မာသားခရမ်းရောင်ပါးပါးလေးကို လည်ထောင်ရင်
စိုးလက်ရှည်လေးဝတ်လျက်။ အတော် ကြွရွလှပသော ဒေါင်း
ဘယက်ကြီးတစ်ကုံးကို လည်တိုင်မှာ ကပ်ဆွဲထားသည်။

မျက်နှာပြင်မှာ မိတ်ကပ်ပြေပြေနှင့် နှုတ်ခမ်းမှာ ဗေဒါ
ရောင်နှုတ်ခမ်းနီလက်လက်ကလေးကိုတင်ထား၏။

ရှည်လျားကော့နက်သော မျက်တောင်ရှည်တို့နောက်မှာ
လည်း ဗေဒါရောင်နုနုလေး တင်ထားသည်။ လှလိုက်တာ
ချာတိတ်ရယ်။

ကျစ်ဆံခြီးလေးနှစ်ဖက်ကို ရိုးရိုးကလေး ကျစ်ချထားမယ့် ဒင်နာမှာရောက်နှင့်ပြီးကြသည့် အမျိုးသမီးတို့ရဲ့ အလှတရားတို့ဟာ ဂမုန်းရဲ့ လှပမှုများအောက်မှာ ဝပ်စင်းယေကုန်သည့် နှယ်။

ဒင်နာမှာ အငယ်ဆုံးစုံတွဲဖြစ်သလို ငယ်ငယ်ချောချောလေးတွေမို့ အားလုံး သမင်လည်ပြန်လှည့်ငေးကြရသည့်စုံတွဲ သိမ်းပိုက်ချမ်းနဲ့ ဂမုန်းကလည်း မင်းညီလာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်နှင့် မြင်ပြီးသားဖြစ်သွားကြ၏။

‘လာ... လာ... နောက်ကျလှချည်လား သိမ်းလေးရ မင်းတို့စုံတွဲနဲ့ ကိုချစ်ဦးတို့ပဲ ကျန်တာ’

‘လာ... ညီမလေး’

ကိုလှထွတ်ရဲ့ဇနီး မသီဂီဖူးက ဂမုန်းလက်ကလေးကို လာဆွဲသည်။

‘မသီဂီ သူ့ကို ဘယ်ခေါ်မှာလဲ’

‘ဟိုဘက်မှာ အမျိုးသမီးတွေကို နေရာပေးထားတယ် ကိုသိမ်းရဲ့’

‘ဟဲ... ဟဲ... ကျွန်တော်က မိန်းမကို လက်ချင်းချိတ်ထားရမှ ကျေနပ်တာ’

‘ဪ... ဒီလိုလား။ မသီလိုပါရှင်၊ ဒါဆို မခေါ်တော့ဘူး’

‘အေးလေ၊ ငါ့မိန်းမကလည်း ဖွင့်ပြောမှ သိရသလားကွ’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား’

ဟန်ဆောင်ရယ်ဖို့ကို သတိမရလိုက်ပေ။

သိမ်းပိုက်ချမ်း မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်လေသည်။

ဒီဒင်နာမှာရှိသမျှ မိတ်ဆွေအားလုံး သူတို့ရဲ့ သုံးပွင့်ဆိုင် အဖြစ်ကို မသိတဲ့လူမရှိ။

အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီးတွေရဲ့ မျက်လုံးများက သူတို့ သုံးယောက်ရဲ့ မျက်နှာများဆီမှာ...

ဂမုန်းနဲ့ မင်းညီလာရဲ့ မျက်ဝန်းများက သိုသိပ်မှုကင်းမဲ့ လျက်။ သူ ဂမုန်းလက်ဖဝါးလေးကို ခပ်ဖိဖိဆုပ်ပစ်၍...

‘ဂမုန်း ငါ့ရိုင်းတတ်တာ နင်သိတယ်နော်’

တိုးတိုးကပ်ပြောလိုက်မိသည်။

ဂမုန်း ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလွဲကာ သူ့လက်ဖဝါးကို ပြန်ဆွဲသည်။ မင်းညီလာလည်း မျက်နှာဝင့်ကျသွားတာကို မြင်လိုက်၏။

ကိုလေးမျက်ဝန်းထဲမှာ မြင်နေရသည့် ကြွေကွဲခြင်းတို့ကို ခဏလေးမြင်လိုက်တာနှင့် ဂမုန်းသိခဲ့ပါသည်။

ဟိုတုန်းကလို ရှင်းသန့်ချောမွေ့နေတတ်သည့် ရုပ်သွင်လည်း ပျောက်ကာ ဆံပင်တွေရှည်ကျသလိုရှိကာ မျက်ခွံတွေက အစ်နေသည်။ ကိုလေးရဲ့ ညှင်းသိုးသိုးပုံစံကို ဂမုန်းနောက်ထပ် တစ်ခါ ထပ်မကြည့်ရက်တော့ပေ။

‘ဂမုန်း’

ဘုရား...

ကိုလေး အနားမှာလာရပ်ပြီး...

ဂမုန်းပြန်မထူးရသေးခင် ဝိုင်တစ်ခွက်နဲ့ ချကောက်ကိုင်၍
သိမ်းပိုက်ချမ်းက ခပ်ဖြည်းဖြည်းထရပ်၏။

ဧည့်ခံပွဲသည် တိခနဲ တိတ်ကျသွား၏။

မင်းညီလာက သိမ်းပိုက်ချမ်းကို ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

‘ကွန်ကရက်ကျလေးရှင်းပါ’

လက်ကမ်းပေး၏။

သိမ်းပိုက်ချမ်းက ဝိုင်ကိုမော့နေရင်း လက်ကိုစိုက်ကြည့်
သည်။ ပြီးတော့ ဟင့်ခနဲ ရယ်၍ လက်ကိုပြန်ဆုပ်ကိုင်၏။

‘ခင်ဗျား နေကောင်းသွားတယ်ပေါ့’

မေးပုံက မညင်သာ။ မင်းညီလာက မျက်နှာမပျက်ဘဲ
ပြုံးလျက်နှင့်...

‘ကိုယ်လည်း ဒီအဖြစ်ကို မလိုချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်
ကံဆိုးစွာကောင်းသွားတယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်၊ ကိုယ့်ကြောင့်
ဘယ်သူမှ စိတ်မညစ်ခဲ့ရဖူးဘူး’

သိမ်းပိုက်ချမ်းက ဝိုင်တစ်ခွက်ထပ်နဲ့၍ ခြေတစ်ဖက်ကို
လွှတ်နေသည့် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ် လှမ်းတင်လိုက်သည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စူးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။

အခြေအနေက မကောင်း...။ ဂမုန်း ထရပ်လိုက်ရလေသည်။

‘ကိုလေး ကိစ္စများ ရှိလို့လားဟင်’

မင်းညီလာက ဂမုန်းကို ပြန်ကြည့်သည်။

‘ကိစ္စတော့မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းစိတ်ဝင်စားဦးမယ်
ထင်လို့ ကိုယ်လာပြောတာ’

‘ဘာလဲဟင်’

‘ဖေဖေ အသည်းအသန်ဖြစ်နေတယ်’

‘ဟင်’

ဂမုန်း မျက်နှာလေး ငယ်သွားသည်။

‘ကိုယ် နိုင်ငံခြား သွားဖို့ရှိတာလည်း ဖေဖေနေမကောင်း
လို့ မသွားဖြစ်တာ’

‘မမမကရောဟင်’

‘သူ မရှိတော့ဘူး၊ ဖေဖေနဲ့ ကွာရှင်းပြီးသွားပြီ’

မင်းညီလာက သိမ်းပိုက်ချမ်းကို တောင်းယူသလို ကြည့်
၍...

‘ဖေဖေကို ဂမုန်း ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် သွားကြည့်စေချင်
တယ်၊ မင်းအဆင်ပြေမယ့် တစ်ရက်ရက်ပေါ့၊ လာမယ့် နှစ်ဆယ့်
နှစ်ရက်နေ့ ကိုယ်ဂျပန်သွားမှာ၊ ဖေဖေအခြေအနေလေး ကောင်း
သွားမယ်ဆိုရင် ဟိုကို ကိုယ်ခေါ်သွားချင်တယ်’

‘ခင်ဗျားအဖေက ဂမုန်းရောက်သွားမယ်ဆိုရင် သက်သာ
မယ်ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေက ဂမုန်းကို သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်မတောင်းဆိုပါဘူး’

သူ ဂမုန်းကို ပြန်ကြည့်၍...

‘ဂမုန်းဆန္ဒရှိမှ သွားပါ၊ မင်းတို့လင်မယားနှစ်ယောက်လုံးကို ကိုယ်ဖိတ်ပါတယ်၊ ကိုယ့်အဖေက လူထူမှ ထနိုင်တဲ့ ဒုက္ခိတမို့ သွားစေချင်တာတော့ အမှန်ပါပဲ’

မင်းညီလာ ဒါပဲပြောကာ ခပ်လေးလေးလှည့်ထွက်သွားလေသည်။

‘ဟာ... ကိုညီ တစ်ခါတည်း ပြန်တော့မလို့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ခွင့်ပြုကြပါဦး’

မင်းညီလာရဲ့ ကျောပြင်ကို လှမ်းကြည့်၍ ဂမုန်းမျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်သည်။ ငိုချင်နေသော စိတ်ကို ထိန်း၍ နေရာမှပြန်ထိုင်လိုက်၏။

သိမ်းပိုက်ချမ်းက တခြားစားပွဲကို လျှောက်သွားကာ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် မော့နေတာ အရက်တွေမှန်း ဂမုန်းသိနေပါ၏။

သိမ်းပိုက် ခွဲနေပြီ။

‘မသွားရဘူး၊ နင် အဲဒီကို သွားလိုက်တာနဲ့ ငါဘာကောင်ဖြစ်သွားမလဲ၊ နင်သိလား’

ဂမုန်း နားထဲမှာ ကြားနေသည်။

မသွားသင့်ပေမယ့် သွားသင့်တယ်လို့လည်း လက်ခံနေမိသည်။ ဘာဖြစ်လဲ။ ဒါက နာရေးပဲ။

ကိုလေးဆီ သွားတာမှ မဟုတ်တာ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထပ်ထပ် အားပေးရင်း သူငိုပြီး ပြန်ထွက်သွားတာနှင့် ရဲရဲကို ပြောကာ ဂမုန်းထွက်လာခဲ့သည်။

သူမ စီးလာသည့် အငှားကားလေး ကိုလေးတို့ခြံဝရောက်သည်နှင့်အထဲက ထွက်လာသည့် ကားနက်ကလေးနှင့် တည့်တည့်ဆုံလေသည်။

‘ဟင်... ဂမုန်းပါလား’

‘မမမေ’

ကားချင်းကပ်ရှောင်တော့ မေက သူမကိုယ်တိုင်
သည့် ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှိုင့်ရင်း...

‘ကိုလေးဆီ လာတာလား’

‘အို... မမမေကလည်း’

ဂမုန်းမျက်နှာ တင်းသွားကာ...

‘ဂမုန်း ဦးဆီလာတာပါ’

‘သိဘူးလေ၊ မင်းက သိမ်းပိုက်ချမ်းကတော်ဖြစ်ပြီ
အငှားကားနဲ့ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ဟင်း... ဟင်း’

မေက ပခုံးတွန့်၍ ခနဲသလိုလိုရယ်ကာ ကားကို ကြွ
မောင်းသွားသည်။

‘ရပြီ ဦးလေး’

ကားပေါ်က ဆင်းကျန်ခဲ့ရင်း ဂမုန်း စိတ်တွေလေးသွား
သည်။ မမမေ မျက်နှာပေါ်က အပြုံးကို စိတ်ထဲမှာ ကြောက်နေ
၏။ သို့သော် ခြေလှမ်းတို့က အိမ်ထဲကို လှမ်းဝင်ပြီးသား
ဖြစ်နေပြန်သည်။

‘ဟင်... ဂမုန်း’

သူမ အထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာ
သည့် မင်းညီလာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလေသည်။

‘ဘာလို့ရပ်သွားတာလဲ ဂမုန်း၊ လာလေ၊ ကိုယ့်ကိုတွေ့
လို့ မလာရဲတာလား’

‘မ... မဟုတ်ပါဘူး ကိုလေးရယ်’

ဂမုန်း ကိုလေးကို သနားသွားမိကာ ရှေ့ဆက်တိုးလာခဲ့

‘ဖေဖေကို လာကြည့်တာလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကိုလေး’

‘ခုနဲ့ ဆရာဝန်ပြန်သွားတယ်’

မင်းညီလာက ဂမုန်းနဲ့အတူ အပေါ်ကို ပြန်လိုက်လာ

‘ဂမုန်းက အရင်ကလိုပဲနော်၊ ဘာမှမပြောင်းလဲဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

‘ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး’

မင်းညီလာ မျက်နှာလွှဲ၍ ပြောသည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ ဦးမင်းကျော်နှင့် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်
အိပ်နေ၏။

ဂမုန်း ဦးရဲ့ခြေဖျားကို ဖွဖွလေး ဆုပ်ကြည့်၏။

‘အို... အေးစက်လို့ပါလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ညဘက်ကျတော့ အူတွေပြန်တယ်၊ အခု
သူ့ကို ရေပဲတိုက်လို့ရတယ်၊ ဘာမှမစားဘူး၊ အစက အနားမှာ
စကားသွားပြောရင် သူနိုးတယ်၊ အခု မသိတော့ဘူး’

‘ဦးရယ်’

ဂမုန်း ခြေရင်းမှာ ထိုင်ရင်း မျက်ရည်ကျလေသည်။ အကယ်၍သာ ကိုလေးနဲ့ ဂမုန်း လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့လျှင် ဦးနု နေနေညည ဂမုန်း ပြုစုမည်သာ။

‘အခု ဒေါ်ဖြိုးနဲ့ ကိုယ်ပဲ လူလဲပြုစုရတယ်၊ အပြင်သူ ခေါ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူးလေ၊ ကိုယ် ဂမုန်းကို ဖေဖေကို ထာကြည့်ဖို့ ခေါ်တုန်းက ဖေဖေ သတိကောင်းသေးတယ်’

‘ဖြစ်ရလေ ဦးရယ်’

ဂမုန်း ပါးစပ်ပိတ်ရှိုက်ကာ လွယ်အိတ်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါထုတ်သည်။

‘ရှေး... ဒါနဲ့ သုတ် ဂမုန်း၊ မငိုပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ်ဖြေချင်သလို ဖြစ်ရတာမှ မဟုတ်တာ’

မင်းညီလာက ဂမုန်းလက်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါလေးကို ဆွဲယူလိုက်ကာ သူ့အိတ်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ပေးသည်။ ဂမုန်း ရုတ်တရက် မယူဖြစ်ဘဲ ငေးကြည့်နေသဖြင့်...

‘ကိုယ့်လက်ကိုင်ပဝါကို မယူချင် ထားခဲ့ပါ ဂမုန်းရယ်၊ မင်းလက်ကိုင်ပဝါကိုတော့ ကိုယ့်ကို ပေးခဲ့ပါ၊ လက်ကိုင်ပဝါပေးရင် ဝေးရတယ်တဲ့၊ ကိုယ်တို့က ဝေးခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ ဒီလက်ကိုင်ပဝါလေးရှိလို့ ကိုယ့်အနားမှာ မင်းရှိနေသလို ကိုယ်ဖြေလို့ရမယ်ထင်လို့ပါ’

ဂမုန်း ဘယ်လိုအင်အားနဲ့ ပြန်တောင်းရမုန်းမသိ။

သူပေးနေသည့် လက်ကိုင်ပဝါကိုလည်း ဆုပ်ကိုင်ထားမိပြန်သည်။ ဂမုန်း မှားပြီလား။

‘လာ... ကိုယ်တို့အောက်မှာ စကားသွားပြောရအောင်’

‘ဦး... အိပ်နေတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား ကိုလေးရယ်၊ ခေါ်ကြည့်ပါဦး’

‘သူ ဒီလိုပဲ ဂမုန်း၊ ဒီညစောင့်ကြည့်လို့မှ အခြေအနေမထူးရင် ကိုယ်တို့တစ်မျိုးလှည့်ကြီးစားကြည့်မယ်လို့ ခေါက်တာချစ်ဝင်းနဲ့ တိုင်ပင်ထားတယ်၊ မနက်က သမားတော်ကြီးတွေလည်း ပြောသွားတယ်၊ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ဂမုန်းရယ်၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်လို့ရတာမှ မဟုတ်တာ’

မင်းညီလာက နူးညံ့သောအပြုံးနှင့် ဂမုန်းကို လှည့်ကြည့်သည်။

‘ကိုယ် နားလည်ပါတယ်၊ မင်းကိုယ့်လက်စွပ်လေးကို ချွတ်ပစ်လိုက်ပြီနော်’

ဂမုန်း ယောင်ရမ်း၍ လက်ကိုဝှက်လိုက်မိသည်။

‘ဒါ မှန်ပါတယ် ဂမုန်းရယ်၊ မင်းကို ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိတော့တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကိုယ်ပိုင်ချင်လို့ ပေးခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းကို မင်း စွန့်ခဲ့တာ မှန်ပါတယ်’

‘ဂမုန်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုလေးရယ်၊ ဂမုန်း သူ့ကိုချစ်ချစ် မချစ်ချစ် အခု သူက ဂမုန်းရဲ့ယောက်ျား၊ အိမ်ဦးနုပဲပါ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ပြီးတော့ သူဟာ တကယ်ထက်တဲ့
ယောက်ျားပါ၊ မင်းအတွက် ကံကောင်းပါတယ်’

‘ကိုလေး’

‘ဟင်’

‘ကိုလေး အရက်မသောက်ပါနဲ့နော်’

မင်းညီလာက မျက်နှာလွှဲပြီးမှ ခပ်ခဲရယ်သည်။ မဲ့လိုက်
တာဟာ မလိုတမာမဲ့ခြင်းမျိုး မဟုတ်ပါ။ မရယ်နိုင်လို့ ခဲသွား
ရသည့် နှုတ်ခမ်းမှာ ကြေကွဲခြင်းတွေ အပြည့်။

‘မင်းကို ကိုယ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာဟာ ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံး
ပျက်စီးသွားသလိုပါပဲ ဂမုန်း၊ ဒါကို ကိုယ်ခံနိုင်အောင် ကြိုးစား
နေရတာ အရက်က ကိုယ့်အဖော်ပဲ၊ ဒါတော့ ကိုယ်ကတိမပေး
နိုင်ဘူး’

‘ကိုလေးရယ်’

သူမ ကားငှား၍ပဲ အိမ်ကိုပြန်မည်။ သိမ်းပိုက် သိသွား
ရင်လည်း အမှန်တိုင်းပဲ ဝန်ခံလိုက်တော့မည်။ ဂမုန်း ကားငှားရ
မှာမို့ လမ်းမဘက်ရောက်အောင် လျှောက်ထွက်လာခဲ့၏။

ထိုစဉ် ခေါင်းငုံ့လျှောက်နေသော ဂမုန်းရှေ့မှာ ကားတစ်
စီးက ထိုးရပ်သွား၏။ ဒီတော့မှ ဂမုန်း ခြေလှမ်းတန့်သွားကာ
မော့ကြည့်ဖြစ်၏။

‘သိမ်းပိုက်’

သိမ်းပိုက်ချမ်းက တံခါးလှမ်းဖွင့်ပေးကာ...

‘တက်... ကားပေါ်’

မျက်နှာသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်
အစက်တင်းမာနေလျက် အပိုစကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုတော့တာ
အိမ်ရောက်တဲ့အထိ။

‘နေပါဦး’

အိမ်ထဲဝင်တော့ ဂမုန်း အခန်းထဲထိအောင် လျှောက်ဝင်ခဲ့
ရာ သိမ်းပိုက်ချမ်းက လက်ကိုဖမ်းဆွဲထား၍...

‘ပြောစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အခန်းထဲထိ
သည့်ပေးခဲ့လျက်နဲ့ မင်းညီလာဆိုတဲ့ ခပ်ကြောင်ကြောင်ကောင်ဆီ
ဘယ်လိုရောက်သွားတာလဲ’

‘မင်းညီလာဆီ သွားတာမဟုတ်ဘူး၊ လူမမာသွားမေး
တာ’

‘လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ လက်ကျဲကြီးနဲ့မှန်း အသိသာကြီးပါ၊
နင်တို့ချိန်းတွေကြတာက အိမ်မှာပေါ်တင်ကြီးပါလား’

‘နင် ငါ့ကိုမစွပ်စွဲနဲ့နော် သိမ်းပိုက်၊ ငါ ရိုးသားလို့
ပေါ်တင်သွားတာ၊ မယုံရင် အဲဒီမှာ သွားကြည့်၊ လူနာက နေလား
ညလား ဖြစ်နေတာ’

သိမ်းပိုက်ချမ်းက ခန်းခနဲ ရယ်သည်။

‘ဟုတ်လား၊ ပေါ်တင်သွားတာကလည်း ကျောင်းပေးသိ

အိတ်ကြီးနဲ့ ကကနဲ့ပါလား၊ ပြောပါဦး၊ အဲဒီကနေ ဘယ်
ဆက်သွားဖို့ အစီအစဉ်ရှိသေးလဲ’

‘အိမ်ကိုပြန်လာတာ၊ ငါ ဘာကိုမှ ကွယ်ဝှက်ထား
မရှိဘူး သိလား၊ ကျောင်းကနေ မသိအောင်သွားတာက နှင့်
ပြောရင် လွတ်မှာမဟုတ်မှန်းသိလို့ လိပ်ပြာသန့်သန့်နဲ့ ငါသွား
တာ၊ သွားပြီးမှ ဘာပြောပြောဆိုပြီး ငါ့ခွတ်ထွက်သွားတာ’

‘ဘာပြောပြော ဟုတ်လား၊ ပြောလိုက်ရလို့ ဒီရင်ဘတ်
ကြီးက ပေါ့ပါးပျောက်ပျက်သွားတယ် ထင်လား၊ နုနု နင်လူ
တာကို ငါသူများဖုန်းဆက်ပြောမှ သိရတာ၊ ငါ ဘာကောင်ဖြစ်
သွားလဲ၊ ပြောတဲ့သူက ငါ့ကိုဘာကောင်လို့ သဘောထားပြီး
ပြောသွားတယ် ထင်လဲ’

‘ဘာပြောပြော ငါမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ’

‘သိတယ်၊ မဟုတ်တာကို ငါသိတယ်၊ ပတ်သက်ချင်
နေတာကို မခံနိုင်တာ၊ လက်ကျန်သံယောဇဉ်တွေ မဖြတ်နိုင်
တာကို ဒေါသဖြစ်နေတာ၊ နင် ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီကောင်ကို မေ့မ
ဖြစ်နေတာလဲ ဂမုန်းဟင်’

‘အို... မသိဘူး၊ မပြောနဲ့၊ ဘာမှမကြားချင်ဘူး’

‘မကြားချင်လည်း ပြောရမှာပဲ၊ နင် နောက်နေ့ကစပြီး
ကျောင်းမတက်နဲ့တော့’

‘ဘာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ လုံးဝကို စိတ်မချတော့တာ၊ ဆရာဝန်မဖြစ်
လို့ ဘာမှမဖြစ်သွားဘူး၊ ဒီမှာတငွေငွေလောင်နေလို့ အတွင်းမှာ
ပြာကျနေပြီ’

‘သိမ်းပိုက်’

‘မပြောနဲ့၊ လုံးဝဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးမှ ပြောတာ’
သိမ်းပိုက်ချမ်း ချာနေ လှည့်ထွက်သွားသည်။
ဂမုန်း ဒေါသလည်းဖြစ်၊ ဝမ်းလည်းနည်းကာ ဆိုဖာ
ပေါ်ကို လွှယ်အိတ်ပစ်ချ၍ ထိုင်ပိုတော့သည်။

သိမ်းပိုက်... အလကားကောင်။

ဒါ သက်သက် ပါဝါပြတာ။

တွေးလေ ဖြေမရနိုင်လေ။

‘လင်နဲ့မယား လျှာနဲ့သွားတဲ့၊ ဖြစ်ပြီးရင် ပြီးပြီပေါ့၊ အပြီးအမှတ်ထားစရာလား၊ နင်တို့ကလည်း’

ဂမုန်းက စားသောက်ပွဲတွေကို ဘေးတိုက်ထိုင်ကာ မျက်နှာလွှဲလျက် မျက်ရည်တွေဝဲနေသည်။ ကိုလေးနဲ့ပတ်သက် ခဲ့သမျှ စိတ်ချမ်းမြေ့ခဲ့ရသလောက် သိမ်းပိုက်ချမ်းနဲ့ ပတ်သက် လာခဲ့တဲ့ အပိုင်းမှာ ဂမုန်း မျက်ရည်နဲ့မျက်ဝန်းဟာ ခြောက်သွေ့ ခဲ့သည်မရှိပေ။

အမြဲတမ်း မေ့မရတာလည်း မဟုတ်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ခါးသီးစွာ ခံစားလာရတဲ့အခါ ယှဉ်ကြည့်မိသည်။

အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ။

သည်းခံခြင်း၊ လိုက်လျောခြင်းဆိုတာသာ အချစ်ဆိုပါ လျှင် ကိုလေးနဲ့ သိမ်းပိုက် ဘယ်သူ့မှာအချစ်ရှိပါသလဲ။

ဂမုန်း မျက်ရည်ပေါက်ခဲနေကျတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေသည့် သိမ်းပိုက်ချမ်း ကျွတ်ခဲ စုတ်သပ်လျက် လက်ထဲ က တူကိုပင်ချလိုက်သည်။ ကြားထဲက ဟေမာန် ဘယ်သူ့ကို နှစ်သိမ့်ရမုန်းမသိ တော့ပေ။

‘နင်တို့ကလည်းဟယ် စားသောက်ဆိုင်ကြီးထဲမှာ လူ တွေကြည့်ကုန်ပါ့မယ်’

‘ဂမုန်း ငါက လွန်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒါပေမယ့် ငါ နင့်ကို တောင်းပန်ခဲ့တယ်၊ ငါဘာမှားသလဲ ပြော’

ဂမုန်း ဘာမှမပြောဘဲ နေရာမှ ဆုတ်ခဲထထွက်သွား လေသည်။

‘ဂမုန်း’

ဟေမာန်နဲ့သိမ်းပိုက် ဘာမှမစားရသေးဘဲ ငွေချေခဲ့ရပြီး ထလိုက်လာကြရသည်။

ဂမုန်း ကားပေါ်မှာ တောင့်တောင့်လေး သွားထိုင်နေ တော့ ဟေမာန်က နောက်ကဝင်ထိုင်ပြီး သိမ်းပိုက်ချမ်း မောင်းသူ နေရာမှာ ထိုင်သည်။

ဒါပေမယ့် မမောင်းဖြစ်ပေ။

‘ဂမုန်း... နင်... တစ်ခါတလေလာတဲ့ ဟေမာန်ကို တောင် မငဲ့ဘူး၊ ငါ တောင်းပန်တာလည်း မရဘူး၊ ဘာဖြစ်နေ တာလဲ ပြော’

ဂမုန်း ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။
 'ပြောရင် နင်က ဘာလုပ်ပေးမှာလဲ'
 'နင် ဘာပြောချင်တာလဲ'
 'ငါမေးတာကိုပဲ ဖြေပါ'
 သိမ်းပိုက်ချမ်းက ဂမုန်းကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ...
 'မပေးဘူး၊ နင်ဖြစ်ချင်တာ ငါ ဘာမှလုပ်ခွင့်မပေးနိုင်

ဘူး'

'အို... ကျောင်းတက်မှာကိုလား၊ သိမ်းပိုက် နင်ပဲ စော
 စောကပြောတော့ ဒေါသဖြစ်လို့ပြောတာဆို'

သိမ်းပိုက်ချမ်း ခေါင်းခါပြသည်။

'အဲဒါ မဟုတ်ဘူး၊ သူ ဘာပြောတယ်ဆိုတာ ငါသိ
 တယ်၊ ဒီမှာဂမုန်း နင်ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင့်ကိုငါ
 လုံးဝကွာမပေးဘူး၊ အဲဒါ မှတ်ထား'

'ဟင်'

ဂမုန်းက နာနာကြည်းကြည်းမဲ့၍ ဆတ်ခနဲ လှည့်သွား
 သည်။

'ဒီလောက်ထိ မဖြစ်ကြပါနဲ့ဟယ်၊ ဟိုတုန်းကတည်းက
 သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ၊ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် မသိ
 ကြတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အခု ကျောင်းမတက်ရဘူးဆိုလို့ ဖြစ်
 ကြတာမဟုတ်လား၊ သူ့ကျောင်းတက်ခိုင်းနေရင်လည်း နင်က
 ကျေနပ်လိုက်ပါတော့'

'မဟုတ်ဘူး ဟေမာန်၊ နင် ဘာမှမသိဘူး၊ ကျောင်း
 တက်ဖို့ကို ငါဘယ်လောက်အလေးထားမှန်း သူသိတယ်၊ ဒါကိုပဲ
 သူတားဆီးတာ နှစ်ခါရှိပြီ၊ ကြောက်ပါတယ်ဆိုတဲ့လူကို ဖြေခြောက်
 နေတာနဲ့ မတူဘူးလား၊ အရုံးပေးတဲ့ သူကို ခဏခဏလက်
 မြှောက်ခိုင်းပြီး ရိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ နောက်လည်း သူ
 ဒီလိုပဲ ငါ့ကို ပြောပြောပြီး အနိုင်ကျင့်နေမှာပဲ၊ ဒါကြောင့် ငါ
 မခံစားချင်တော့ဘူး'

'အကြောင်းပြချက်က ကောင်းလှသည်လား ဂမုန်း၊ နင်
 ငါ့ကို ပြတ်စဲချင်လို့ အကြောင်းရှာနေတာ၊ ဝှင်တွေသွားပြီလား၊
 ဒါပေါ့၊ ဟိုတစ်ယောက်က ထွက်ပေါက်က ဖျိုင်းကြီးစောင့်သလို
 အသေရရ အရှင်ရရ စားမယ့်သူ အဆင်သင့်ရှိတာကိုး'

'နင် နင် ငါ့ကို မစော်ကားနဲ့နော်'

'ပြောချင်အောင် နင်လုပ်တာပဲ'

အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အထိ ရန်ဖြစ်လို့ မပြီးသေးတော့
 ဟေမာန် ခေါင်းဓာတ်လေသည်။

မိုးချုပ်လို့ ထမင်းစားသောက်ပြီးတော့မှ ဂမုန်းနဲ့ဟေမာန်
 စကားပြောခွင့်ရလေသည်။

'ဟေမာန်'

'ဟင်'

'နင် အကြာကြီးနေနော်'

‘အယ်... မဖြစ်ဘူးဟာ၊ မေမေက ငါ နင်တို့မိခင်...
...ဆရာမသွားလိုက်ရတာ သူ့ကြောင့်ဆိုပြီး အခုလွှတ်လိုက်တာ
ဖေဖေက ခဏခဏ ခရီးထွက်တော့ မေမေ တစ်ယောက်တည်း
ရယ်’

‘ဒါဆို နင်က တန်းပြန်မှာပေါ့’

‘အင်း နှစ်ရက်လောက်တော့ နေဦးမှာပါ’

‘နင်ကလည်းဟာ’

ဂမုန်း မျက်နှာလေး ညှိုးကျသွားသည်။ တစ်အိမ်လုံးမှာ
နှစ်ယောက်တည်းက မျက်နှာချင်းဆိုင်တာနဲ့ ရန်ဖြစ် တစ်ယောက်
ကိုတစ်ယောက်က အကောင်းမမြင်။

ဒီအချိန်မှာ အဖော်ကောင်းတစ်ယောက်နဲ့ နေချင်မိသည်။
ဟေမာန် မနေနိုင်ပါ။

‘ဂမုန်း’

‘ဟင်’

‘နင်တို့ကလေးမွေးရင် လှမှာဟာ နှစ်ယောက်လုံး ချစ်
စရာလေးတွေ’

‘နင်ကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်းမသိဘူး’

ဟေမာန်က တခစ်ခစ်ရယ်ကာ...

‘ငါက အကျည်းတန်တယ်လေ၊ ချစ်မယ့်သူရှိမှာမဟုတ်
ဘူး၊ ရှိတာတွေကျတော့လည်း ငါမမှန်းချင်တဲ့ ဟာမျိုးတွေ၊ ဒီ

ဆရာ ငါ ယောက်ျားရဖို့က မလွယ်ဘူး၊ နင်တို့မွေးမယ့်ဟာလေး
တွေကိုပဲ ချီမယ် ထိန်းမယ်၊ ဒါပဲနော်၊ ပြီးမှ သည်းသည်းလုပ်
နေနဲ့၊ မွေးတာနဲ့ ငါက ခေါ်ထားမှာပဲ’

‘အောင်မယ်’

‘အောင်မယ် မလုပ်ပါနဲ့၊ အပိုင်မဟုတ်ဘူးလေ၊ နင်က
နို့တိုက်၊ ငါက ထိန်းမယ်၊ အမေနှစ်ယောက်ပေါ့’

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တွန်းထိုးရင်း ရယ်မိကြ
ပြန်သည်။

‘ကဲ... ပြောစရာတွေက မကုန်နိုင်တော့ဘူးလား’

‘ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါ တစ်ခါတလေမှ လာတဲ့ဥစ္စာ’

သိမ်းပိုက်ချမ်း စားပွဲမှ ထလာကာ ဂမုန်းဘေးမှာ ဝင်
ထိုင်သည်။

‘တစ်ခုခုစားဖို့ သွားလုပ်ပါလား’

‘ဘယ်သူစားဖို့လဲ’

‘အားလုံးစားဖို့လေ၊ ဆယ်တစ်နာရီတောင် ထိုးနေပြီ၊
ဗိုက်တွေဆာပြီပေါ့’

သိမ်းပိုက်ချမ်း ဂမုန်းကို ချောဖို့ ကြိုးစားနေမှန်း ဟေမာန်
ရိပ်မိ၍ နေရာမှ ထရပ်လိုက်ကာ...

‘ကဲပါ ကျွန်မပဲ သွားလုပ်ပါ့မယ်၊ ကြက်ဥနဲ့ပေါင်မုန့်
ကြော်ခဲ့မယ်၊ နို့ကျိုခဲ့မယ်’

မီးဖိုချောင်ထဲ နှစ်ယောက်အတူဝင်ပြီးပြီမို့ ဘယ်မှာ
ရှိတာကို ဟောမာန် သိနေပြီဖြစ်၏။

‘နေပါ ဟောမာန်ရယ်၊ နင်က ဧည့်သည်ဟာကို၊ ငါထုတ်
ပါ့မယ်’

‘ဒီရုပ်ကြီးက ဧည့်သည်လား၊ မိန်းမနော်၊ မစိမ်းကား
ဟောမာန် ထွက်သွားသည်နှင့် သိမ်းပိုက်ချမ်းက ဂမုန်း
လက်ဖဝါးလေးကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

‘ငါ့ကို စိတ်မပြေသေးဘူးလား’

‘မပြေရအောင် ငါက စိတ်ကောက်နေလို့လား’

‘လေသံကလည်း မာလိုက်တာကွာ၊ ဒီလောက်ချော
တာတောင်မှ’

‘ချောစရာမလိုပါဘူး၊ နင်က မှားခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ
နေသာသလိုနေ’

သိမ်းပိုက်ချမ်း ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်၍ ဂမုန်းကို စိုက်
ကြည့်နေသည်။

‘နင်နဲ့ငါရဲ့ ကြားက သံယောဇဉ်ဟာ ချစ်ကြဖို့အတွက်
မခဲယဉ်းနိုင်ဘူးလို့ ငါထင်ထားခဲ့တာ’

ဂမုန်း လက်ကလေးပိုက်၍ မျက်လွှာချနေ၏။

စတော်ဘယ်ရီရောင် လည်ဟိုက်လက်ပြတ်လေး ဝတ်
ထားသည့် ဂမုန်းရဲ့ ပခုံးသားဝင်းဝင်းကလေးကို သိမ်းပိုက်ချမ်း

နှမ်း၍ ပြန်ဝဲကျနေသည့် ဆံပင်ရှည် ပျော့နွဲ့နွဲ့တွေကို စုယူ
နှမ်းရှိုက်သည်။

‘အချစ်ဟာ အသလောက် ခက်ခဲနက်နဲလိမ့်မယ်လို့
ထင်ခဲ့တာ ငါဟာ မချစ်ဖူးခဲ့တဲ့ကောင်မို့ပါ၊ အချစ်မရှိလို့
မဟုတ်ပါဘူး’

ထူးဆန်းစွာ နူးညံ့သော အကြင်နာတွေဆိုနေသည့်
သိမ်းပိုက်ချမ်းရဲ့ လေသံတို့က မြတ်နိုးမှုတွေအပြည့်။

သူ ဂမုန်းကို တစ်မိမိမိမိကြည့်နေရင်း ပို၍ပို၍ ချစ်နေမိ
ခဲ့တာဟာ မာနများကို အရည်ပျော်စေ၏။

သူ ဂမုန်းကို ချစ်လေ၊ မင်းညီလာဟာ ဂမုန်းနဲ့ တစ်
အိမ်တည်းမှာ ကြာမြင့်စွာနေခဲ့တဲ့သူ ပြီးတော့ ဂမုန်းကလည်း
ခွဲလမ်းချစ်ခင်နေတဲ့သူ။ ထိုသူရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေမလဲ။

သဝန်တို့စိတ်ဟာ ပြင်းပြစွာ ဖြစ်ထွန်းနေသည်။ နဂိုက
မာနကြီးသည့်စိတ်က နှုတ်ဖျားမှ မညီညာသော စကားလုံး
ကြမ်းကြမ်းတို့ကို ဖန်တီးစေခဲ့တာဖြစ်၏။

‘ဂမုန်း’

‘ငါ ဟောမာန်ကို သွားကူလိုက်ဦးမယ်’

‘မကူနဲ့’

သိမ်းပိုက်ချမ်းက လက်ကိုဆွဲထားလျက်...

‘ငါတို့ ရန်မဖြစ်ဘဲ နေရအောင်’

‘ဖြစ်ချင်လို့ဖြစ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်စရာပြောလို့
ဖြစ်တာ’

‘ရန်ဖြစ်စရာ မပြောဖြစ်အောင် နင်နေလေ’

‘အောင်မာ သူ့ကိုယ်သူကျ မပြောဘူး’

သိမ်းပိုက်ချမ်းက ရယ်၍...

‘ပါတာပေါ့၊ ငါလည်းပြင်မယ်၊ ငါနင့်ကို ဘာမေး
ခွင့်လွှတ်တယ်၊ ဟိုကောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး နင်’

သူ စကားရပ်သွားသည်။ ဂမုန်းမျက်နှာလေး ပျက်သွား
၍ပါ။

‘အိမ်ထောင်တစ်ခုကိုပဲ နင် ခေါင်းထဲမှာထားပြီး အားလုံး
မေ့ပစ်လိုက်ပါ၊ ငါ့ကိုမချစ်ရင်တောင် နင် သူ့ကိုမေ့ပေးပါ’

ဂမုန်း ခေါင်းလေးငုံ့သွားသည်။

‘ပြောလေ ဂမုန်း’

ဂမုန်း ခွန်းတုံ့မပြန်ပေ။

သိမ်းပိုက်ချမ်း မျက်နှာပျက်လာ၏။

ဒီလောက်ထိ ဂမုန်းရင်ထဲမှာ နက်ရှိုင်းနေခဲ့ပြီလား။

သူ ထပ်မမေးရတော့ပါ။

သို့သော်...

‘ငါ နင့်ကို အားလုံးခဝါချဖို့ တောင်းပန်တာပါ၊ ငါ
သဘောပေါက်ပါပြီ’

ဂမုန်း သူ့ကိုမောကြည့်လေသည်။ ပြီးတော့ သူ့ပခုံးမှာ
ခေါင်းလေးမှီချလိုက်၏။

မေ့မရနိုင်ပါဆိုသောအဖြေကို နှစ်သိမ့်မှုများနဲ့ ပေးလိုက်
နှုန်းသိပေမယ့် သိမ်းပိုက်ချမ်း ချစ်သူရဲ့နှစ်သိမ့်မှုကို ဖြတ်နှိုးသော
အနမ်းများနှင့် တုံ့ပြန်ခဲ့မိလေသည်။

ငါ ရှုံးနေရတာပါ ဂမုန်းရယ်...။

‘တောက်’

ဖုန်းကို ပွက်ခနဲချ၍ တောက်ခေါက်သည်။

ခေါင်းကို နှစ်ချက်သုံးချက်ကုတ်၍ ဆိုဖာနောက်မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်နေ၏။

‘ဟဲ့... ငါ့ကိုလည်း ပြောပါဦး၊ ဟိုကဘာတဲ့လဲ’

‘လုံးဝမရဘူးတဲ့၊ မပေးနိုင်ဘူးတဲ့၊ ဘယ်လောက်လေး ပိုပို Export အတွက်မို့ မရဘူးတဲ့’

‘အို... ငါတို့က Export ထက် ပိုပေးထားတာပဲ’

‘အဲဒါကို မရတာ၊ ဒီကောင့်ပုံစံကြည့်ရတာ ကျွန်တော့် တို့ကို သက်သက်နှိပ်ကွပ်သလိုပဲ၊ မမနဲ့များ ငြိဖူးသလား’

‘ဘာငြိတာလဲ’

‘ဘာငြိပြီ၊ တစ်ခုခုငြိထားတာ ရှိရမယ်’

‘ဒီလောက် သွေးနားထင်ရောက်နေတဲ့သူကို ငါနဲ့များ နင်မို့ထင်တယ်’

အရေးထဲ သူက စိတ်ကူးယဉ်နေပြန်ပြီဆိုသော ရှုံ့မဲ့ခြင်း ချီးနှင့် ထိန်ဝင်းက စီးကရက်မီးညှိရင်း အစ်မဖြစ်သူကို စိတ် သက်သလိုလှမ်းကြည့်သည်။

‘လုပ်ငန်းချင်း ရန်ငြိုးရန်စ တစ်ခုခု ဘာညာကိုပြော တာ’

ဟု ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ပြောသည်။

‘ရှိရအောင် ငါတောင် အခုမှ ဒီအလုပ်တွေလုပ်ဖူးတာ၊ သူနဲ့ဘာအဆက်အဆံရှိမှလဲ ထိန်ရယ်’

‘မသိဘူး၊ မမ မသိပေမယ့် သူကတော့ ရှိတာသေချာ တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် မမယောက်ျားနဲ့ ငြိထားဖူးလို့ မမကို မကြည် တာများလား’

‘မကြည်စရာဘာရှိသလဲဟ၊ ငါနဲ့သူက စာရင်းပြတ်ပြီ ဥစ္စာ၊ ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ငါသိတယ်’

‘သိရင်လည်း စောစောက ပြောပါလား’

မေဥယျာဉ်က ပြုံးလဲ့လဲ့နှင့်မဲ့သည်။

‘ဂမုန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့ကိုငါ တစ်ခါရိုလိုက်ဖူးတယ်၊ အဲဒါပဲ ဖြစ်မယ်’

တကယ်က ခါတွေဟာ ရင်ထဲမှာ မခံနိုင်ပြည့်ကျပ်နေ ခြင်းများကြောင့် ပွင့်အန်ထွက်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂမုန်းကို သူမ တစ်ချိန်က ချစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ မျက်နှာ

လေးကအစ ဆံပင်လေးအဆုံး တောရိုင်းပန်းကလေးဟာ နန်း
ထိုက်တဲ့ပန်းလို တင့်တယ်နိုင်ဖို့ သူမ မြေတောင်မြှောက်ပေးခဲ့
တာဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ ဒီမျက်နှာ ဒီဆံပင်တွေဟာ
မုန်းစရာ ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

‘ဆင်းရဲနဲ့ချာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ မြို့ကိုရောက်လာ
ပြီး သူဌေးတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်သွားတယ်၊ နောက်ထပ် သူဌေး
တစ်ယောက်က ချစ်ပြီး ခိုးယူသွားတယ်၊ ကျန်ခဲ့တဲ့ သူဌေးဟာ
အချစ်စိတ်နဲ့ အရက်သမားကြီး ဖြစ်သွားခဲ့တယ်၊ မိန်းမတိုင်းဟာ
အဲဒီကောင်မလေးရဲ့ အဋ္ဌေအသက်လေးလောက်တောင်မှ သူ့ကို
မဖမ်းစားနိုင်ဘူးတဲ့၊ ဟိုတစ်ယောက်ကျတော့လည်း ဒီကောင်မ
လေးကိုပဲ ဖူးဖူးမှုတ်၊ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကံဆိုးခြင်းများစွာ
ကို ရင်ဝယ်ပိုက်ခဲ့ရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ပိုင်းကံဟာ
ဒီလောက်ထိ သာယာနိုင်သတဲ့လား၊ သူ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်
ကံကောင်းခဲ့တာလဲ။ ဂမုန်းနက်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ငါ့ရဲ့ မှောင်
လင့်ချက်တစ်စကို ဖျက်ဆီးသွားခဲ့တဲ့သူ။ သူ့ကို ငါ မုန်းတယ်။
မုန်းလို့ ငါလုပ်တာ ဒါပေမဲ့ မအောင်မြင်ခဲ့ပါဘူး။

‘ဘာလဲ၊ ဘာလုပ်တာလဲ၊ လုပ်ရင် အောင်မြင်အောင်
လုပ်လေ’

‘နင် စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ တကယ်ဆို ငါမွေးတဲ့မျောက်
က ငါ့ကိုပြန်ခြောက်တာ၊ ရလိုက်တာတွေက ငါ့မှန်းထားတဲ့သူနဲ့

မိန်းမနဲ့နိုင်ခဲ့တဲ့အဆင့် အခု သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါတို့ အကျိုးစီးပွား
ပျက်ရပြီ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဂမုန်းနက်ဆိုတဲ့ ဟာမလေးက ကဝေမ
ဆေးပဲ၊ ယောက်ျားနှစ်ယောက် သူ့ကြောင့် အလူးအလဲဖြစ်နေကြ
တာ၊ ပွဲက ကြည့်လို့မကောင်းဘူး’

‘မိန်းမချင်း ငါ သူ့ကို မရှုမိမိနိုင်ဘူး ထိန်၊ အဲဒါကြောင့်
ဆိုနေက သူညီဆီသွားတာကို သိမ်းပိုက်ချမ်းဆီ လှမ်းပြော
ဆိုက်တာ၊ မခံချင်ဖြစ်သွားအောင်နည်းနည်းရိပေးလိုက်တာ၊ အဲဒါ
ယားကျတော့အထိမခံဘဲ ပြီးတော့ ငါ့ကိုပြီးတာ ရှင်းရှင်းကြီး’

‘မမကိုက သူဌေးငယ်ငယ်ချောချောလေးတွေ တစ်ပုံ
ကြီးရှိတဲ့ကြားက ဒီအတိုးကြီးကိုမှ သွားယူတာကိုး၊ ခုတော့ အား
သုံး လာဘ်ပိတ်ကုန်တာပေါ့၊ မဟုတ်ရင် ဒီကောင်နှစ်ကောင်ထဲ
က ကြိုက်တာဖြတ်ချရုံပဲ’

မောင်လုပ်သူက အစ်မအားကိုးနဲ့ တောက်ခေါက်နေ
သည်။ အစ်မလုပ်သူက သွေးကြွနေလျက် အံတကြိတ်ကြိတ်။

‘ကျွန်တော် ဒီစားသောက်ကုန်လုပ်ငန်းကို လုံးဝမလုပ်
ချင်တော့ဘူးဗျာ၊ စိတ်မပါဘူး၊ ဘာလုပ်လုပ်အဆင်ကိုမပြေဘူး’

‘ပြေမလား၊ နင်မှဂရုမစိုက်ဘဲ၊ ဝန်ထမ်းတွေကိုချည်း
ပစ်ထားရတာ၊ ဒီကုမ္ပဏီဘာဖြစ်လာမှာလဲ၊ အချိုးအဆ အခြေခံ
အတွယ်မမှန်တော့ ထွက်လာတဲ့ မုန့်တွေက င်လိုက် ချင်လိုက်

ပျော့လိုက်၊ ကြော်ငြာကျတော့ မပြတ်အောင် မထည့်ဘူး၊ တစ်လောက်ထည့်လိုက် ငါးလလောက်ပျောက်သွားလိုက်၊ ပြန်တုံကြော်ငြာကျတော့လည်း ဒါပဲ၊ ဒီခေတ်က ကြော်ငြာကောင်းတိုးတက်တာ'

'ကျွန်တော်တို့မှာ ဂရုစိုက်စရာ မိဘလည်း ရှိတော့တာမဟုတ်တာ၊ ဒီလောက်လုပ်ငန်းကြီးမလိုပါဘူး မမရာ၊ နှစ်ခါနှစ်ခါလောက်အတွက် ဒီလောက်စိတ်ညစ်ခံမနေပါနဲ့၊ ဒီကမ္ဘာကြီးကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်ရအောင်ပါ၊ ခုဆို အရောင်းမြင့်တင်ရတာက ကိုမောင်ထွက်သွားလိုက်တာလည်း လက်မောင်းဖြတ်သွားသလိုပဲ၊ အလုပ်သမားဝန်ထမ်းတွေကိုက ကိုညီနဲ့ ကျွန်တော်တို့အပြောင်းအလဲကို သိနေကြပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ကို လက်မခံချင်တာ'

'ဟုတ်တယ်၊ အလုပ်သမားတွေကိုက ဘယ်ကပဲလခရရအေးဆေးမယူချင်ဘူး၊ လူကို ဝါးစားလို့ရတာ ကျနေတာပဲ၊ ပုဂ္ဂိုလ်စွဲနဲ့'

မေတ္တာရဲ့ သဘောတရားကို သူမ လက်မခံချင်ပါ။

ကိုယ်ပေးတဲ့ အတိုင်းပဲ ရတတ်တဲ့ သဘောကို နားလည်ပါ။ မောင်နှမနှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းရိုက်ကြသည်။ တစ်နေ့တော့ ဖြစ်လာမည်သာ။

'မိန်းမဆိုတာ လှည့်ဖျားတဲ့အမျိုး၊ ယောက်ျားကတော့ ရူးသွပ်တတ်တယ်၊ မိန်းမတွေလှည့်စားတာသိလျက်နဲ့ လှည့်စားခံပြီး အရူးအမူးဖြစ်နေကြတဲ့အထဲမှာ ခင်ဗျားပါနေပြီ ကိုသိမ်းပိုက်ချမ်း'

'ဟေ့ကောင်.... မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ'

ဖုန်းကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ရင်း ဒေါသကဖြစ်လာသည်။ အလုပ်က အရေးကြီး၊ ဂမုန်း ခုတလော မူးမူးနေလို့ ကျန်းမာရေးမကောင်းတာကို စိတ်ကမမြောင့်။

ဒီတယ်လီဖုန်းကတစ်မျိုး။

ဖုန်းချပ်စိဖို့လည်း လက်ကမရောက်။

'တကယ်ပြောတာဗျ။ ခင်ဗျား မိန်းမက ခင်ဗျားကို အချိုသတ်ပြီး အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကို စောင့်နေတာ၊ အခုသူတို့ပြေးကြတော့မှာ'

‘ဘာ’

‘ဒါမျိုးကို မှန်းပြောလို့မရဘူးနော်၊ ခင်ဗျားလည်း မမြင်ရဘဲ ယုံမှာမှ မဟုတ်တာ၊ မင်းညီလာက သူ့အဖေသေလို့ ဂျပန်လစ်တော့မှာ၊ အဲဒီမှာခင်ဗျားမိန်းမ လိုက်သွားလိမ့်မယ်’

‘ဟေ့ကောင်... မင်း... မင်း... ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ၊ သတ္တိရှိရင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြောကွာ’

‘ဘယ်သတ္တိရှိမလဲ၊ ခင်ဗျားက မမြင်ဘဲ ယုံမှာမှ မဟုတ်တာ၊ လက်တွေ့မပြနိုင်သေးဘဲ လူလုံးပြလိုက်ရင် ကျုပ်နာသွားမှာပေါ့၊ လာမယ့်တစ်ရက်နေ့မှာ မင်းညီလာ ဂျပန်ကိုသွားမှာ၊ ခင်ဗျားမိန်းမကို ခင်ဗျားစောင့်ကြည့်ပေတော့၊ သေချာဖမ်းချင်ရင် စိတ်ရှည်ရှည်ထားပေါ့ဗျာ၊ သူတို့ချင်း အချိန်အဆက်လုစ်နေတာကို ကျုပ်သေချာသိလို့ပြောတာ၊ ခင်ဗျားလည်း မြင်မှပဲ ယုံပေါ့ဗျာ၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒီမှာ ပတ်ဝန်းကျင်စကားဆိုတာ ယုံသင့်တာတွေလည်း ရှိတယ်နော်၊ အားလုံးကိုပယ်ပြီး နားပိတ်ထားရင် ခင်ဗျား စုံလုံးကန်းတဲ့ဘဝရောက်သွားလိမ့်မယ်’

ဖုန်းချသွားပြီ။

သူ စားပွဲမှာ အံ့ကြိတ်ထိုင်ရင်း ဖုန်းကို မကျေမနပ်ကြည့်မိသည်။ မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေပဲလို့ စိတ်ကသိနေပေမယ့် ဒေါသ ဖြစ်တင်ကျန်ခဲ့တာက ပျောက်လို့မရပေ။

သူ ဖုန်းကောက်ဆက်လိုက်၏။

သစ္စာမွန်စာပေ

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

ဖုန်းဝင်နေပါလျက်နှင့် ကိုင်မည့်သူမရှိ။
သုံးခါတိတိ စောင့်ခေါ်သည်။

ဖုန်းမကိုင်သောအခါ...

‘ဝင်းမောင်’

‘ဗျာ... ဆရာ’

သူ ရုံးခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့သည်။

‘ညနေ ကုန်ရောက်ရင် မင်းသွားစစ်လိုက်’

‘ဗျာ... ဟုတ်ကဲ့’

သူ စစ်ပြီးသည့် စာရင်းတွေမှာ လက်မှတ်ထိုး၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဖုန်းလာနေသကြားပေမယ့် နောက်မှာ တဝေါ့ဝေါ့ထိုး
အန်နေသဖြင့် ဂမုန်း အသားဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ဖုန်းဆီကိုမသွား
နိုင်ခဲ့ပေ။

ကျောင်းပိတ်ရက်စို့ ဟင်းလေးဖွယ်ဖွယ်ရာရာချက်ဖြုတ်
ပေးချင်ပေမယ့် မချက်နိုင်။

‘ဂမုန်း’

ကားသံမကြား ဘာမကြားနှင့် နောက်ကဘွားခနဲ ပေါ်
လာတာကြောင့် ဂမုန်းလန့်ဖျပ် လှည့်ကြည့်မိသည်။

သိမ်းပိုက်ချမ်းမျက်နှာက ပျော့ပျောင်းနူးညံ့မှုမရှိ။

ဂမုန်းမျက်နှာကိုတင်းပစ်လိုက်ပြီး

‘ဘာလဲ’

‘ငါဖုန်းခေါ်နေတာ သုံးခါတောင် နင်ဘာလို့မကိုင်တာ

လဲ’

‘မအားလို့’

‘မအားဘူးဘဲ ထားပါ။ ဒီလောက်အကြာကြီးခေါ်နေတဲ့
အထိ မအားတာ ဘာလုပ်နေလို့လဲ’

‘ငါလည်း ငါ့အလုပ်နဲ့ငါ ရှိနေတာပဲ သိမ်းပိုက်၊ နင့်ကို
ရှင်းပြနေရဦးမှာလား၊ ဖုန်းမကိုင်မိတာ ငါ့မှာအပြစ်တော်တော်
ကြီးသွားသလား’

‘ဟ... ကြီးတာပေါ့၊ ငါက နင့်ယောက်ျား၊ နင့်ကို
စိတ်မချလို့ နေထိုင်ကောင်းရဲ့လားလို့မေးမလို့ စေတနာနဲ့ဆက်
တာ၊ နင်က လူမထင်စွာ ဂရုမစိုက်စွာ တုံ့ပြန်လိုက်တာ၊ ငါက
ဘာကောင်လဲ’

ဂမုန်းမျက်နှာလှုပ်ပစ်လိုက်၏။

သူ ဂမုန်းရဲ့ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို သူ့ဘက်ဆွဲလှည့်လိုက်ပြီး

‘နင် ငါ့မျက်လုံးရဲ့ တည့်တည့်ကို ကြည့်စမ်းပါ၊ ငါမသိ
အောင် ဘာတွေလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးရှိနေသလဲ၊ အိမ်မှာတစ်ယောက်
တည်းရှိတဲ့အချိန် ဘာတွေစိတ်ကူးပြီး ဘယ်လိုနေသလဲ ပြောဟာ’

‘ဘာပြောတယ်’

ဂမုန်းအသံက ဟိန်းထွက်သွား၏။

အောက်နှုတ်ခမ်းကို နာကျင်လာသည်ထိ ဖိကိုက်ကာ...

‘ငါတစ်ယောက်တည်းရှိနေကာမှ ငါ့စိတ်ကူးချင်ရာ ကူး
တာပေါ့၊ ငါကြံချင်ရာကြံမယ်၊ ဘယ်သူမှသိဖို့မလိုဘူး’

‘ဂမုန်း... နင်’

ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်တွဲဖြုတ်ကျသွားသည်။

တဖန်ထိုးဆန်တတ်သည့် စူးရသောမျက်လုံးတို့မှာ

တငွေငွေ ပြောင်းလွင့်သွားကာ...

‘ရတယ် ကြံ၊ နင်ကြံစည်ပါ၊ ငါကတော့ နင့်ကို’

သူ ချာခနဲလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

နူးညံ့ရိဝေသော မင်းညီလာရဲ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာ
၏။ ဒီမျက်ဝန်းများမှာ ဂမုန်းကို အမြဲတမ်းမျှော်လင့်မှုတွေ ကိန်း
အောင်းနေတာ သူသိသည်။

ဂမုန်း သူ့ကို မချစ်နိုင်ဘူးဆိုတာလည်း အချိန်တိုင်း
သေချာနေတဲ့အဖြစ်။ ဒါဆို ဖုန်းဆက်တာ မှန်နေပြီလား။

‘တီ... တီ’

ရောဂါသည်း၍ အိပ်ယာထဲလဲနေသမျှ ကာလပတ်လုံး
သူ ဘယ်ဖုန်းကိုမှ လက်ခံစကားမပြောခဲ့ပါ။

ဒီနေ့တော့ ခရီးထွက်တော့မှာမို့...

‘ဟဲလို’

‘ဟဲ... ဟဲ... နေကောင်းတယ်နော် ကိုမင်းညီလာ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းနေပါပြီ၊ ဒါနဲ့မိတ်ဆွေက ဘယ်သူ
များလဲခင်ဗျ၊ အသံကိုမကျက်မိတာတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ’

‘ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ကိုမင်းညီလာရဲ့ အသံ
မိတ်ဆွေမှ မဟုတ်တာ၊ ဒါပေမယ့် ဂမုန်းရဲ့မိတ်ဆွေပါ၊ ဆင်ဖြူ
ကျွန်း ဘုရားကြီးကုန်းပိုင်းမှာပဲ နေတာလေ’

‘ဪ... ဒါဆို အခု ဂမုန်းနဲ့နေတယ်ပေါ့နော်’

သစ္စာမွန်စာပေ

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့ဆီလာတာ မဟုတ်ပေမယ့် သူ့အတယ်ဆိုတော့ ဘယ်မှာမှမတည်းဖြစ်တော့ဘူးပေါ့ဗျာ၊ ဆွေမို့လို့နေကြတာမဟုတ်လား’

‘ဒါပေါ့ဗျာ’

မင်းညီလာစိတ်တွေ လန်းကြည်သွားသည်။

ဂမုန်းဆိုတဲ့ နာမည်လေးကြားသည်နှင့် သူ့မှာကြည့်နဲ့ပီတိဖြစ်ရလေသည်။

‘ဂမုန်းကို ခင်ဗျားကယ်မှဖြစ်မယ် ကိုမင်းညီလာ’

‘ဗျာ’

မထင်မှတ်သည့်စကားကြောင့် သူကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားသည်။ ထိုသူကဆက်၍...

‘ခင်ဗျားမသိပေမယ့် ခင်ဗျား ဆင်ဖြူကျွန်းကို လာတုန်းက ကျုပ်သိပါတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ’

‘သိမ်းပိုက်ချမ်းဟာ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်မြို့တည်းသားပါ။ ဒါပေမယ့် ဂမုန်းကို နှိပ်စက်လွန်းတယ်ဗျာ၊ မကျေနပ်လို့ ကွာရှင်းပေးလိုက်တာမျိုးလည်းမဟုတ်ဘူး၊ နေ့ရှိသရွေ့ ခင်ဗျားနဲ့ပဲ သမုတ်ပြီး ရန်လုပ် ရိုက်နှက်’

‘ဘာ ဂမုန်းကို သူ ရိုက်တယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဂမုန်းခမျာ သနားစရာပါဗျာ၊ ခင်ဗျား’

ဗုဒ္ဓကိုသွားတော့မှာ သူသိတယ်၊ သူလည်း သိမ်းပိုက်ချမ်း သိမ်းပိုက်ထားလို့ ပေါင်းနေရပေမယ့် စိတ်က ခင်ဗျားဆီမှာပဲ၊ ခင်ဗျား သွားတော့မယ်ဆိုတော့ ပိုဆိုးသွားတာပေါ့၊ သိမ်းပိုက်ချမ်းလည်း နှိပ်စက်ပြီး ကွာမပေးတော့ သူ့ကိုယ်သူသတ်သေတော့မယ် ဖြစ်နေတာ’

‘ဒီလောက်ထိဖြစ်နေသလားဗျာ’

‘ပိုဆိုးတယ်၊ ကျွန်တော်ပဲ အကြံပေးလိုက်တာ၊ ဂမုန်းအတွက်မခံချင်လို့ပါ၊ ချိုးမွမ်း ခုနစ်ရက်၊ ကဲ့ရဲ့ ခုနစ်ရက်ပဲ၊ ခင်ဗျားလည်း လစ်တော့မှာပဲဆိုတော့ ဂမုန်းကို ခေါ်သွားလိုက်ပါ၊ ခင်ဗျားမှ မကယ်ရင် ဂမုန်းမကြာခင် သူ့ကိုယ်သူသေကြောင်းကြုံမှာပဲ’

‘နေပါဦး၊ ဒါတွေအမှန်ပဲလားဗျာ၊ အခု ဂမုန်းရှိလား၊ စကားပြောပါရစေ၊ သူသာ တစ်ခွန်းပဲဝန်ခံ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်ဖို့ ဝန်မလှေးဘူး’

‘သိမ်းပိုက်ချမ်းကို ခင်ဗျားက လျော့တွက်ထားသလား ကိုမင်းညီလာ၊ အခု ကျွန်တော်လမ်းဘေးက ဆက်နေတာဗျာ၊ ဂမုန်းက အိမ်မှာ အဲဒီတော့ လေဆိပ်ကို စောစောရောက်နှင့်ပါစေ၊ ဂမုန်းကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခေါ်ထုတ်ပေးမယ်၊ ဒါပဲ’

ဖုန်းကိုင်ရင်း မင်းညီလာ စိတ်တွေလှုပ်ရှားကာ မိုက်က အောင့်လာသည်။

‘ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်’

ဗိုက်ကိုအသာထိကိုင်၍ သူ စဉ်းစားနေမိသည်။

ဖြစ်နိုင်သည်လည်းရှိကာ ယုံလည်းမယုံရပေ။

ခုတလော ဂမုန်းကျောင်းမတက်တာလည်း သူသိနေ

ပြန်ရာ...။

၃

‘တကယ်ပြောတာပေါ့၊ သူကတော့ မင်းကို ဘယ်တော့မှ ဖွင့်ပြောမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့မှာအရက်ကြောင့် အစာအိမ်ရောဂါ ပြန်ထနေလို့ နိုင်ငံခြားကို ထွက်ရတာ၊ ဒါပေမဲ့ သူသေမှာပါ’

‘အို’

‘သူ ဒီမှာမသေချင်ဘူး၊ အထူးသဖြင့် သူ့ရဲ့မကောင်းကြောင်းသတင်းကြောင့် မင်းကိုဒုက္ခမဖြစ်စေချင်ဘူးတဲ့၊ ဒါကြောင့် ဂျပန်ကိုထွက်တာ၊ သူ့အလွန်ဆုံးခံရင် နှစ်လပဲလို့ ဆရာဝန်က ဒီတိပေးထားပြီးသား’

‘ကိုလေးရယ်’

‘ငါတို့ချင်းက ငယ်ပေါင်းတွေဆိုတော့ သူက ရင်ဖွင့်တာပေါ့၊ သူမသွားခင် မင်းကို တွေ့ချင်တယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူးဆိုပြီး သူ မျက်ရည်ကျနေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ငါတို့စိတ်မကောင်းလွန်းလို့ အားလုံးတိုင်ပင်ပြီးမှ မင်းဆီကို ဆက်

တာ၊ အိမ်ကိုလူနာမေးသွားရင်ရပေမယ့် မင်းယောက်ျားသိလို့
မသင့်တော်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ လေဆိပ်ကို မင်းသွားလို့
ပါလို့ ငါတို့မေတ္တာရပ်ခံချင်တယ်၊ သူက သေရတော့မယ့်
ပါ၊ လေဆိပ်မှာဆိုတော့ ဘာမဆို မင်းအတွက် ပြောဆိုကောင်း
ပါတယ်၊ တင့်တယ်မှာပါ၊ သူ့အတွက် အမှတ်တရပစ္စည်းတင်
ခုပါ မင်းယူသွားလိုက်ပါနော်’

ဂမုန်း ဖုန်းကိုင်ရင်း မျက်ရည်ကျနေခဲ့လေသည်။
ကိုလေးရယ် ဖြစ်ရလေရှင်။

ဂမုန်းကို မြင်လိုက်တော့ သူ့စိတ်တွေ လှုပ်ရှားကာ
နေရာမှ ထရပ်လိုက်မိသည်။

‘ကိုလေး’

‘ဂမုန်း’

သူ့ဆီလာတာပဲဆိုသော အသိကြောင့် သတိလက်လွတ်
နှင့် သူ ဂမုန်းလက်ကလေးကို လှမ်းကိုင်လိုက်မိသည်။

‘အို... ကိုလေး’

ဂမုန်း အလန့်တကြားနောက်ဆုတ်၏။

‘ဂမုန်း တကယ်ရောက်လာတယ်နော်၊ ကိုယ် ကိုယ်
ဝမ်းသာလိုက်တာ ဂမုန်းရယ်၊ ကိုယ် တကယ်ကိုပျော်သွားတာ’

‘လူယုတ်မာတွေ’

ခပ်ကြိတ်ကြိတ်အသံတစ်သံနှင့်အတူ...

‘ခွပ်’

သစ္စာမွန်စာပေ

မင်းညီလာ မျက်နှာလည်ထွက်သွားကာ လူပါ ငုံ့လဲကျသွား၏။

‘ကိုလေး’

‘ဖယ်စမ်း’

‘မလုပ်ပါနဲ့ သိမ်းပိုက်၊ မလုပ်ပါနဲ့ ကိုလေးက လူမေ့ပါ’

‘ခွပ်’

‘အောင်မလေး လုပ်ကြပါဦး’

လေယာဉ်အဆောက်အအုံထဲမှာ လူတွေ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားကြ၏။

‘ဟာ... ဟိုလူ သတိမရတော့ဘူး’

‘လုပ်ကြပါဦးဟ’

‘ဟေ့ကောင်... မင်းနဲ့ ဘာပတ်သက်လို့လဲ’

‘တောက်’

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အလယ်မှာမို့ ဘာဖြစ်ကြသည်ကို ခန့်မှန်းမိကာ လူတွေက သိမ်းပိုက်ချမ်းကို မကြည်သလို ကြည့်ကြသော်လည်း ထိပ်တိုက်ဝင်မပါကြပေ။

‘ဟာ... ကိုညီ’

‘ကိုမင်းညီ ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘လုပ်ကြပါဦးရှင်၊ သူ... သူ... ဘာဖြစ်သွားမလဲ’

ဂမုန်း ရှေ့တိုးတော့ သိမ်းပိုက်ချမ်းက ဆောင့်ဆွဲထားသည်။ ဂမုန်း ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ ဒေါသကြောင့် လက်ဘစ်ဖက်က ရိပ်ခနဲ မြောက်တက်သွား၏။

‘ဖြန်း’

‘ဟာ’

မထင်မှတ်သော အလစ်ငိုက်မို့ သိမ်းပိုက်ချမ်း ကိုယ့်ပါးတိုယ် ဖြန်စမ်း၍ လူကြားထဲမှာဆိုသော အသံက နောက်မှဝင်ကာ မျက်နှာရဲတွတ်သွား၏။

‘နင် မကျေနပ်ရင် ဖြန်ရိုက်လေ၊ သတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ၊ သိမ်းပိုက်ရဲ့’

ကားပေါ်ပွေ့သယ်သွားကြသော မင်းညီလာဆီကို လှမ်းကြည့်၍

‘သေတော့မယ့်လူကို မသေသေအောင် လက်သီးနဲ့ သုံးလေးချက်ထိုးချရတဲ့ နင့်ကို ငါချီးကျူးပါတယ်၊ ငါ့ကိုပါ ထိုးပါ၊ သတ်ပစ်ပါ၊ နင်မသတ်လည်း ငါသိက္ခာ ငါ့မှာဘာမှမရှိတော့ပါဘူး အဟင်း’

လူတွေဝိုင်းဝန်းကြည့်နေကြတဲ့ကြားထဲမှာ ဂမုန်း သူ့ကို လက်ညှိုးထိုးပြောနေသည်။

ငိုနေသည်။

မင်းညီလာ သွေးအလူးလူးနှင့် ကားပေါ်ပါသွားခဲ့ပြီ။

သူ့ပါးစပ်တစ်ဖက်မှာ ပူထူနေဆဲ။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ။

သူ ဂမုန်းလက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ထားခဲ့သည့် လက်
မဖြုတ်သေးပေ။

အမေရယ် ဟောမာန်ရယ် ဝင်လာကြတာကို မြင်နေရ
လည်း သူ ထကြွရမှန်းမသိ။

ဟောမာန်က လက်ထဲက အိတ်ကြီး ဘုန်းခနဲ ပစ်ချကာ
အနားပြေးရောက်လာ၏။

‘ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ သိမ်းပိုက်ရယ်၊ ဂမုန်းမရှိတော့
ဘူးလား၊ ငါတို့ဆီ ဖုန်းဆက်မေးကတည်းက ထွက်သွားတာလား၊
ဘာဖြစ်ကြတာလဲ ပြောစမ်းပါ’

‘မင်းပဲလွန်တာ မဟုတ်လား၊ အခု ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့
တော့ဘူးလား’

‘မတွေ့တော့ဘူး အမေ၊ ဂမုန်းပြန်လာမှာ မဟုတ်တော့
ဘူး၊ ကျွန်တော် သိတယ်’

‘ဟဲ့... မင်းက ဘာလုပ်လွှတ်လိုက်လို့လဲ၊ ဘာလို့
လောက်များ အပြစ်ကြီးကြီး ရှိလို့ဖြစ်ကြတာလဲ’

‘ကျွန်တော် မှားသွားတယ် အမေ’

‘အလိုလေး ငါ့သားက မှားတယ်လို့ ဝန်ခံလို့ပါလား ပြောပါဦး၊ ဘာဖြစ်ကြတာလဲလို့’

သိမ်းပိုက်ချမ်းက ဖြစ်ပုံကို သေချာပြောပြသည်။ စကားသံက ပြတ်သွားလိုက် ပြန်ဆက်လိုက်။

သူ ဂမုန်းကို လွမ်းသော လူရမ်းကားအဖြစ် နာမည်ဆိုတွင်သွားခဲ့ရသော အပြစ်များစွာအတွက် ယူကျုံးမရခြင်းက အထင်းသား။ မျက်ရည်များပင် ဝဲနေလေသလားဟု ဒေါ်သိန်းသိန်းက သားရဲ့မျက်လုံးတွေကို ခိုးရိုမိစွာကြည့်သည်။

သူငယ်ချင်းကို တွေ့တော့တစ်မျိုး။

ဟေမာန် ဝိုလေသည်။

‘ဒေါသကိုလျှော့ပါလို့ နင့်ကိုငါ အတန်တန်မှာခဲ့တယ်၊ ခုတော့ နင့်ဒေါသကို သူများက လုပ်စားသွားပြီပေါ့၊ ဂမုန်းသနားပါတယ်ဟယ်၊ သူ့ခမျာ ရွှေမရှိ ငွေမရှိနဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်ရယ်’

‘ကဲပါ သားရယ်၊ အမေတို့ပါ ဝိုင်းရှာကြတာပေါ့၊ သူဆင်ဖြူကျွန်းကို ပြန်မရောက်ဘူးဆိုတော့ ရန်ကုန်မှာရှိမှာပါ’

ဒေါ်သိန်းသိန်းက နှစ်သိမ့်သည်။

ဟေမာန်ဝိုသံက ဂမုန်းရဲ့ ရှိုက်သံများလို သူ့ကိုချောက်ချားစေလေသည်။ ပြီးတော့ မင်းညီလာ...

ခုံတွေကြားထဲ လဲကျသွားစဉ် သူ့ကို တောင်းပန်သလို ကြည့်သွားခဲ့သော မျက်လုံးများ...

သူ့စိတ်အာရုံမှာ ဘာကိုမှ မျှောက်မရပေ။ သိမ်းပိုက်ချမ်းဆိုသော သိမ်းပိုက်ချင်တက်သည့် လူတစ်ယောက်ဟာ ရှိခဲ့သော စရိုက်တို့နဲ့ ခြားနားစွာ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည့် မျက်နှာပြင်သည် အေးစက်တည်ငြိမ်လိုက်...

ဒေါ်သိန်းသိန်းသည် သားတစ်ယောက် လေလွင့်ပျက်စီးသွားမှာစိုးကာ ဂမုန်းသတင်းကို စုံစမ်းရင်း ရန်ကုန်မှာပဲ နေဖြစ်ခဲ့၏။ ဟေမာန် ဖုန်းတွေတဝှမ်းဝှမ်းဆက်ပေမယ့် သတင်းကောင်းမရခဲ့ပေ။ သူမခမျာ ဆင်ဖြူကျွန်းမှာနေသော်လည်း အေးအေးလူလူမနေနိုင်ရှာ။ နောက်တစ်လလောက်ကြာတော့ ရန်ကုန်ကိုရောက်လာသေးသည်။

‘ဟဲ့... ကျောင်းမှာ နင်သွားမစုံစမ်းဘူးလား’

‘မသွားဘဲနေမလား၊ လာမတက်ဘူးတဲ့၊ သူ့မှာနေရေးထိုင်ရေး စားသောက်ရေးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ကျောင်းတက်နိုင်မှာလဲ၊ ငါ အဲဒါကို စိတ်ပူတာ’

ရန်ကုန်မှာပဲ ရှာနေရင် အားမရတော့ ခရီးတွေထွက်။ သိမ်းပိုက်ချမ်း ယောက်ယက်ခတ်နေသမျှ ဒေါ်သိန်းသိန်းက အိမ်စောင့်။

‘ဘယ်လိုလဲ ကိုသိမ်း၊ ပျောက်လှချည်လားဗျ’
 ‘ကျွန်တော် ရှိပါတယ်’
 သိမ်းပိုက်ချမ်း ခပ်ယဲ့ယဲ့ပဲ ပြုံး၍ နေရာရွှေထိုင်သည်။
 ‘လာဗျာ ထိုင်’
 အိမ်မှာအလုပ်သမားမရှိတာမို့ ဒေါ်သိန်းသိန်းကိုယ်တိုင်
 ပဲ စည်သည်အတွက် ကော်ဖီနဲ့မုန့် လာချပေး၏။
 ‘သောက် လူလေး၊ မုန့်လည်းစား’
 ပြော၍ ချက်ချင်းထွက်သွားသည်။
 ‘ကိုယ် မင်းတို့အိမ်ထောင်ရေးကို ကြားတယ်၊ တကယ်
 စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ၊ သူ့ကိုခုထိ ပြန်မတွေ့ဘူးနော်’
 ‘ဟုတ်တယ်၊ ခြောက်လတင်းတင်းပြည့်သွားပြီ’
 ပြော၍ သိမ်းပိုက်ချမ်းက စီးကရက်မီးညှိသည်။ ပြီးမှ
 ‘ရော... သောက်’

သစ္စာမွန်စာပေ

ကိုဟန်စိုးကို စီးကရက်ဗူးနဲ့ မီးခြစ်ထိုးပေး၏။
 ကိုဟန်စိုးက စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်သောက်ကာ
 ‘မင်း ပြီးခဲ့တဲ့လက နယ်ထွက်သွားတယ်ဆို’
 ‘ဟုတ်တယ်၊ တစ်နေ့ကမှ ပြန်လာတာ’
 ‘ဟာ... ဘာဆို ကိုယ်ကကောင်းတာပေါ့၊ ဦးမိုးလွင်ကျော်
 တို့လည်း ပြောတယ်၊ မင်းဆီကို ဖုန်းဆက်နေတယ်၊ တစ်ခါမှ
 မရဘူးတဲ့၊ အဲဒါနဲ့ ကိုယ်တမင်တကာ ဒီကိုထွက်လာခဲ့တာ’
 ‘ကိစ္စရှိလို့လား’
 ကိုဟန်စိုးက တောင်းတောင်းယန်ယန်မျက်နှာနှင့်...
 ‘ကိုယ့်ကို ခြောက်ဆယ်လောက်ပေးပါ၊ ကိုယ့်စက်ရုံကို
 လည်း မင်းယူပါတော့၊ ရှေ့ကတင်ခဲ့သမျှတွေ မနည်းမနောဖြစ်
 နေပြီမုန်း ကိုယ်သိပါတယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ စက်ရုံကို ကိုယ်
 ကျေကျေနပ်နပ်ပေးတာပါ၊ ကိုယ့်အမျိုးသမီးကလည်း အားနာလို့
 ပြောနေတာပါ’
 ‘အားမနာပါနဲ့၊ ခင်ဗျား စက်ရုံကြီးကို ကျွန်တော်က
 စိတ်ကို မဝင်စားတာ၊ ခြောက်ဆယ်ကို ယူသွားပါ၊ ခင်ဗျား
 စက်ရုံရောင်းပြီးမှပဲ ပြန်ဆပ်ပါ၊ ယူထားသမျှတွေအားလုံးထဲက
 သုံးပုံနှစ်ပုံပဲ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပေး’
 ကိုဟန်စိုး ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားသည်။
 ‘ဒီလောက်အထိ နာဘောမကောင်းပါနဲ့၊ ညီလေးရာ၊

သစ္စာမွန်စာပေ

ကိုယ်ချေးငှားခဲ့တာ အတိုးဘာညာလည်း မင်း သတ်မှတ်ခဲ့တာ မရှိဘူး၊ အတိုးနဲ့ဆို ငါအလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်ရတာ ကြာနေပါပြီ။ မင်း ကိုယ့်စက်ရုံကို ယူပါကွာ၊ အခုခြောက်ဆယ်ကို စက်ရုံကို မင်းလွှဲယူတယ်ဆိုမှ ကိုယ်ယူဖို့ အမျိုးသမီးကလည်း မှာလိုက်တယ်၊ တကယ်ပါ။

သိမ်းပိုက်ချမ်း ဒုတိယအကြိမ် မျက်နှာကို ပွတ်သပ်မိ ပြန်သည်။

ကိုယ့်သောကနဲ့ ကိုယ်လည်း အေးအေးဆေးဆေးမနေ ရပါလား။

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားရဲ့ အထည်ချုပ်စက်ရုံကြီးကို စိတ်ကို မဝင်စားတာ ကိုဟန်စိုး၊ မိန်းမတွေနဲ့ လုံးထွေးနေတဲ့ အလုပ်ကို လုံးဝမလုပ်ချင်ဘူး’

‘မင်း လုံးမထွေးရပါဘူး၊ ပိုင်ရှင်လွှဲလိုက်တာကလွဲရင် စက်ရုံမှာ စိတ်ချရတဲ့ မန်နေဂျာတွေ၊ အများကြီးရှိတယ်၊ သူ့အဆင့်နဲ့သူ့လိုင်းအတိုင်း အုပ်ချုပ်တဲ့သူတွေ သူ့နေရာနဲ့သူ ရှိပြီးသား၊ စာရင်းအင်းတွေ မင်းစစ်ဆေးရုံပဲ၊ လစာထုတ်ပေး၊ ငွေသိမ်း ဒါပဲ’

သူ ငြိမ်နေတော့ ကိုယ်ဟန်စိုးက ဆက်ပြောသည်။

‘စက်ရုံက အခု ငါ့လက်ထဲမှာကျနေတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်းလက်နဲ့ထိရင် ဘာမဆို ရွှေဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ

မင်းသာကိုင်လိုက်ရင် တိုးတက်ပြောင်းလဲသွားမှာ အမှန်ပဲ၊ မင်းက ဦးနှောက်ပြေးတာပဲကွာ၊ စက်ရုံကို တစ်ချက်ဝင်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ဘယ်နေရာ ဘာလိုတယ်ဆိုတာ ချင်ချင်းသိမှာပါ’

‘အဲဒါဆိုလည်း ဖြည်းဖြည်းပဲဗျာ၊ လောလောဆယ်’

‘လောလောဆယ်ပဲ မင်းလွှဲယူမဲ့ဖြစ်မယ် ကိုသိမ်း၊ တော်ကြာ ယောက္ခမက ကြားက ကန့်လန့်ကန့်လန့် ဝင်ပါလာရင် အားလုံးစိတ်ညစ်ကြရမယ်၊ အတိုးကြီးက လူညစ်ကြီးကွ၊ မင်းစိတ်နဲ့ လွယ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ယူမယ့်ဟာပဲ မြန်မြန်ယူလိုက်ပါကွာ၊ စာချုပ်စာတန်း ရှေ့နေရှေ့ရပ်ကိစ္စ ကိုယ်အားလုံး စိစဉ်ထားလိုက်မယ်’

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဆံပင်ပခုံးလောက်ဝဲဝဲလေးနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်
သူတို့နှားထိပြေးထွက်လာကာ...

‘မမြင့်ခင်အုပ်စုက အစ်မတစ်ယောက် မီးဖွားတော့ဖို့
ဗိုက်နာနေတယ်’

‘ဟာ’

ကိုဟန်စိုး မျက်နှာပျက်ကာ သိမ်းပိုက်ချမ်း နှာခေါင်းရှုံ့
သည်။ အဲဒါကြောင့် မိန်းမတွေကို သူ မအုပ်ချုပ်ချင်တာ။

မိန်းမများ ဗာဟီရကိစ္စက ခပ်များများ။

‘သူဌေး ကျွန်မ အဖွဲ့ထဲက ဟိုကောင်မလေးတစ်
ယောက် မွေးတော့မယ်’

ဆံပင်ကျစ်ဆံဖြိုးကျစ်နှင့် ခပ်ရင့်ရင့်အမျိုးသမီးတစ်
ယောက်ပါထွက်လာ၍ သတင်းပို့၏။

ဘယ်နှယ့် ဒါ သူတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။

ကိုဟန်စိုး မျက်နှာကြီး ရှုံ့တွနေတာကို ကြည့်၍
သိမ်းပိုက်ချမ်း ကားပေါ်ဝင်ထိုင်ရင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။

‘ဘယ်နှယ့် နေ့စေ့လစေ့ ဗိုက်ကြီးသည်ကြီးကို မင်းတို့
က အလုပ်ခန့်ထားရသလား၊ နားမလည်ဘူးလား’

‘အယ်... သူ... သူဗိုက်က ပါးပါးလေးဆိုတော့ လစေ့
နေမှန်းမသိဘူး သူဌေးရဲ့၊ ပြီးတော့ အရမ်းဒုက္ခရောက်နေတယ်
ဆိုလို့ သနားလို့ မနီနေ့ကကို ပြောပြီးသွင်းထားတာ’

‘ဟား... တော်ပါသေးရဲ့ကွာ၊ ရောက်လာလို့’

တမျှော်မျှော်ဖြစ်နေပုံရသော ကိုဟန်စိုးက သူ့ကားလေး
ကို မြင်သည်နှင့် အပေါ်ပြတင်းမှ မျက်နှာခွာသွားကာ အောက်
ထပ်တံခါးဝကိုချက်ချင်းရောက်လာတာ သိမ်းပိုက်ချမ်း အားလုံး
မြင်သည်။

‘လာပါ လာပါ၊ ရှေ့နေကြီးတွေလည်း စောင့်ပါဦးလို့
တောင်းပန်ထားရတယ်’

စက်ရုံရဲ့ အလျားအနံ့ သုံးထားသည့် စက်အမျိုးအစားများ
နဲ့အလုံးရေစာရင်းဖိုင်တွေ အားလုံး သူ့လက်ထဲရောက်လာသည်။

စက်ရုံက အစက ဖက်စပ်ရုံကြီးဖြစ်ကာ ကိုဟန်စိုး
ကိုဟန်တိုး ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးတည်းပိုင်ဖြစ်သွားခဲ့၏။

ဒီထဲမှာ ဂျီပီကြီး ဟိုဟန်တိုးက ကင်ဆာဖြစ်ပြီး ဆုံး
သွားတော့ ကိုဟန်စိုးပဲ ကျန်ခဲ့သည်။

‘သူဌေး... သူဌေး’

‘ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ကွာ၊ မွေးမှာရော ဟုတ်ရဲ့လား
အဘောရှင်းဖြစ်တာဆို ခက်ဦးမယ်’

‘မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ပြောတာပါ၊ နေ့စေ့လစေ့တဲ့
သူ့စက်ရုံမှာက အဲသလိုပါဆို။

ကိုဟန်စိုး ခေါင်းကုတ်ရင်း ပျုံးစိစိဖြစ်နေသော ကားထဲ
ရောက်နေပြီဖြစ်သည့် သိမ်းပိုက်ချမ်းကို ငုံ့ကြည့်ကာ...

‘ကဲ... မင်္ဂလာလိုပဲ မှတ်တော့ ပိုင်ရှင်အသစ်ရေ၊ မင်း
လက်ထဲ စက်ရုံလွှဲမှပဲ ကလေးမွေးတာနဲ့ ကြုံနေပြီ’

ကိုဟန်စိုးက တဟဲဟဲရယ်၍...

‘လက်စနဲ့ ပိုပြီးမင်္ဂလာရှိသွားအောင် လူနာကို ခေါ်တင်
သွားပေးပါလား’

‘ရပါတယ်၊ ခေါ်လေ’

သွေးတိုးစမ်းလိုက်တာပေမယ့် သိမ်းပိုက်ချမ်းက လက်ခံ
တော့ ကိုဟန်စိုး ပျာပျာသလဲ အမိန့်ပေးသည်။

‘ကဲ... လူနာကို သွားခေါ်ကြ၊ အဲဒီထဲက မမြင့်ခင်နဲ့
အိမ်ထောင်သည်နှစ်ယောက်ပါ လိုက်သွား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

သိမ်းပိုက်ချမ်း နာရီငုံ့ကြည့်ရင်း ပင့်သက်ရှိက်မိသည်။
ညကိုးနာရီ ထိုးတော့မည်။

သူ ကားပေါ်ကနေ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်ကို တွဲထွက်လာကြတာ မြင်၏။

စက်ရုံထဲက မီးရောင်နဲ့ လူရိပ်တွေကိုပဲ ခပ်ဝါးဝါးမြင်ရ
တာ သူ ကားစက်နှိုးရင်း စောင့်နေလိုက်၏။

‘အား’

‘ညီမ... ညီမ... ယောက်ျားနာမည် ဘယ်သူလဲဟင်၊
ဆေးရုံမှာ ယောက်ျားနာမည်ပေးရမှာကွဲ့’

‘သိမ်းပိုက်ချမ်း’

‘အား’

‘အောင်စုလေး’

‘ဘုရား... ဘုရား’

နာမည်ကြား၍ မဟုတ်ပါ။

ကားက အရှိန်နဲ့ ပြေးနေရာမှ ငြိမ်ခနဲ ထိုးရပ်သွားသဖြင့်
ကားပေါ်မှာ လူနာကို ပွေထားသူတွေ ရှေ့စိုက်တဲ့သူစိုက်၊ မေးစေ့
ဆောင့်မိတဲ့သူဆောင့်။

ကပြောင်းကပြန်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာ ဖြစ်လေသည်။

သိမ်းပိုက်ချမ်း ကားကို ရပ်ပစ်ကာ နောက်ခန်းတံခါးကို
ပြေးဆွဲဖွင့်သည်။

‘ခဏ... ခဏ... ဆင်းပေးကြစမ်းပါဗျာ၊ အရေးကြီး

လို့ပါ’

‘ဟိုမှာ ဆေးရုံရောက်နေပြီပဲရှင်၊ အထဲထိတော့ လိုက်မိမိ’

ပါ’

အမျိုးသမီးတွေ အဓိပ္ပာယ်ကောက်လွဲကာ မျက်နှာတွေ တင်းကုန်၏။ သူတို့ကို လမ်းပေါ်မှာ ချထားခဲ့မည်ဟု ထင်သွားကြပုံ။

“မဟုတ်ပါဘူး။ လူနာကို ကျွန်တော် ကြည့်ချင်လို့ပါ” စိတ်မရှည်တော့ဘဲ အများက အမျိုးသမီးကို ဆွဲချကာ သူကားထဲဝင်လိုက်၏။

တော့ပါပြီ ဂမုန်း...။ ကားဆိုဖာထက်မှာ ခွေခွေလေး၊ ‘ဂမုန်း’

သူ ဂမုန်းကို ကောက်ပွေ့လိုက်တော့ ဂမုန်း သူ့ကို မြင်သွားသည်။

‘သိမ်းပိုက်’

‘ဂမုန်းရယ် ဖြစ်ရလေဟာ’

‘သိမ်းပိုက် အား နာတယ်’

ဂမုန်းသည် သူ့လက်မောင်းကို ဆွဲညှစ်၍ ချွေးသီးတွေ ထလျက်။ သူ ဂမုန်းကို ရှေ့ခန့်ပေါ် ပြောင်းတင်ကာ တစ်ယောက်က ပွေ့ထား၍ ဆေးရုံထဲ မောင်းဝင်ခဲ့သည်။

နောက်ခန်းမှာ ပါလာကြသူတွေ မျက်လုံးပြူးကုန်ကြ၏။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လက်တိုမေးကြသော်လည်း အဖြေက မရ။

ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေ၊ ပါရဂူတွေ အားလုံးဆီကို သူ ရောက်သည်။ လူနာက အားနည်းနေသည်ဆို၍ သူ ဘယ်လိုမှ ထိုင်မရဘဲဖြစ်နေခဲ့သည်။

‘ကျွန်တော့်မိန်းမကို အတတ်နိုင်ဆုံး အနာသက်သာအောင် ကျန်းမာအောင် ဂရုစိုက်ပေးပါ ဒေါက်တာ’ အထပ်ထပ်အပ်ခဲ့သည်။

‘ဂမုန်း အားမငယ်နဲ့နော်၊ အမေလည်းရှိတယ်၊ ‘တော်ကြာလာမှာ’

လူတွေရှေ့မှာ သူ မရှက်နိုင်ဘဲ ဂမုန်းနဖူးလေးကို တယုတယ သပ်တင်ပေးရင်း တဖွဖွ အားပေးသည်။ ဂမုန်းနှုတ်ခမ်းလေးတွေ ဖြူဖျော့ကာ သူ့လက်ကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ထားရှာသည်။

မာနတွေ ဘယ်လောက်ပဲကြီးကြီး သားသမီးမွေးဖွားခါနီးတော့ သားသမီးမျက်နှာကြောင့် အားမငယ်ချင်ကြပါ။

ကိုယ့်သားသမီးလေးကို မိမိဖခင် မျက်နှာပွင့်ပွင့်နဲ့ မွေးဖွား
ချင်ကြသည်သာ။ ဂမန်းလည်း သည်သို့သာပဲ ဖြစ်၏။

‘ဆရာမ ကျွန်တော့်မိန်းမကို ဂရုစိုက်ပေးပါ’

ဂမန်းကို သူ့လက်ထဲက ဖြုတ်၍ မွေးခန်းထဲ ခေါ်သွား
ကြသည်။ သူ ဘယ်လိုမှ ထိုင်နေလို့မရပါ။

ဂမန်းမှာ ကိုယ်ဝန်ပါသွားတာ သူ့ လုံးဝမသိခဲ့ပါလား။
မာနကြီးလိုက်တာ ဂမန်းရယ်...။

ဂမန်း၏ မာနတစ်ခုအရင်းခံ၍ သူ့ရင်သွေးလေးကို
မျက်နှာငယ် ချို့တဲ့ခံ၍ မွေးဖွားဖို့ထိ ဆုံးဖြတ်ရက်ခဲ့သည်။

စိတ်နာ၍ မဟုတ်ပါ။

ဂမန်း ဆုံးဖြတ်ရက်တာကို သူ့ချောက်ချားစွာ စတုမိမိ
တာဖြစ်သည်။

ဒီကြားထဲ ရက်မှာ ဂမန်း ကျန်းမာရေးကို ဂရုမစိုက်ဘဲ
စားဝတ်နေရေးအတွက် ရုန်းကန်နေခဲ့ရမည်။

ဒီအတွက် ကိုယ်ဝန်ကတော့ အားနည်းခဲ့ပေမည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေ၏။

‘သား’

ဆွဲခြင်းနဲ့အပြည့် ဘာတွေမှန်းမသိ။

သူ့ဖုန်းဆက်လိုက်သဖြင့် ဒေါ်သိန်းသိန်း ရောက်ချလာ
သည်။

‘မွေးပြီလား သား၊ ကျန်းမာရဲ့လား၊ သမီးရော’

‘မွေးခန်းထဲမှာ အမေ၊ လူနာ အားနည်းနေတယ်လို့
ဒေါက်တာပြောလို့ ကျွန်တော် စိုးရိမ်နေတာ’

‘အို... အဲဒါ ဆရာဝန်တွေဆီ ခဏသွားဦးမယ်’

မိန်းမသားဆိုတော့ မွေးခန်းထဲဝင်ချသွားတာ အလွယ်
တကူ အတော်ကြာတော့ ပြန်ထွက်လာ၏။

‘မွေးတော့မယ် သား၊ မပူနဲ့၊ အားလုံးဂရုစိုက်ကြတယ်’

မပူနဲ့ပြောလို့ မပူဘဲ နေလိုက်လို့ရလျှင် ဘယ်လောက်
ကောင်းမလဲ။ သိမ်းပိုက်ချမ်း လက်သီးဆုပ်ထားမိတာ ဖြေမချ
ဖြစ်။

‘ကလေးရော လူကြီးပါ ကျန်းမာတယ်၊ သောကြာနေ့
ည ဆယ်နာရီတိတိမှာ သမီးလေးမွေးတယ်၊ ငါတို့က နာမည်ပါ
ရွေးပေးပြီးပြီ’

‘ဟယ်... ဟေမာန်’

ဟေမာန်တို့က လူမလာခင်ကတည်းက အသံကိုအရင်
လွှတ်လိုက်တာဖြစ်သည်။

ဆွဲခြင်းနဲ့ အိတ်တွေနဲ့ ဒေါ်သိန်းသိန်းနဲ့အတူ ဝင်လာရင်း
ဟေမာန်ပါးစပ်က အနားရောက်လာတဲ့အထိ တောက်လျှောက်
မနား။

‘ဟင်း... ခုမှ ဟေမာန်မလုပ်ပါနဲ့၊ သူပဲရက်ရတ်စက်
စက် ပစ်ထားခဲ့ပြီးတော့၊ ငါတို့မှာ ဘယ်လောက်ယောက်ယက်
ခတ်သွားတယ် မှတ်လဲ’

‘ပြန်မစနဲ့ ဟေမာန်၊ ဂမုန်း စိတ်ညစ်သွားလိမ့်မယ်’
‘အောင်မလေး ကဲနေလိုက်တာ၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကျွန်မ
ပါးစပ်ပိတ်ထားပါ့မယ်’

ဂမုန်းက တစောင်းလေးလှဲနေရာမှ ပြုံးနေသည်။

‘ပိန်သွားလိုက်တာ သူငယ်ချင်းရယ်၊ ဒါပေမယ့် ပါး
လေးတွေ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပိုရဲလာတယ်၊ ပိန်ပေမယ့် ဖြူဖျော့
ဖျော့လေးဖြစ်မသွားဘူး၊ လှတဲ့သူများ ကြံဖန်လှတယ်နော်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါ့သမီးနား သိပ်မကပ်နဲ့ နင့်အကျည်းတန်
တွေ ကူးကုန်မယ်’

‘သိမ်းပိုက်ကလည်း’

ဂမုန်းက ဝင်ဟန်သည်။

‘အောင်မလေး ပြောပါစေ၊ ရိုးနေပါပြီ၊ ဒီမှာ ကလေး
မွေးရင် ငါမွေးစားဖို့ ဂမုန်းကို အစကတည်းက ပြောထားပြီးသား၊
ပြောလိုက်လေ သူငယ်ချင်း’

ဂမုန်းကပြုံး၍ ထောက်ခံခြင်းမပြုသောအခါ...

‘ဟဲ့... ပြောလိုက်လေ’

‘ဟား... ဟား’

‘ကြည့်စမ်း’

အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြတာ ဆရာမလေးတွေပါ ပါလေ
သည်။ ဂမုန်းက သီးသန့်ခန်းထဲမှာမို့ ပို၍လွတ်လပ်နေကြ၏။

ဟေမာန်က အနီးလေးနဲ့ ထွေးထားသည့် ကလေးကို အသာလုပ်ကြည့်ကာ

‘ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာဟယ်၊ နှုတ်ခမ်းကလေးက ထောင့်ချိုးညီပြီး ရဲတွတ်နေတာပဲ၊ အယ်... အယ်... ပါးစပ် ပြင်လိုက်တာ ပါးချိုင့်လေးပေါ်သွားတယ် ကြည့်စမ်း၊ လှလိုက်တာ၊ မျက်တောင်လေးတွေကို ကော့ပျံ့နေတာပဲ၊ မျက်ခုံးကြီးကတော့ ဖအေတူသွားလို့ မလှပါဘူး’

အားမလို အားမရနဲ့ ဟေမာန်က ကလေးကို ချိုနှံ့သေသေချာချာ ကြည့်သည်။

‘အမေက ဖင်ယော်တောင်ပံလို ကော့ပျံ့နေတဲ့ မျက်ခုံးလေးနဲ့ ဖအေနဲ့တူတော့ မျက်ခုံးက ထူထူထဲထဲကြီးဖြစ်သွားတာပေါ့၊ ဘာမဆို အနိုင်လိုချင်တဲ့ အတ္တမျက်ခုံးကြီး’

‘ဟေမာန် နင် လွန်ပြီနော်၊ ငါ့သမီးကို မဦးမချွတ်’

‘ငါ့သမီးကလည်း ပါးစပ်ကမချပါလား၊ ဟုတ်ပါ့ဟယ်၊ ဦးသိမ်းပိုက်ချမ်းကြီးရဲ့ သမီးပါ’

သိမ်းပိုက်ချမ်း ဆံပင်တစ်ချက်သပ်၍ ဟဲခနဲ ရယ်သည်။

ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ မျက်လွှာချလျက် ဂမုန်းပါးလေးနားကို ကပ်ကာ...

‘သမီးလေးကို ချစ်လားဟင်’

ဒါကို ဟေမာန်ကြားဖြစ်အောင် ကြားလျက်...

‘အဖေကိုချစ်သလားလို့ မေးစမ်းပါဟယ်၊ ကိုယ့်မိန်းမကိုယ် ရည်းစားစကားမပြောရဘူးလို့ ဘယ်သူမှ တားမထားပါဘူး’

ဒေါ်သိန်းသိန်းက ဂမုန်းအတွက် အချိုပေါ့ပေါ့နှင့်ကော်ဖီဖျော်ရင်း ရယ်နေသည်။

ခုမှပဲ သားအတွက်လည်း စိတ်အေးရ၊ မြေးလေးလည်းရသူမ စိတ်ထဲမှာ အေးချမ်းနေလေသည်။

‘ဟေး... တယ်သာယာနေပါလားကွ’

‘ဟာ... လာ... ကိုဟန်စိုး၊ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ’

‘ဘာခုမှ ကျေးဇူးလဲ၊ ဒါလောက်နဲ့ မရဘူးနော်’

‘ဘယ်ဒါလောက်ဟုတ်မလဲ၊ ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့ပွဲကို လုပ်ဦးမှာ’

‘ဟား... ဟား... ဝါးရချည်သေးရဲ့’

ကိုဟန်စိုးကို ကိုယ့်သူဌေးအဖြစ်သာ မြင်တွေ့ဖူးခဲ့သော အလုပ်သမလေးအဖြစ် ဂမုန်းက ငေးကြည့်နေသည်။

ကိုဟန်စိုးက ဂမုန်းကို ပြုံးပြရာ...

‘စက်ရုံက ခင်ဗျားတို့စက်ရုံဖြစ်သွားပြီ၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ခင်ဗျားဗိုက်နာမှပဲ သူ့ကိုအဲဒီညက စက်ရုံလွှဲတဲ့ပွဲ ရုံးခန်းမှာ လုပ်နေတာလေ’

ပြော၍ ရယ်သေးသည်။

‘ကဲ... ကံတွေကတော့ မျက်နှာသာပေးနေပြီ၊ ကိုယ့်
စက်ရုံက မင်းတို့ကို အကျိုးပေးမယ့်မိမိတ်တွေနော်’

‘စိတ်ချစမ်းပါ’

‘ဖြစ်သွားပြီ အန်တီ တွေ့လား၊ ကျွန်တော့်မှာ စက်ရုံ
ယူဖို့ကို ဘယ်လောက်ပြောယူရသလဲ ကြည့်စမ်း’

ကိုဟန်စိုး ဒီနေရာမှာ ကလေးလုပ်၍ တိုင်တောနေသဖြင့်
အားလုံးရယ်နေကြသည်။

သူ ဂမုန်းလက်ဖဝါးလေးကို မနာအောင် ဆုပ်ညှစ်၍

‘ဂမုန်း’

‘ဟင်’

‘နောက် ဘယ်တော့မှ ထွက်မသွားရဘူးနော်’

‘အင်း’

‘ဒီတစ်ခါဆို နင်သွားတဲ့နောက် သမီးလေးပါ ပါတော့
မှာ၊ ငါ့ကို ရူးအောင် မလုပ်ပါနဲ့၊ ဂမုန်းရယ်၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း၊
အသံတစ်ခြမ်းပြာကျနေပြီ’

‘တစ်ခြမ်းကျန်တာ တော်သေးတာပေါ့’

ဟောမာန်က ပြုံးစိစိပြောကာ ကလေးကိုပွေ၍ ထထွက်
သွားလေသည်။

သူ့ခမျာ ဒီမနက် ရန်ကုန်ကိုအရောက် ဒေါ်သိန်းသိန်းက
ဆေးရုံကိုလာဖို့ ဆွဲခြင်းနဲ့အထွက် တစ်ခါတည်း ပါချလာခြင်း

သစ္စာမွန်စာပေ

ဖြစ်သည်။ ဟောမာန်ထွက်သွားမှ ဒေါ်သိန်းသိန်းနဲ့ စကားပြောနေ
သည့် ကိုဟန်စိုးကို တစ်ချက်ကြည့်၍...

‘ကိုဟန်စိုးရဲ့ စက်ရုံကိုသာ အဲဒီညက ငါမရောက်ခဲ့ရင်
ငါ့ကားနဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လိုက်မပို့မိရင် နင် ငါ့အပေါ်
မာနတွေထားပြီး ငါတို့မိသားစု ဆင်းရဲဒုက္ခတွေနဲ့ ဘယ်လောက်
ဝေးနေကြဦးမလဲ မသိဘူး’

‘နင် ငါ့ကို လေယာဉ်ကွင်းမှာ လုပ်လိုက်တာ ငါ
တအားရှက်သွားလို့’

‘အဲဒါ ငါတို့လုပ်ကြံခံရတာ’

သူ ပြောပြနေတော့ ဂမုန်း မျက်လုံးကလေးပြူး၍ နား
ထောင်နေသည်။

‘အဲဒါ ဘယ်သူ လုပ်တာလဲဟင်’

‘သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် မသိတာပဲကောင်းပါတယ်၊ အဲဒါ
တွေ မေ့လိုက်တော့နော်၊ တို့မှာ သမီးလေးရှိနေပြီ၊ ငါလည်း
နင် မကြိုက်တာတွေကို ပြင်မယ်၊ နင်ကလည်း ငါ့ကို နားလည်
ပေးပါ’

ဂမုန်း သူ့ကိုမော့ကြည့်၍ ခေါင်းလေးညိတ်ပြသည်။

‘သိမ်းပိုက်’

‘ဟင်’

‘ငါလေ နင့်ကို စိတ်နာပြီး ဝေးဝေးနေခဲ့မိတာ ချစ်လို့
ထင်တယ်’

သစ္စာမွန်စာပေ

‘ဘာ’

‘ငါ့ကို အထင်လွဲရက်တယ်ဆိုပြီး ငါတမြေမြေခံစားနေရတော့ တစ်နေ့မှလည်း နင့်ကိုမေ့မရဘူး’

‘ဟား’

သူ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲလိုက် ဂမုန်း နဖူးလေးကို ငုံ့နှိပ်လိုက်မိ၏။

‘ဟယ်... ဆရာဝန်တွေ လာကုန်ပြီ၊ လာပြီ၊ လာပြီ’

ဂမုန်းကို နှိပ်စဉ် ဖျတ်ခနဲ ပြန်မတ်သွားမိတော့ ဟေမာန်က ခစ်ခနဲရယ်၍

‘သမီးလေးက ငိုမလို့ ဟန်ပြင်နေတာကိုး၊ မငိုနဲ့နော်၊ ဆရာဝန်ကြီးတွေ ရိုက်လိမ့်မယ်’

သူ့မျက်နှာ ရှုတည်တည်ကြီးဖြစ်သွားတာကိုကြည့်၍ ဂမုန်းက ပြုံးသည်။

‘ဟား... ဟား... ဟား’

စကားပြောနေသည့် ကိုဟန်စိုးက မမြင်ယောင်ပြုနေသော်လည်း ဟေမာန်စကားနဲ့သူ့အဖြစ်ကိုမြင်ကာ တဟားဟားထရယ်လေသည်။

‘သိမ်းပိုက်’

‘ဘာလဲ ဂမုန်း ပြောလေ’

‘သမီးလေးအတွက် ငါ နာမည်ရွေးထားတယ်’

သစ္စာမွန်စာပေ

‘ဟုတ်လား ပြောစမ်း ဘာတဲ့လဲ’

‘သမီးက နင်နဲ့တူတာ သောကြာသမီးလေ’

‘ဟုတ်တယ်’

‘သိမ်းပိုက်ရတာနာလို့ ခေါ်မယ်’

‘သိမ်းပိုက်ရတာနာ’

‘အင်း... နင်ကြိုက်လား’

သူ ဂမုန်းလက်ဖဝါးလေးကို နှုတ်ခမ်းမှာကပ်ထား၍...

‘သိပ်လှတဲ့ နာမည်လေးပဲ၊ ဒါပေမယ့် နင့်နာမည်မပါဘူး’

‘တမင်မထည့်တာ ဂမုန်းနက်ရဲ့ဘဝက ကြမ်းခဲ့ပါတယ် သိမ်းပိုက်ရယ်၊ သမီးလေးကို ငါ့လိုကြိုးစားစေချင်ပေမယ့် ငါ့ဘဝမျိုး မဖြတ်သန်းစေချင်ဘူး’

သိမ်းပိုက်ချင်း ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်သည်။

ခိုင်မာစွာ ဆုံးဖြတ်၏။

သမီးလေးနဲ့ ဂမုန်းအတွက် သူဟာ ထာဝရအေးမြတဲ့ အရိပ်သာ ဖြစ်ရမည်ဟု...